

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CANE
SERIES
THREE

LOVING *Mr. Cane*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANORA
WILLIAMS

BAYANI SEVMEK CANE

CANE SERİSİ #3

SHANORA WILLIAMS

İÇİNDEKİLER

Bildirimler

Yazar Notu

I. TESLİM OLMA

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

II. HAYATTA KALMAK

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

III. KAZANAN

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz

Bayan Cane Olmak

Hakkında Shanora'yı

Takip Edin

ÜCRETSİZ KİTAP

Shanora Yazarına Ait Diğer Kitaplar

Telif Hakkı © 2018 Shanora Williams

Tüm hakları saklıdır. Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncının önceden yazılı izni olmadan, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verildiği şekilde veya geçerli telif hakkı tarafından kesinlikle izin verildiği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açık olarak icra edilmemeli veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır.

Hukuk. Bu metnin izinsiz dağıtımı, dolaşımı veya kullanımı, yazarın haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Bu yazarın çalışmalarına saygı duyduğunuz için

teşekkür ederiz. Kapak Tasarımı: [Hang Le](#)

Ticari Markalar: Bu kitap, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya hizmet markaları olduğu bilinen ürün adlarını ve hizmetleri tanımlamaktadır. Yazar, bu kurgu eserdeki ticari marka statüsünü kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

NOTIFIKASYONLAR

Yeni yayın uyarıları, ücretsiz kitaplar ve özel güncellemelerden haberdar olmak için aşağıdaki resme tıklayarak haber bültenime katılın!

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHANORA WILLIAMS'

newsletter

AUTHOR NOTE

Merhaba!

Hemen belirtelim, bu Cane Serisi'nin üçüncü kitabıdır ve tek başına okunamaz. Serinin birinci ve ikinci kitapları olan [Wanting Mr. Cane](#) (#1) ve [Breaking Mr. Cane'i](#) (#2) okumak için aşağıda bulabilirsiniz.

- 1) [Bay Cane'i İstemek](#)
- 2) [Breaking Mr. Cane](#)

Daha fazla Kandy Cane isteyenler için, hikayelerinin bu devamını gerçekten beğeneceğinizi umuyorum!

Tüm sevgimi

gönderiyorum, Shanora

BÖLÜM I
TESLİM OLMA

PROLOJE

CANE

Gençliğimde herkesin KORKTUĞU BİR ADAM HAKKINDA HİKAYELER DUYARDIM. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmadığını düşündüğüm adamlar ondan korkuyordu. Polis memurlarına ateş eden, uzun hapis cezaları alan ve her gün dumanı tüten silahların namlusuyla yüzleşen adamlar onun tarafından tehdit edildiklerini hissettiler.

Bu adamların onun hakkında hiç kötü konuşmaması beni hayrete düşürdü. Her zaman düzgün konuşurlardı, asla boş konuşmaz ya da övünmezlerdi. Onu sadece *bir* isimle çağırıyorlardı ve hatta bana birkaç kez başka bir isimle çağrılırsa bir hafta içinde ölme ihtimalinin yüksek olduğunu söylemişlerdi. O zamanlar bana hiç mantıklı gelmeyen bir isimdi bu.

Ama sonra onunla tanıştım ve neden herkesin ona hak verdiğini anladım. Tipik bir satıcı değildi. Pahalı takım elbiseler ve saatler giyer, dış görünüşüne dikkat ederdi. Çoğunun aksine, malzemelerini kullanmazdı. Yüzde 100 temizdi ve bu onu oyunun zirvesinde tutuyordu.

Zeki ve kendini işine adanmıştı. Israrcı ve hassas.

Uyuşturucu dünyasını bir satranç oyunu gibi oynar, her zaman onu bir adım önde tutacak doğru hamleyi yapar, asla sallanmaz veya caymazdı. Asla hata yapmadı - bir kez bile - ve onun gibi biriyle çalışmak istemem delilikti... ama iş başa düştüğünde başka seçeneğim yoktu.

Adı Draco Molina'ydı. Çoğu kişi onu *El Jefe* olarak tanırdı. *Patron*. Ve o bir patrondur, çünkü bir açıklama yaptığında, bu çok açıktı.

İşleri yürüttüğünde ve teslimatları planladığında, bunlar her zaman zamanında yapılırdı ve paraya ihtiyacı olduğunda, ödemeye hazır olsanız da olmasanız da parasını almaya gelirdi.

CHAPTER ONE

KANDY

BIP... BIP... BIP...

Gürültü durmak bilmiyordu, beni karanlık bir sisin içinden çekip çıkarıyordu.

Gözlerimi açtım ve sol tarafa baktım. İlk gördüğüm şey sarı saçlar ve ardından mavi bir bluzdu.

"Anne?" Mırıldandım. Boğazım kupkuruydu.

"Kandy, tatlım! Aman Tanrım!" Zıpladı ve boynuma sıkıca sarıldı. Kollarımı kaldırdım ve ona tekrar sarılmaya çalıştım ama bu çok acıttı.

"Ah," diye inledim, karnımı tutarak.

Annem gözlerinde endişeyle yere baktı. "Bıçaklandın, Kandy," diye haber verdi ve kelimeler ağızımdan döküldüğünde, yaşadığım olaylar bir gelgit dalgası gibi üzerime hücum etti. Nefes nefese, yaranın sarıldığı bölgeyi tuttum. Leğen kemiğimin üzerinde, hafifçe sağ taraftaydı. Bandaj kalça kemiğime kadar uzanıyordu.

Anılar aklıma geldikçe nefes alışım hızlandı. *Çok yüksek sesle çığlık atıyordu. Gözleri çok vahşiydi. Bıçak çok keskindi.*

"Oh, Tanrım," diye nefes aldım. "Nerede o? Cane nerede?" "Kandy, tatlım. Sakin ol lütfen."

"Hayır, nerede o? O iyi mi?" diye sorduğumda annemin gözleri sol tarafa kaymadan önce yumuşadı. Ben de onunla birlikte baktım ve babamın kapının yanında durduğunu fark ettim.

"Bunu Kelly'nin yaptığı doğru mu?" diye fısıldadı, sesi kırılarak. "O mu Sana *saldırmak mı?*"

"Evet. Hatırlıyorum. Bana bıçakla geldi."

"Aman Tanrım." Annem bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Cane'in bir şeyler uydurduğunu düşündük. Şu anda sorgulanmak üzere gözaltında. Bize Cane'e karşı dikkatli olmamızı söyledikten sonra neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum. Hemen sonuca varmamam gerektiğini biliyordum!"

"Gözaltında mı? Hayır, onlara onun yapmadığını söylemelisin! Ara onları, baba!" Ona odaklanarak talep ettim. "Kendim tanıklık edeceğim. O hiçbir şey yapmadı!"

"Bundan emin misin?" Babam bir adım daha yaklaştı ve neden kaşlarını çatıldığını anlayamadım. Kelimenin tam anlamıyla bıçaklanmışım ve o bana sanki benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "Bunu biliyordu ve ondan kurtulman için bir yol mu arıyordu?"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Gerçekten bu yüzden mi gittin?" Babamın sesi gürledi. Kaşlarımı çatıttım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne zamandır tanıyorsun Kandy?" diye bağırdı, bir cevap istiyordu ama neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Derek!" Annem onu uyardı ve pek de ince olmayan bir bakış fırlattı. "Hayır. Şimdi," diye dişlerini sıkıttı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Neyi ne zamandır biliyordum? Kelly'nin deli olduğunu mu?"

"Hayır!" Sesi beni küçük hissettirdi. "*Hamile* olduğunu, Kandy!"

Sözleri tüm odayı titretmiş gibiydi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve annem sanki barajı yıkacak bir sele hazırlanır gibi keskin bir nefes aldı.

"*Hamile mi?*" Sesim kesildi. "Ama ben hamile değilim. *Nasıl?*"

"Ne demek nasıl? Seks yaparak, işte böyle ve yanlış insanlarla!" Babam tersledi.

Kendimi kaybediyordum. Belki de komadaydım ve korkunç bir rüya görüyordum. Hamile olmamın imkânı yoktu. Aklım önceki günlere ve haftalara gitti. Hiç hasta ya da yorgun hissetmemiştim, okuduğum şeylerin hiçbirisi olmamıştı. İyiydim.

Zihnim herhangi bir semptomu hatırlamaya çalışarak daireler çizdi ama bir şey bulamadım. Ve eğer bu haber yeterince kötü değilse, annemin bir sonraki söylediği şey gerçekten

beni mahvetti.

"Bıçak yarası rahmini delmiş, Kandy." Annem burnunu çekerek ellerimi tuttu ve sıktı. "Çok kanamışsın ama çoğunlukla bebek kanamış. Doktorlara göre altı haftalıkmışsın... ama sen... bebeği *kaybetmişsin* tatlım." Gözyaşları pembe yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Çok üzgünüm, tatlım."

Evet.

Evet.

Özür dilerim.

Üzgünüm kelimesi yeterince uygun değildi. Göğsümdeki boşluğa hiçbir şey yapmadı, beni bir nebze olsun doldurmadı.

Kederin beş aşaması olduğunu söylerler. Burası birinci aşamanın başladığı yerdî: inkâr. Ve bir sonraki, öfke. İçimi bir veba gibi sardı ama ne kadar kızgın olsam da yıkılıp kendi ellerime kapanmaktan başka bir şey yapamadım.

Kelly beni bıçakladı, sanki en çok neremin acıyacağını biliyormuş gibiydi. Öfke içindeydim. Onu bulup boğmak istiyordum. Kendimi hiç bu kadar düşmanca ama yine de bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Hastaneden ayrılamıyordum ve Cane yapmadığı bir şey için sorgulanıyordu.

O gece ağladım. Annem bana sarıldı. Babam ilk başta fazla yaklaşamayacak kadar öfkeliydi, bu yüzden dışarı çıktı ve biraz hava aldı. Geri dönüp beni kollarıyla sarmadan önce sadece yirmi dakikalığına gitmişti. Annem ve babam -benim için sadece en iyisini isteyen güzel, sevgi dolu anne ve babam- beni kucaklıyor, bana mırıldanıyorlardı. Her şeyin yoluna gireceğini mırıldanıyorlardı.

Kendimi güvende hissettim, hâlâ kızgındım ama güvende ydim.

O anda ailem benim dayanağım oldu ve endişelerim geçici olarak azaldı.

İkinci aşamanın, üçüncü ve dördüncü aşamalara kıyasla parkta bir yürüyüş olduğunu çok az biliyordum.

Öfke kolay hissedilir ve kolay bırakılır. Ama pazarlık etmek ve doğru şeyin olmasını istemek ve sonra da bırakmaktan ve korkunç kaderi kabullenmekten başka yapacak bir şey kalmadığını hissetmek?

En zor kısmı da bu.

CHAPTER TWO

CANE

SORULARLA TACİZ edilmekten BIKTIM. DEDEKTIFLER bütün gece peşimdeydi ve bir ara hiç bırakmayacaklarını sandım.

Bıçağa dokunduğum için aptal mıydım? Evet, ama bu beni tehdit haline getirmedi. O kaltağın beni öldürmesini engellemeye çalışıyordum.

"Sizi Kandy'ye zarar veren silaha dokunmaya iten şey nedir Bay Cane? Bunu bana açıklayın, çünkü gerçekten hiç mantıklı gelmiyor." Dedektif Maye önümde duruyordu, siyah saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuştu. Kırklı yaşlarının başında olmalıydı, kahverengi teni ve koyu kahverengi gözleri vardı. Yanındaki iri yarı ortağı Jordan Rowe'la birlikte odaya girdiğinden beri peşimi bırakmıyordu.

Görünüşe göre o kötü polisti, adam da iyi. Her iki durumda da ikisi de beni kandıramazdı. Neyse ki otuz dakika önce avukatım Mario Valdez odaya girdi ve buna çok sevindim çünkü bu gecenin bitmesine ihtiyacım vardı.

Avukatım öne doğru oturarak, "Bakın, başka ne söylemesini istediğinizi bilmiyorum," dedi. "Açıkladığı gibi, Bayan Hugo'nun elinden bıçağı aldı ve saldırı altında olduğu için onu yere yatırdı. Zaten Dedektif Maye adında genç bir bayanı bıçaklamıştı. Dedektif Maye onu durdurmasaydı büyük ihtimalle o da Hugo'nun peşinden gidecekti. Sorgulamak yerine

Müşteri, Bayan Hugo'yu buraya getirip bu konuda sorgulamaya ne dersiniz? Bu korkunç suçun tek şüphelisi o değil."

Dedektif Rowe, "Şu anda onu arıyoruz," dedi.

"Müvekkilim on dört saati aşkın bir süredir burada. Yorgun, bitkin ve kendi evinin çatısı altında meydana gelen olaylardan dolayı üzgün. Tutuklu değil, değil mi?"

Dedektif Rowe, yan gözle Dedektif Maye'e bakarak, "Tam olarak değil," diye mırıldandı.

"Eğer tutuklu değilse, gidebilmesi gerekir. Başka sorularınız varsa, cevaplamak için buralarda olacaktır. Çok uzakta olmayacaktır."

Dedektif Maye bana ters ters baktı. Telefonunun zili çaldığında onu çıkardı ve sonunda gözlerini benden ayırıp ekrana baktı. Daha sonra telefonu ortağına gösterdi, ortağı bildirimini okuduğunda gür kaşları alnına doğru kalktı.

Dedektif Rowe homurdanarak ayağa kalktı ve kapıyı açmak için kapıya doğru yürüdü. "Gidebilirsiniz," dedi.

"Bilmemiz gereken bir şey var mı, Dedektif Maye?" Mario kalemlerini ve kâğıtlarını toplayıp çantasına yerleştirirken sordu.

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

"Kurban müfettişlerimizden biriyle konuştu." Dedektif Maye kısa bir nefes verdi. "Her şeyi hatırlıyor. Bayan Hugo'nun gelip ona saldırdığını ve Bay Cane'in de onu durdurmaya çalıştığını söylüyor. Sanırım itirafınızın doğruluğu kanıtlandı."

Mario bana çenemi kapalı tutmamı söylese de "Güzel," dedim. Umurumda bile değildi. Beni kötü adam gibi göstermelerinden bıkmıştım. Maye'in yüzüne karşı "Ve bilgin olsun," dedim, "Kandy'ye *asla* zarar vermem. Bir dahaki sefere bana doğru bilgilerle gel."

Daralmış göz kapaklarının arasından bana baktı. "Şehirden ayrılmayın Bay Cane. Bayan Hugo'yu ele geçirene kadar hâlâ şüpheli olarak görülüyorsunuz, özellikle de ortaya çıkardığımız yeni bilgiler göz önüne alındığında. Bu aklandığınız anlamına gelmiyor."

"Her neyse," diye homurdandım ve arkamı dönüp kapıdan çıktım. Ortaya çıkardıkları yeni bilgiler umurumda **d e ğ i l d i** . Saçmalıklarla doluydular. Aceleyle pencereye gittim, orada kontrol edildim, araba anahtarlarım ve cep telefonum verildi ve sonra kapıdan fırladım. Dışarısi hâlâ karanlıktı, muhtemelen gece 2 civarıydı. Geç olmasına rağmen Kandy'yi görmek istiyordum. O

olanlardan sonra muhtemelen dehşete düşmüştü. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Cane! Bekle!" Mario arkamdan seslendi.

Beton basamakların dibinde durdum ve o aşağı inerken omzumun üzerinden baktım.

"Şehirde kalman konusunda haklı. Temize çıkana ve komşulardan ve kızıdan yeterli kanıt elde edene kadar hiçbir yere gidemezsin. Kandy'ye kapsamlı ve derin sorular soracaklar. Kelly'yi getirecekler ve büyük olasılıkla yalan söyleyecek ama bana söylediklerini hatırlamanı istiyorum."

"Sana tam olarak ne söyledim?"

"Kısa süre önce Tempt'i inşa etmeye nasıl gücünüzün yettiğini öğrendi, etrafı karıştırıp bulmacayı bir araya getirmesi sayesinde ve eğer bu boktan konuşmayı başlatırsa, büyük olasılıkla başka bir soruşturma açılacak ve evinizi aramaya gelecekler. Size sorum şu: Bir şey bulabilecekler mi?"

"Hiçbir şey bulamayacaklar, Mario. Benim evim temiz. Artık bunu yapmıyorum."

"Tamam. Tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece emin olmak istedim." Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı. Bir tanesini çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı, sonra bana uzattı. İç çekerek bir tane aldım, gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Sadece bu da değil, ya onunla birlikte arabamın olduğu hastaneye gitmem ya da bir taksi çağırmam gerekecekti. İkincisi için hazır değildim.

Annem rehabilitasyondan çıktığından beri sigara içmemiştim. Birbirimize söz vermiştik. Benim için artık sigara yoktu. Onun içinse artık uyuşturucu ve Buck yoktu. Yine de çok kötü bir gün geçirmiştik. İhtiyacım olan şey bir sigaraydı.

"Dürüst ol," diye mırıldandım, sigara dudaklarımın arasındaydı. Benimkinin ucunu kıvılcımladı ve nefesimi vermeden önce sertçe içime çektim. "Bir süre temiz kalamayacağım, değil mi?"

"Kelly doğruyu söylerse olmaz." Bir nefes çektim. "Buraya gelmeden önce onun geçmişini araştırdım. Bana bilgi verebilecek birkaç kişiyi aradım. Burada Chase Berry adında bir avukatı var. Çok iyi bir avukat ve bir şekilde her zaman onun için nasıl akılcı bir savunma yapacağını biliyor."

"Akıl hastası mı? Birden fazla mı? Hayatımı sikeyim."

"Evet. Hakkında pek çok suçlama var ama benim en çok dikkatimi çeken üç tanesi oldu." Bir nefes daha. "Bir uzaklaştırma emri vardı. Tüm detayları bilmiyorum, sadece çıktığı bir adamın nişanlısını tehdit ettiğini biliyorum. Anladığım kadarıyla, o ve o adam muhtemelen uzun zaman önce çıkmayı bırakmışlardı, ama Kelly hala birlikte olduklarını düşünüyordu."

"Kahretsin." Daha sert çektim.

"Bunun altından kalkmak için üç ay boyunca yatılı bir tesise gitti. Görünüşe göre terapistler onu narsisistik eğilimleri olan bipolar olarak değerlendirmişler. Bir terapist daha çok Borderline Kişilik Bozukluğu'na doğru gittiğini söyledi."

"Şaka mı yapıyorsun? Uğraştığım şey bu mu? Lanet olsun, onun *bu kadar* deli olduğunu nasıl bilemedim? Ne kadar tehlikeli olduğunu anlamam için lanet olası bir bıçaklanma gerekti."

"Bilmiyorum ama ben olsam onu yakından takip ederdim. Söyleyecekleri kariyerinize ve itibarınıza zarar verebilir... ve *El Jefe'nin karışık* durumlara tahammülü olmadığını biliyorsunuz."

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı yavaşça onunkilere çevirdim. O zaten bana bakıyordu. Sigarasını bırakarak izmaritine bastı ve kıvılcımdan kurtuldu. "Az önce ne dedin sen?"

"El Jefe. Kariyerinin tehlikede olduğunu duymak hoşuna gitmeyecektir." Sanki bu isim sıradan bir isimmiş gibi kayıtsızca tekrarladı.

"Bekle..." Başımı sallayarak elimi kaldırdım. "Onun için mi *çalışıyorsun*?"

"Yıllardır onun için çalışıyorum. Tempt'i ilk kurduğunuzda size ulaşmamı sağlayan oydu, bana yakından takip etmemi, işinizin temiz kaldığından, tehlike işareti olmadığından emin olmamı söyledi."

"Kendi avukatımı tutabilirdim," diye homurdandım.

"Evet, parası sizin işinize ve cebinize girdiği için önlem almak zorundaydı. Eminim bunu anlıyorsunuzdur."

"O şimdi nerede?" Umarım burada değildir.

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Nerede olduğunu kimseye bildirmiyor; sadece ortaya çıkıyor. Georgia'ya doğru yola çıktığını duydum ve senin de bir sürü açıklama yapman gerekecek. Umarım o gelmeden önce tüm bu karmaşa ortadan kalkmış olur."

Sigaramın izmaritini arkamdaki tuğla duvara sapladım. "Onun yerinde olsaydım şu anda Georgia'ya gelmezdim, özellikle de bana yakın bir yere."

"Oh, güven bana, bu haberin ona çoktan ulaştığından neredeyse yüzde yüz eminim. Henüz size yaklaşmıyor... ama gelecek."

Omuzlarımı yuvarladım ve sonra dişlerimi sıktım. "Beni hastaneye bırakabilir misin?"

"Elbette." Otoparka doğru yürüdü, ben de peşinden gittim. Yolculuk boyunca Mario'nun tek konuşabildiği, Kelly yanlış şeyler söylerse işlerin nasıl ters gidebileceğiydi.

Şu anda Kelly için çok endişelenmiyordum. Daha çok Kelly işimi batırırsa Jefe'nin ne yapacağı konusunda endişeliydim. Uğruna çok çalıştığım her şeyi elimden alır mıydı? Beni ve sevdiğim insanları tehdit eder miydi? Onlara işkence eder miydi? Onunla her şey havada kalırdı. Ne yapacağını, nasıl bir ruh halinde olduğunu ve işleri nasıl yürütmek istediğini asla bilemezdim. Onda en sevmediğim şey buydu.

Mario hastaneye yanaştı ve ben de arabadan indim. Dışarı çıktığımda "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Sorun değil. Sadece... arkanı kolla, tamam mı? Dikkatli ol.

Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Evet. Tabii." Kapıyı kapattım ve uzaklaşmasını izledim. BMW'sinin arka lambalarını artık göremediğimde döndüm ve tüm endişelerimi bir kenara bırakıp Kandy'ni görmeye hazır bir şekilde hastaneye doğru yürüdüm.

CHAPTER THREE

KANDY

DEDEKTİFİN BANA SORDUĞU SORULAR ÇILGINCAYDI, AMA daha da çirkin olan, sırf bir davayı yakalamak ya da onu suçlu göstermek için Cane hakkında olumsuz bir şey -herhangi bir şey- söylememi sağlamaya çalışmasıydı. Onlara defalarca Kelly'nin bana saldırdığını ve bıçakladığını söylememe rağmen, Cane'in benden kurtulmak için bir art niyeti olduğundan şüphelenip şüphelenmediğimi sordu, ama belki de Kelly bunu çok ileri götürdü. Dedektif hamile olduğumu ve bıçaklanma nedeniyle bebeğimi kaybettiğimi öğrendiğinde kıyamet koptu. Cane için en kötüsünü düşündü ama Cane öyle biri değildi. Hamile olduğumu bile bilmiyordu. Birkaç saat öncesine kadar benim de haberim yoktu.

Dedektif Jakes not defterine son notları karaladığında babam nihayet, "Zor bir gece geçirdi ve yorgun," dedi. "Bırakın dinlensin, siz de yarın sorulara devam edersiniz."

Başını salladı. "Evet. Tabii ki. Geç oldu." Dedektif Jakes odaya girdiğinde babamı çok iyi tanıdığı belliydi. Tanıştırmadan önce elini falan sıkımişti. Babamın Cane'in başına daha fazla bela açmak için Jakes'in kucağına birkaç suçlama attığını hissediyordum. Dedektif Jakes kapıya doğru yürüdü. "Sonra görüşürüz, Derek, Bayan Jennings."

"İyi geceler," dedi babam ve gitti.

Ağır bir iç geçirdim ve annem koltuğundan kalktı. "Eğer yarın onlarla konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değilsin. Sen kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilirler."

"İstemiyorum ama onu yakalayamadılar anne."

"Biliyorum." Yere baktı. "Ama yakalayacaklar."

Cep telefonunu kontrol eden babama baktım. "Cane yaklaşık otuz dakika önce serbest bırakıldı."

Biraz canlandım, biraz doğruldum. Canım acıdı ama irkilmekten kaçındım. "Gerçekten mi? Başlı belada değil mi?"

"Eminim hâlâ şüpheli listesindedir, muhtemelen Kelly'yi bulana kadar şehri terk edemez." Babam bir adım öne çıktı. "Kandy, Cane'in bebekten haberi olmadığına emin misin?"

"Eminim, baba. Gerçekten *yeni* öğrendim. Benden önce öğrenmiş olamaz."

Nefesini bıraktı, bakışlarını kısa bir süre indirdikten sonra yan gözle bana baktı. Sonra boğazını temizledi ve iç çekti.

"Ne?" Ben sordum.

"Yok bir şey," diye mırıldanarak uzaklaştı.

"Hayır, baba. Ne oldu? Boğazını temizledin. Belli ki söylemek istediğin bir şey var."

Kahverengi gözleri ona kaşlarını çatmış, aklındakini söylemesini bekleyen annesine kaydı. "Şimdi ne var, Derek?"

"Ben sadece... Cane'le buluştuğumuzda ona Kandy'den ve baba olmanın başıma gelen en güzel şey olduğundan bahsettiğimi hatırlıyorum." Sertçe yutkundum, ellerimi yukarı kaldırdım, karnımın altındaki sızıyı hissettiğimde biraz irkildim. Annem elimi ovuşturdu. "Ona çocuk isteyip istemediğini sorduğumu ve onun da bana 'kesinlikle hayır' dediğini hatırlıyorum."

Ne?

"Ona nedenini sordum, o da bana bir çocuk getirmekten korktuğunu söyledi.

onun dünyası," diye devam etti babam.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bilmiyorum. Bu konuda ısrar etmedim - sadece babasıyla ve hatta annesiyle yaşadığı onca şeyden sonra asla çocuk istemediğini düşündüm. Kız kardeşine bakıyordu, adeta ona babalık yapıyordu."

"Lora," diye mırıldandım ve babam bana sertçe baktı. "Kız kardeşiyle tanıştın mı?"

"Evet. Onunla birkaç kez takıldım."

Yüzünü buruşturdu. "Hatırladığım kadarıyla o kız iyi biri değil. Bana hep kızın karıştığı şeylerden bahsederdi ve bunlar hiç iyi şeyler değildi. Ondan uzak dur."

"Ne gibi şeyler?"

"Şu anda anlatmak için çok fazla şey var ama açık konuşacağım ve sana Cane'den uzak durman gerektiğini söyleyeceğim, nokta. Bu yüzden bu kadar sinirlendim.

-Onunla birlikte olmak istemeni neden kabul etmediğimi. Çünkü onun kim olduğunu biliyorum, nereden geldiğini biliyorum, uğraştığı insanları biliyorum ve onu birçok yalanın içinde yakaladım ve hepsini bana açıklamasını sağladım. Arkadaşım olduğu için sırlarını sakladım ve arkasını kolladım ama iş kızımın hayatını tehlikeye atmaya gelince, seni kurtarmak için tüm bu sırları masaya dökerim."

Kahretsin. Bildiği şeyler korkunçmuş gibi konuştu. Sanki onu kızdıran bir şeyi hatırlıyormuş gibi yumrukları bile sıkılmıştı.

"Büyük ihtimalle seni kontrol etmeye gelecektir," dedi annem ve konuyu değiştirdiği için memnun oldum. "Ama onunla tekrar gitmenin senin için güvenli olduğunu sanmıyorum Kandy."

Görüş alanımdan çıkardım, onun yerine kucağıma koydum. Dürüst olmak gerekirse, artık ne yapacağımı bilmiyordum. Cane dışarıdaysa ziyarete geleceğini biliyordum ama gözlerinin içine bakıp babamın bildiği her şeyi ona sormak istiyordum. Bana anlatmasını istiyordum, böylece mesafemi korumanın mı yoksa bu işi yürütmeye ve birlikte atlatmaya devam etmenin mi en iyisi olduğuna karar verebilirdim.

Kelly'nin bana yaptıklarından sonra biraz sarsılmıştım. Dürüst olmak gerekirse, bir daha onun evine gitmek istemiyordum, bu yüzden ailemin endişelenmesine gerek yoktu. Haberlerde o adam vardı, Cane'in dolabındaki telefon vardı ve sonra o ortaya çıktı. On dakika içinde o kadar çok şey olmuştu ki. Bundan sonra olaklardan çok korkuyordum ama içten içe onu hâlâ istiyordum. Onu hâlâ *seviyordum*.

Kapının çalınmasıyla irkildim ve babam dönüp kapıya doğru yürürken annem kolumu ovuşturdu. Kapıyı yarıya kadar açtıktan sonra arkasındaki kişiye tısladığını duydum.

"Hayır!" diye tersledi.

"Derek, kim o?" Annem başını eğip onun arkasını görmeye çalışarak seslendi.

Babam derin bir kaş çatmayla omzunun üzerinden baktı. Annem ayağa kalktı ve kapıya ulaşmak için yatağın etrafında yürüdü. Babamın omzunun üzerinden baktı.

O kişiyi gördüğünde kaşlarının düştüğünü fark ettim.

"Kim o?" Ben seslendim.

İkisi de özgün bir şekilde arkalarına baktılar ve sonra babam kapıyı biraz daha araladı, görebilmem için bir adım kenara çekildi. Cane kapının diğerk tarafında duruyordu, gri düğmeli gmleğikoyu kırmızı lekelerle kaplıydı, kemeri olmadığı için pantolonu kalçalarına kadar iniyordu. Beni gördüğünde gri-yeşil gözleri kocaman açıldı. Yine de karanlıktılar, bir kez olsun anladığım bir ıstırapla doluydular.

"Hey, Kandy Cane," diye mırıldandı, sesi derin ve boğuktu.

Gözlerim anında sulandı, kenarları yanıyor, duygularımla savaşmaya çalışıyordum. Ona gülümseme istedim - içimde bir şey onu rahatlatmam için yalvarıyordu - ama çok çok daha güçlü olan başka bir şey bana gülümsemenin gerekli olmadığını söyledi.

"Tatlım," diye fısıldadı annem, yanıma gelip saçlarımı okşayarak. "şu anda onunla konuşmak zorunda da değilsin. Saat neredeyse sabahın  ve sen çok yorgunsun."

"Hayır. Onunla şimdi konuşmak istiyorum."

Babam oflayıp puflayarak odaya girdiğinde Cane'e ters ters baktı.

"Yalnız, lütfen?" Rica ettim ve babamın başı hızla yana döndü. Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı, bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki annem ne çıkıp elini tuttu.

"Beş dakikan var. O kadar," diye hırladı babam Cane'e. "Ve kapı açık kalacak." Onlar giderken Cane bakışlarını indirdi ve onlar gittikten sonra gözlerini yavaşça benimkilere dikti. O anda tek yapabildiğim ona bakmaktı. Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, ama aynı zamanda onun sıcak kollarını tekrar etrafımda hissetmek istiyordum. Onun rahatlığın, sadece onun sağlayabileceğihuzuru istiyordum. Cane omzunun üzerinden bir kez daha baktı, sonra yaklaştı.

"Kandy, ben-" Kelimeleri bulmakta zorlandı, her tarafıma baktı, gözleri nemli ve kırmızıydı. "ok zgnm," diye fısıldadı kırık bir sesle. Yatağın başındaydı ve bana doğru bakıyordu. "Geleceğini bilmiyordum, bu kadar büyük bir tehdit olduğunu fark etmemiştim. Bilseydim seni asla eve gtrmezdim. Olan bana olmalıydı, sana değil."

Cevap vermek için doğru kelimeleri bulamadım, onun yerine başka tarafa baktım.

Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü, parmak eklemlerimi, elimin arkasını öptü. Gözlerimi kapattım, içimdeki duygu dalgasıyla savaşıyordum.

Dudaklarını üzerimde hissettiğimde, nefesi tenimde gezinirken içim kıpır kıpır oldu. Yanımdaki monitör bip sesi çıkararak aramızda oluşan sessizliği doldurdu.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu sonunda, sesi kısıktı. "Ne söylememi istediğinden emin değilim, Cane."

"Herhangi bir şey. Aklında ne varsa."

Sertçe yutkundum, kucağıma odaklandım. Birkaç dakika geçtikten sonra, "Belli ki senin hakkında bilmediğim çok şey var," dedim.

Başımı kaldırıp baktım, sırtını dikleştirmişti. "Sana benimle ilgili hoşuna gitmeyecek şeyler olduğunu söylemiştim Kandy. Öğreneceğin şeyler..."

"Biliyorum ama... bir kartel için çalışmak kadar kötü olabileceklerini bilmiyordum."

"Ben kartel için çalışmıyorum. Sadece *onunla çalışıyorum*." Bu ifadedden sonra dişlerini sıktı.

"Gerçekten buraya mı geliyor?"

"Yapacak... ama yakın zamanda değil."

İçimi çektim ve elimi onunkinden çektim. Gözlerimin içine bakmadan önce hareketimi izledi. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

"Yapabileceğin pek bir şey yok, Cane! Evinizde ex tarafından bıçaklandım!"

Kaşları hafifçe aşağı indi ve yüzümün tamamını görebilmek için biraz geri çekildi. "Artık bana *güvenmiyor* musun?" Gözlerimi kaçırdım ve sanki o hareket her şeyi anlatıyormuş gibi, "Bunun olacağını bilmiyordum Kandy," dedi.

"Yapmadığını biliyorum..."

"Öyleyse neden bana olan güvenini kaybediyorsun? Senin için hâlâ her şeyi yaparım. Gerekirse senin için kurşun bile yerim-"

"Cane, ben hamileydim!" Sonunda ağzımdan kaçırdım ve sanki bana inanmamış gibi gözleri büyüdü. Sanki röntgen çekiliyormuşum gibi her tarafıma baktı.

"Neden bahsediyorsun sen? *Nasıl*?"

"Ne demek *nasıl*? Seninle birlikte olarak! Kelly beni bıçakladığında sadece canımı yakmadı, içimde büyüyen birini de öldürdü!" Bunu yüksek sesle söylemek boğazımda cam varken konuşmak gibiydi. İtiraf etmek çok acı veriyordu. Hâlâ inkâr ediyordum... Hâlâ bunun lanet bir kâbus olduğunu ve yakında uyanacağımı umuyordum.

"Kahretsin Kandy, özür dilerim, bilmiyordum. Neden bana olduğunu söylemedin, yani..."

"Birkaç saat öncesine kadar hasta olduğumu bilmiyordum. Doktorlar anneme söylemiş, o da bana söyledi."

İç çekti. Bunun bir rahatlama iç çekişi olduğunu düşünmeden edemedim. "Lanet olsun. Çok özür dilerim, bebeğim." Ayağa kalkarak yüzümü kavradı ve dudaklarını alnıma götürdü. "Çok üzgünüm," diye tekrar fısıldadı.

"Sanırım gitmesi senin için iyi bir şey, ha? Babam bana çocuk istemediğini söyledi."

Geri çekildi ve bana ters ters baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Babam ona böyle söylediğini söyledi. Sanırım Tempt'e başlamadan önce. Ona kendi dünyana bir çocuk getirmekten korktuğunu söylemişsin."

"Wha-Kandy, bu daha seninle tanışmadan önceydi," diye alay etti. "Bebeğin öldüğünü öğrendiğim için mutlu olduğumu düşünemezsin herhalde? Şimdi kafamı daha da karıştıracak!"

"Dürüst olmak gerekirse artık senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ellerini çekti, sanki onu tam kalbinden vurmuşum gibi bana baktı ve ben de gözlerimin içi yanarak karşılık verdim. "Senin hakkında bilmediğim çok şey var ve şu ana kadar öğrendiklerimin buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna eminim. Tüm bu sırlara sahipsindir ve bunlar birbiri ardına ortaya çıkıyor. Ve her sırda birlikte bir tehdit var ve ben etrafta olduğumda, bu tehditler bana zarar veriyor. Sana değil, *bana*. Birlikte olduğumuzda, her şeyi kaybeden ben oluyorum." Bir sonraki nefesimde boğuldum ve yüzümü ellerinin arasında tuttu, gözlerimi yakalamak için eğildi, ama ona bakmayı reddettim. Onun gözlerinin içine bakamazdım. Tüm bunları söylüyor olmam beni daha da öldürürdü.

"Kandy, seni *hayatım pahasına* koruyacağımı biliyorsun, daha iki gece önce bunun sözünü vermiştim. Olanlar için üzgünüm, daha iyi önlemler almalıydım ya da yemek şirketi gittikten sonra lanet kapıyı kilitlemeliydim ama düşünemedim." Durakladı, gözleri suçlulukla parlıyordu. "Sana bana güvenip güvenmediğini sordum ve sen de evet dedin."

"Evet, belki de bunu söylerken kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyordum."

Şaşırmış görünüyordu, gözleri daha da büyümüştü. "Bunu sadece canın yandığı için söylüyorsun, değil mi? Eğer öfke ve duygularınla konuşuyorsan bunu anlarım ama eğer *gerçekten böyle* hissediyorsan ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Ellerini ittim ve bir elimi yüzümde gezdirerek gözyaşlarımdan kurtuldum.

"Artık benimle olmak istemiyor musun?" Sorusu zoraki gelmişti, sanki sormak bile ona acı veriyordu. Ya da daha çok cevaptan korkuyormuş gibi.

Gerçekten uzun bir süre sessiz kaldım, o kadar uzun ki nefesini tutup yanıtlamı beklediğini anlayabiliyordum. "Cane," diye fısıldadım. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Seni çok ama çok seviyorum... ama seni sevmek bu kadar acı vermemeli. Buna ilk başladığımızda eğlenceli, farklı ve heyecan vericiydi ama artık öyle değil. Şimdi, sadece zehirli ve tehlikeli. Her gün hayatının yeni bir katmanı ortaya çıkıyor ve her biri bir öncekinden daha korkutucu."

"Kandy-"

"Hayır, Cane. Ben sadece... sanırım şu anda yapabileceğim en iyi şey ailemin yanına dönmek. Hayatında çok fazla şey var ve dürüst olmak gerekirse, seninle geri döndüğümde kendimi güvende hissedeceğimi sanmıyorum."

Sanki suratının ortasına bir tokat atmışım gibi bakıyordu. Darbe üstüne darbe yiyordum, bunu biliyordum, hissedebiliyordum ama duramıyordum. Bununla bir sorunum yokmuş gibi davranamazdım. En kötüsü de gözleriydi. Çok fazla pişmanlık, suçluluk, utanç ve en kötüsü de acıyla doluydular. "Kandy, bebeğim... lütfen," diye yalvardı. "Bir daha kimsenin seni böyle incitmesine izin vermeyeceğim."

Başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu. "Kandy..."

Arkasından bir gırtlak sesi duyuldu ve Cane omzunun üzerinden baktı. Yukarı baktım, kapının yanında annemle babamı gördüm. "Zaman doldu," diye homurdandı babam ama Cane onu duymazdan gelerek tekrar bana odaklandı.

"Bundan emin misin?" Cane elimi okşayarak fısıldadı. Koyu mürekkebin arasındaki zeytin rengi deri parçalarına baktım. Elinin arkasındaki koyu renkli gülü, ardından parmak eklemlerindeki RISE kelimesini inceledim ve bu ifadenin anlamını muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi fark ettim.

"Bence en iyisi bu," dedim sadece. Bakışlarına karşılık verdim ve o da yavaşça elini çekerek beni baştan aşağı süzdü.

Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu söyleyebilirdim ama ailem orada bekleyip beni izlediği için bir sonraki cümlesini kısa tuttu. "Eğer ihtiyacın olan şey boşluksa, sana onu vereceğim, ama seni sevdiğimi ve bu dünyadaki hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini bilmeni istiyorum." Başımın üst kısmını öptü.

Daha önce ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da, ağzı üzerimdeyken kendimi kaybettim.

Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım serbest kaldı ve gözlerimi sıkarak kapattım. Ağlamak karnımın ve kalbimin altındaki yarayı acıtıyordu ama acıyı bastırdım ve ellerimi yukarı kaldırıp yüzümü içine gömdüm. Cane beni omuzlarımdan tuttu ve dudakları saçlarımdayken beni susturdu.

İhtiyacım olan şey boşluk değildi. İhtiyacım olmayan şey oydu. Onu ne kadar seversem seveyim ya da onun yanında olmaktan ne kadar keyif alırsam alayım, bana uygun olmadığını biliyordum. Babam beni uyarmıştı. Annem bile öyle demişti.

Cane ve ben bir odada yalnızken, birlikte harikaydık -kimyamız alışılmışın dışındaydı- ama gerçek dünyada birbirimize uygun değildik. O daha yaşlıydı. Ben daha gençtim. Onun sallantılı bir geçmişi vardı ve benim hayatım yeni başlıyordu. Yollarımız birçok kez kesişti ve bazen kader bize kazandığımızı hissettirdi, ama hayatlarımız birbirini geçiyordu, birbirine uymuyordu. Birbirimizde bir kaçış yolu bulmuştuk... ama bu kaçış sona ermişti.

Bu bizim gerçekliğimizdi ve herkes gerçekliğin bir sürtük olduğunu bilirdi. Karma bizim için geliyordu, ama şimdi gitmesine izin verirsem, belki onu yumrukla yenebileceğimi, kendimi başka bir dozdan kurtarabileceğimi düşündüm. Belki de özverili bir seçim yaparak kendimi keder ve travmadan kurtarabilirdim ve bu seçim *Cane'in -benim* Quinton Cane'imini- gitmesine izin vermektir.

"Onu yakaladık," diye mırıldandı babam ve ben daha ne olduğunu anlamadan Cane'in kolları kaybolmuştu. Kokusu solmuştu. Bir süre ellerimi yüzüme kapatıp ağladım, yeni ve daha güçlü kollar beni sararken bile. Başımı kaldırıp odada sadece annemle babamın olduğunu fark edene kadar ne kadar zaman geçti bilmiyorum.

Cane gitmişti ve kalbim bir kez daha kırılmıştı.

CHAPTER FOUR

CANE

KALP KIRIKLIĞI.

O ana kadar bunu hiç yaşamamıştım. Bu duygu tarif edilemezdi, sadece hissedilirdi. Kırık bir kalbin canavarlığını hep duyardım.

-Sizi çaresiz ve umutsuz bırakır, içiniz tamamen kırılır ve dışınız hissizleşir. Bunu yaşamayan biri bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez. Yaşayan herkes bunun sizi paramparça edeceğini bilir.

Bir kalp zaten *kırılgandır, savunmasızdır, ancak kırık bir kalp, bir parça* acı ve ağır bir mutsuzluk serpintisiyle birlikte gelir.

O gece eve gittim ve yatak odamın zeminindeki kana baktım. Daha da kararmıştı. Ev çok daha sessizdi ve düşüncelerim çok gürültülüydü. Buna dayanamıyordum.

Hemen aşağıya indim, kilerden daha önce hiç dokunmadığım paspas kovağını aldım ve sıcak suyla doldurdum. Çamaşır odasına koştum ve içine biraz çamaşır suyu döktüm, bir havlu ve bir sünger kaptım ve sonra tekrar odama çıktım.

Polisler kanıtları kontrol etmek ve DNA örneklerini almak için çoktan gelmişti. Geriye kalan tek şey, kaybettiklerimi hatırlatan bir karmaşaydı. Sadece Kandy'yi değil, bir bebeği de. *Benim bebeğim*. Daha on dokuz yaşındaydı ve ben onu hamile bırakmıştım, sonra da benim yüzümden bıçaklanmıştı. İlişkimiz ona çok pahalıya mal olmuştu. O haklıydı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ovaladım.

Temizlendi.

Daha da sert fırçaladım.

O kadar sert fırçaladım ki ellerim hareketten kızardı ve kaslarım dengemi korumak için kilitlendi. Kendimi durduramadan içimden bir kükreme koptu. Kükreyerek evin her yerinde, her koridorda yankılandı ve duvarlardan sekti. Sesler beni içine çekti ve yenilmiş bir halde kan lekeli süngerini kovaya bıraktım, kıpkırmızı lekenin suda çiçek açıp onu kirletmesini izledim.

Sertçe ofladım, gözlerim düştü. Zemin temizdi. Neredeyse hiç kan izi kalmamıştı.

Bunun beni tatmin edeceğini düşünmüştüm ama bana sadece gerçekliği hatırlattı.

Kandy'nin benimle işi tamamen bitmişti ve ailesinin de benimle işi bundan çok önce bitmişti.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da artık bu evde kalamayacağımdı. Bu şehirde kalamazdım. Burada benim için hiçbir şey kalmamıştı.

Soruşturma bittikten sonra Atlanta'yı tamamen geride bırakmak zorunda kaldım.

CHAPTER FIVE

KANDY

DEDEKTİF folloyinu MORNINU'YA GERİ DÖNDÜ, BİR YOMAN DA arkasından **g e l i y o r d u** . Sorular bu sefer çok daha kötüydü ve Kelly'yi hâlâ bulamamışlardı.

Bu kadar çabuk nereye gitmiş olabilir? Dedektifler telefonuma el koymuştu, bu yüzden Cane'in bana ulaşmaya çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalbim ne kadar acısa da onun iyi olup olmadığını merak ediyordum.

İki gün sonra çıkış yapabilecek durumdaydım. Annem beni tekerlekli sandalyeye iterek çıkışa götürdü ve babam hastanenin önüne park etmiş, yaklaştığımızda ona doğru gelmemizi izliyordu. Hafif bir gülümseme takındı ve tekerlekli sandalyenin etrafından dolaşıp kollarını tutmadan önce anneme "Anladım" dedi. Arabanın ön koltuğuna oturmama yardım etti ama doktorumun verdiği yüksek dozda ağrı kesici ilaçlara rağmen kambur durmak dayanılmazdı. Doktoruma göre, Kelly darbesinde muazzam bir güç kullanmış ve beni rahmimi delegecek kadar derinden bıçaklamıştı. Neredeyse o bıçağın hayali bir versiyonu hala içime giriyormuş gibi hissediyordum. Evet, o kadar kötü acıyordu.

"İyi misin?" Babam kemerini bağlarken sordu. Annem arka koltukta oturuyordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Babam başını sallayarak yola koyuldu. Yolculuk çoğunlukla sessizdi. Bazı eski okul müzikleri hafifçe çalıyor, bu da garip boşluğu yatıştırıyordu. Bu bir

Eve vardığımızda rahatlamıştım. İki gün boyunca hastane odasında tıklıp kaldıktan sonra, ailemin nefesi üzerimdeyken yatağıma kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordum. Beni yanlış anlamayın, yanımda olmalarını ve beni önemsemelerini seviyordum, ancak sanki kendi aklım yokmuş gibi her kararı benim yerime vermeleri bunaltıcı olmaya başlamıştı.

Babam evimizin garaj yoluna girdiğinde arabayı park etti ve motoru durdurdu, ardından bana yardım etmek için yolcu kapısına koştu. "Seni yukarı taşımamı ister misin?" Gözlerinin içine baktım ve çok ciddi olduğunu fark ettim.

"Hayır, baba. Sorun değil. Yürümeme yardım eder misin?"

"Evet." Yaramdan uzak durmaya dikkat ederek belimden tuttu ve kapıya varana kadar benimle birlikte yavaş adımlarla yürüdü. Annem çoktan içeri girmiş, eşikte bekliyordu. Bana sempatik bir gülümseme verdi ve ben de babam hala yanımdayken dönüp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bir gülümsemeyi zorladım.

Yatak odama girdiğimizde "Hastaneden çıkmak iyi hissettiriyordur, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Jell-O'dan sıkılmaya başlamıştım."

Kıkırdadı ve yatağımın kenarına oturmama yardım etti. "Aç mısın? Susadın mı?"

"Şu an iyiyim, ama teşekkürler."

"Tamam." Ayaklarının üzerinde kayarak bir adım geri attı. "Unutmadan söyleyeyim." Arka cebine uzanarak beyaz ve pembe kılıflı bir cep telefonu çıkardı ve bana uzattı. Ona gülümsedim. "Baktılar ama pek bir şey bulamadıklarını söylediler. Yarın iade edeceklerdi ama ben bugün karakola gidip aldım. Telefon yine senin."

"Teşekkürler, baba."

Kapıya doğru döndü. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana ya da annene mesaj at. Kendini daha iyi hissedene kadar merdivenlerden inip çıkmanı istemiyoruz."

"Yapacağım."

Söyleyecek daha çok şeyi olduğunda her zaman yaptığı gibi oyalandı. Sonunda duygularına hakim oldu ve benimle yüzleşti, sonra da bana doğru yürüdü. Beni kollarının arasına aldı, başımın üstünü öperken ensemden tuttu. Ani oldu ama rahatlatıcıydı ve kollarına yapıştım.

"Çok korkmuştum Kandy," diye itiraf etti. "Her şeyden çok kızgınmışım gibi görüldüğünü biliyorum ama değildim. *Dehşete* kapılmıştım. Bütün bunları gördüm

seni kaybedeceğimi düşündüm."

Gözlerimin kenarları yandı. "Ben buradayım baba. Her şey yolunda."

"Biliyorum." Başımın üstünü tekrar öptü. "Artık buradasın, ait olduğun yerdesin. Neye ihtiyacın olursa, senin için getireceğim." Geri çekildi ama yüzümü ellerinin arasında tuttu, gözleri kızarmış ve nemliydi. "Biraz dinlen, tamam mı?"

"Tamam."

Sonunda uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü ama bu kez durmadı ya da oyalanmadı. Kapıyı arkasından kırarak dışarı çıktı. Odama bir göz attım; solumdaki duvarda Justin Timberlake poster, arkamdaki duvarda Frankie'yle benim, annemle babamın, hatta annemle babamın, benim ve Cane'in akşam yemeği yerken çekilmiş birkaç fotoğrafıyla kaplı kolaj panosu. Cane'in her bir fotoğrafına odaklandım ve her birinde o ince gülümsemesi ve gözlerindeki ışıltı vardı, sanki olduğu yerden memnunmuş gibi. Artık böyle hissetmediğinden emindim.

Kapımın dışında mırıldanmalar duydum ve daha iyi duymak için döndüm. "Sence iyi olacak mı?" Annem fısıldadı.

"İyi olacak," diye güvence verdi babası. "Sadece ona biraz zaman ve yer ver." "Ya Cane onu tekrar görmek isterse?" Sesi endişe doluydu.

"Evime adımını atmayacak," diye homurdandı babam, sonra fısıltılar aşağıya indiklerinde sürüklendiler.

Burnumun kenarından bir damla gözyaşı süzülürken yan tarafıma uzandım ve karşımdaki pencereye baktım. Burayı hak etmemiştim. Ailem dışarıdaydı, benim için *her şeyi* yapmaya hazırlardı ve ben onların yerine Cane'i seçmiştim, onun neler yapabileceğinin ya da neler sakladığının farkında bile değildim.

Aptal ve saf, işte ben buydum. Aceleci davranmıştım ve şimdi yaptıklarımın sonuçlarına katlanıyordum. Önüme bir yastık aldım ve yüzümü ona bastırarak hıçkırıklarımı bastırdım. Feryat etmek istiyordum ama ailemin beni duymasını da istemiyordum.

Şimdi hayatım neydi? Amacım neydi? Artık okulum yoktu, bir işim yoktu ve sevdiğim adam yalanlar üzerine kurulu bir hayatla tamamen yabancı biri gibi görünüyordu.

Keşke zamanın acımı hafifleteceğini söyleyebilseydim ama öyle olmadı. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Cane hakkında rüyalar gördüm. Bıçaklanmayla ilgili kabuslar. Hatta kâbusa dönüşen bir rüya bile gördüm, ama bu sefer bıçağı tutan Cane'di. Uyandığımda çığlık atarak yardım istedim.

Annem her gece odaya koşar ve ben tekrar uyuyana kadar bana sarılırdı. Sadece yaşadıklarım için değil, benim mantıksız ve aceleci kararlarım yüzünden ailemin yaşamak zorunda kaldığı şeyler için de kendimi çok kötü hissediyordum. Eğer o gece onları terk etmemiş olsaydım, bunlar asla yaşanmayacaktı.

Sonunda her şeye karşı hissizleştim; kâbuslara, *suçluluk duygusuna*. Aldığım ilaçlar beni bayıltıyordu, bu yüzden daha fazla ilaç alıyordum. Aynı zamanda iştahımı da kaybetmeme neden oluyordu, bu yüzden annemin en sevdiğim mavi tepside odama getirdiğı akşam yemeğine dokunmuyordum. Eminim fark etmiştir. Her sabah eski yiyecekleri çıkarmak için geldiğinde bana nasıl baktığını gördüm.

Doktorun talimatları doğrultusunda, babam gücümü geri kazanmam için koridorda ileri geri yürümeme yardım etti. Birkaç gün sonra, vücudumun bu aktiviteye tekrar alışabilmesi için merdivenlerden inip çıkmama yardım etti. Sonunda, merdivenlerden inip çıkmak o kadar da kötü değildi, sadece yavaşça yapmam gerekiyordu. Annem akşam yemeğı için aşağı inmemi istedi ve ben de indim, ama masanın sonundaki boş koltuğa bakmaktan kendimi alamadım - sadece birkaç santim ötede, eskiden gülümsediğı, güldüğü ve benimle dalga geçtiğı koltuğa. Göğsüm sıkıştı ve başımı kaldırıp annemin bana baktığını fark ettim.

"İyi misin tatlım?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

Gözleri tabağıma kaydđ. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın, Kandy."

Gözlerimi kaldırmadan önce brokoli, patates püresi ve fırında tavuğı kısaca inceledim. "O kadar aç değilim."

"Kandy, yemek yemelisin," diye ısrar etti.

"Gerçekten öyle," diye araya girdi babam ve gözlerim ona kaydđ. Bugün üniformasını giymişti. İlk iki hafta sadece benimle evde olmak için izin almıştı. "Annen odana yemek getirdiğini söyledi ama sen hiçbirini yememişsin."

Omuz silktim. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Aç değilim. Sanırım ilaçlardan dolayı."

"Peki, seni geri götürelim mi, sana başka bir şey yazsınlar mı? Bir şeyler yemelisin Kandy. şu çok sevdiğin spagettiye ne dersin?" Annem sordu.

Spagetti.

Kahretsin.

Düşüncesi bile gözlerimi yakıyordu. Babam bizi marketin otoparkında görmeden önce Cane için spagetti pişirecektim... buraya geri dönmek zorunda kalmadan önce. Yaşadığımız en güzel günlerden biriydi o. Her şey çözüldükten sonra birlikte olmak. Herkesin içinde el ele tutuşmak. Gerçekliği umursamamak ve kendi küçük dünyamıza kapılmak. Neden her şey eskisi gibi olamıyordu?

"Kandy?" Babam seslendi ama sesi benim için boğuk bir gürültüden başka bir şey değildi. Isırdığım gözyaşları sıcak ve yoğun bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Çatalımı bırakarak masadan kalktım ve ayağa kalktım.

"Odama gidiyorum," dedim ve ikisi de çaresiz ve şaşkın bir şekilde arkamdan seslenirken oradan ayrıldım.

Vücudumun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıktım ve odama koştum, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Telefonumu aldım ve yatağa kıvrıldım.

Hastanede ona söylediklerimden sonra Cane'e mesaj atmanın akıllıca olmayacağını biliyordum. Bunu düşünmek bile kalbimi sızlatıyordu ama nasıl olduğunu öğrenmek için iletişime geçebileceğim bir kişi daha vardı.

Lora.

CHAPTER SIX

KANDY

CEVAP VERMEDEN ÖNCE TELEFON SADECE ÜÇ KEZ ÇALDI.

"Kandy?" Sesi nefes nefese kalmış gibi geliyordu.

Tamamen doğruldum. "Aman Tanrım, Lora?" Sesini duyunca çok rahatladım. "Cevap vermene şaşırdım."

"Şaşırdın mı? Neden şaşırdın? Sesini duyduğuma sevindim! Neler oluyor?" "Hımm... cinayete yakın bir deneyimden sonra iyileşmek dışında mı?" I

zoraki bir gülüş.

"Evet, Cane bana o deli kaltağın sana yaptıklarını anlattı. Başına gelenler için çok üzgünüm, Kandy."

Gözlerimi kapattım ama yine de yaşlar aktı. Gözlerimi tekrar açıp derin bir nefes almadan önce onları kolumun tersiyle sildim. "Sen... Cane'le çok konuştun mu?"

"Bir orada bir burada. Çoğunlukla isteydi. Eve neredeyse hiç gelmiyor ve aramıyor. Sanırım basın yüzünden evde bulunmamaya çalışıyor. Kapıların arkasında kamp kurmuşlar, fotoğraf çekmeye ve bıçaklanan kızın kim olduğunu bulmaya çalışıyorlar."

"Evet, ailem insanların bilmesini istemiyor."

"Anlaşılabilir." Kısa bir sessizlik oldu. "Durumu... iyi değil, Kandy."

Biraz daha yükseğe oturdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... mesela," diye iç geçirdi. "Ona öğle yemeği götürmek için ofisine gittim. Stresli olduğunda kendine bakma konusunda berbattır. Her neyse, ona öğle yemeği getirdim ve köşede katlanmış bir sürü takım elbisesi ve pantolonu olduğunu fark ettim. Her yerde yemek kapları vardı. Sanki her gece orada uyuyormuş gibiydi. Basından kaçmaya çalıştığını biliyorum ama bence o eve geri dönmekten korkuyor, nokta."

"Kelly yüzünden mi?"

"Ne? Hayır! Hayır! Tanrım, hayır. Sanırım anılar yüzünden. Bana o anın kafasında tekrar tekrar canlandığını söyledi, sanki Kelly'yi zamanında durdurmayarak ne kadar çuvalladığını anlayabilmek için olanları izlemeye zorlanıyormuş gibi. Suçlu hissediyor, sanki bu onun hatasıymış gibi."

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı indirdim. "Bu onun hatası değildi. İkimiz de riskleri biliyorduk. Kelly'nin tam olarak orada olmadığını biliyorduk. İkimizin de fark edemeyeceği kadar hızlı hareket etti."

"Onu yakaladılar; haberin var mıydı?"

Bunu duyunca şok oldum. "Öyle mi?"

"Evet. Ailen bilmeli. Sana söylemediler mi?"

"Hayır... Aslında hastaneden ayrıldığımızdan beri beni hiçbir konuda bilgilendirmediler. Çok zorba davranıyorlar, bana yine bebekmişim gibi davranıyorlar."

"Anlaşılabilir," diye açıkça belirtti. "Biricik kızları, siki kalkmış olduğu her halinden belli olan deli bir kadın tarafından bıçaklandı. Ben de olsam aynı şekilde davranırdım."

İçimi çektim. "Cane sana benim hakkımda bir şey söyledi mi?" "Tam olarak ne?"

Alt dudağım titredi. "Hastaneye geldi... Ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Boşluğa."

"Ohh." Bir şeyin farkına varmış gibi söyledi. "İşte bu yüzden böyle davranıyor. Meseleden kaçıyor. Kontrolü kaybettiğini hissettiğinde hep yaptığı şey."

"Onun bu şekilde hissetmesini istememiştim. Ben sadece... *Korkuyorum*, Lora." Sesim çatallaştı. "Haberlere çıkan o adamı tanıdığını söyledi. Geleceğini ve güvenli olmadığını söyledi ve sonra Kelly ile olan o şey oldu ve ben sadece bunu düşünmeye devam ettim ve bu beni daha da korkuttu-"

"Bekle... hangi adamdan bahsediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım adı Jefe ya da onun gibi bir şeydi. Polislerin aradığı bir adam."

"Kahretsin! Sana ondan *bahsetmemeliydi. Aklından* ne geçiyordu?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü o lanet olası bir deli. Onun kim olduğunu bildiğini ve geldiğini öğrenirse, bu hiç iyi olmaz Kandy. O adam bir canavar. Tamam mı? Acımasızdır. Eğer biri yoluna çıkarsa, o kişiyi ortadan kaldırmakta bir sakınca görmez. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Ben, uh... Sanırım."

"Dinle, belki de Cane'e yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söylemen iyi bir şeydir. Cane ile birlikte olmaman için sana sağlam bir neden veriyor ve Cane bazen inatçı olabiliyor, özellikle de istediği şeyler konusunda. O adam ortaya çıktığında yanında olmana gerek yok. Tamam mı? Uzak durmalısın."

"Tamam. Yapacağım." Sertçe

yutkundum. "Lora?" "Evet?"

"Cane iyi bir insan değil, değil mi?"

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun sürdü ki telefonu kapattığını sandım. "Cane'in iyi bir kalbi var -pek çok insandan daha çok seviyor- ama hiçbir zaman senin kastettiğin anlamda *iyi* bir insan olmadı ve bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kalbim karnıma düştü. Duymak istediğim cevap bu değildi, hem de hiç.

"Başlangıçta ona babanla yakınlaşmanın akıllıca olmadığını söyledim," diye devam etti. "O bir polisti ve işinde iyi olduğu ve annemizin hayatını kurtardığı gerçeği dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorduk ama tabii ki dinlemedi. Cane değiştiğini, sırf en iyi arkadaşını edindiği için tüm günahları affedilmiş harika bir insan olduğunu düşünüyordu." İçini çekti. "Bunu iyi saklıyor Kandy, ama Cane sırf şu anda bulunduğu yere gelebilmek için gurur duymadığına emin olduğum bazı berbat şeyler yaptı. İyi adam olmayı o kadar çok istiyor ki... ama biz iyi insanlar olmak için doğmadık ve en büyük korkum bunu unutmuş olması."

Tanrım. Tabii ki. Tabii ki onun cevabı buydu.

Bir umut olmasını istedim, tutunmam için bir neden olmasını istedim ama bunu kendi kız kardeşinden duymak uzak durmam için yeterli bir kanıttı.

"Sanırım gidiyor olması iyi bir şey."

Kaşları çatıldı. "Bekle, ne? Ayrılmak mı? Nereye gitmek için?"

"Birkaç hafta önce Charlotte'ta yeni bir merkez satın aldı. Ofisini yaza kadar taşımayacaktı ama tüm bu olanlardan sonra sanırım daha erken gitmeye hazır. Sana bahsettiğini söyledi."

"Evet, ama ne zaman olduğunu söylemedi." Duyduklarıma inanamıyordum.

"Henüz bir ev ya da başka bir şey satın almadı. Şu anda sadece ofisini taşıyor, oraya yerleşmeye çalışıyor. Büyük olasılıkla bir süre gidip gelecek. Başka planları varsa seninle temasa geçeceğinden eminim, Kandy. Muhtemelen sadece doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordur... doğru zamanı."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım o kadar kuruydu ki, yumruyu indirmek zor oldu. Ondan haber almadığımdan değildi. Almıştım. Birkaç kez aramıştı ama hiç cevap vermemiştim. Bunu yapmak beni öldürüyordu ama sesli mesajlarını görmezden geldim ve ondan bir mesaj aldığıma dair bildirim çıkar çıkmaz sildim. Sesini duymaya dayanamıyordum çünkü beni sinirlendirecek bir şey söyleyeceğini biliyordum.

"Bak, gitmem gerek," dedi aceleyle. "Annemin otuz dakika sonra bir toplantısı var, ben de sporu yeni bitirdim ve duş almam gerekiyor. Sana yemek, dondurma ya da herhangi bir şey getirmemi istersen haber ver. Şimdilik buradayım, tamam mı?"

"Evet." Burnumu çektim.

"Yapacağım. Hoşça kal, Lora."

"Görüşürüz, Kandy."

Telefonu kapattım ve birkaç dakika boyunca telefonuma baktım, sonra arama kaydına gittim ve Cane'in adını buldum. Arama dürtüsü çok yoğundu -beklentiyi kalbimde ve parmak uçlarımda hissediyordum- ama kapı çalınca irkildim ve ekranı kapattım.

"Evet?" Seslendim ve annem kapının tokmağını çevirip içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve bana doğru yürüdü.

"Kandy," diye mırıldandı yanıma otururken. "Senin için endişeleniyorum, tatlım. Olanlar hakkında pek konuşmadın. Sanki her şeyi içine atıyormuşsun gibi. Yaranın iyileştiğini görüyorum ve evde dolaşman daha kolay, ama gözlerin. *Tanrım*, gözlerin." Elimi tutup beni baştan aşağı süzerken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Kilo vermişsin. O korkunç gece terörlerini yaşıyorsun, bu anlaşılabilir bir şey ama iyi dinlenemediğini söyleyebilirim." Boştaki elini yukarı kaldırdı ve başparmağını gözümün altındaki deride gezdirdi. "Işığın gitti ve artık ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi

Kalınlaştı ve sonra başını eğip hıçkırmaya başladı, ama kulağımı göğsüne bastırarak elini nazikçe uzaklaştırdım.

"Sadece zamana ihtiyacım var anne. Hepsi bu."

"Epey zamanın oldu bebeğim. Üç hafta oldu. Olanlar hakkında daha fazla konuşmalıyız."

Bir şey söylemedim ama gözlerim büyüdü. Sanırım olayın üzerinden bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Hâlâ dün gibi geliyordu.

"Peki ya... peki ya bebek?" diye fısıldadı, kaşlarımı çattım ve başımı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Ne olmuş ona?"

"Yasını tutmuyor musun?"

Alay ettim. "Benden ne bekliyorsun ki anne? Bıçaklandım ve ailemden hamile olduğumu öğrendim. Elbette bunun olmasından nefret ediyorum ama Cane'in gidişyle belki de bebeği kaybetmek en iyisiydi. Zaten sadece altı haftalıktım. Onunla herhangi bir bağlantım yokmuş gibi."

Bana sertçe baktı, gözleri o kadar iriydi ki kafasından fırlayacak sandım. "Acı çektiğini anlıyorum ama bir daha böyle bir şey söylersen seni tokatlarım."

Arkama yaslandım ve ona baktım. "Öyle demek istemedim, zalimce değil. Sadece demek istedim ki- yani bu değil-"

"Seni doğurmadan önce *iki kez* düşük yaptığımı biliyor muydun?" Kalın kalın yutkundum, kaşlarımı çattım.

"Hayır, hayır."

"Evet, yaptım ve ilk sefer çok acımasızdı. Bana ne olduğunun farkında değildim çünkü hamile olduğumu bile bilmiyordum. Gençtim, aptaldım ve üniversitedeydim." Bakmaya devam etti. "Ama ikincisinde mezun olmuşum ve Şerif'le iyi arkadaş olduğu için daha önce karakolda iş bulmuş olan babanla Atlanta'ya taşınmıştım." Keskin bir nefes aldı. "Tek odalı bir dairede yaşıyorduk, biraz para biriktirmiştik, evliydik ve denemeye başlamak istiyorduk. Test yaptırdığımı ve hamile olduğumu öğrendiğimi hatırlıyorum, baban ve ben çok ama çok mutlu olmuşuk. Ama sonra birkaç hafta geçti ve ben kendi kanımla dolu bir su birikintisinde uyandım."

"Aman Tanrım, anne. Özür dilerim, seni kırmak istememişim-"

Bir elini kaldırarak beni cümlemin ortasında durdurdu. "Baban evdeydi ve beni acilen hastaneye götürdü ama artık çok geçti. Ondan sonra daha fazla denemek istemedim, onun yerine kariyerime odaklandım. Çok az şey biliyordum ki

Ailemizin birkaç üyesine sorduğumda, düşüklerin ailemizdeki kadınlar arasında yaygın olduğunu gördüm. Nineniz beni doğurmadan önce dört kez düşük yapmış. Bu yüzden tek çocuğum. Ben iki kez düşük yaptım. Bunun sana geçmemesi için dua ettim - babanın genleri çok daha güçlü olurdu - ama o bıçakla, ne olacağını kim bilebilir. Bu yüzden gidip bir kez daha kontrolden geçmen gerektiğini düşünüyorum, bakalım test yapabilecekler mi? Şu anda aklındaki en son şeyin bebek sahibi olmak olduğunu biliyorum ama en azından gelecekte benim gibi acı çekmeden *deneyebileceğini* bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Görüş alanımı daraltarak başımı salladım.

Çenemi tekrar yukarı kaldırarak gözlerimizin tekrar birleşmesini sağladı. "Sana hamileyken kanamam oldu. Aslında çok kanadım. Ama daha akıllıydım. Eskisi gibi yıkılmak yerine, birkaç ped taktım ve kendimi hastaneye attım. Beni kontrol ettiler ve iyi ki de öyle yapmışım çünkü oraya kendim gitmeseydim seni kaybedebilirdim. *Seni*, Kandy'yi." Bir damla gözyaşı kaçtı ama gülümsemeye zorladı. "Seni çok ama çok seviyorum bebeğim. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ve sadece senin için en iyisini istiyorum. Tamam mı?"

Gözlerim ateşle doldu. "Tamam," diye fısıldadım.

"Onu görmek istediğini biliyorum," diye mırıldandı.

Gözlerinin içine baktım. "İstiyorum... ama yapmamam gerektiğini biliyorum."

Dudakları bir an sıkıştı. "Telefonda konuştuklarınıza kulak misafiri oldum," diye itiraf etti, özür diler gibi bakarak. "Baban bunu söylememden nefret ederdi ama eğer gidiyorsa ya da her ne yapıyorsa, bu artık burada olmayacağı anlamına geliyor. Bence en azından onunla son bir kez konuşmalı, aranızdaki gerginliği gidermelisin. Ama bunu ancak seni bir profesyonele iyice kontrol ettirmemi kabul edersen yapabilirsin. Şehir dışında çalışan harika bir doktor tanıyorum. Çok titiz ve dürüst biri."

Hızla başımı salladım. "Evet, anne. Tamam. Yapacağım."

"Güzel." Eğilip alnımdan öptü. "Şimdi biraz dinlen." Ayağa kalkarak döndü ve kapıya doğru ilerledi. O gitmeden önce arkasından seslendim. "Evet, tatlım?"

"Kelly'nin yakalandığını bana neden söylemedin?"

Belli ki sorum onu hazırlıksız yakalamıştı. Bir süre düşündü ve sonra şöyle cevap verdi: "Çünkü doğru zaman değildi ve kızımın kabuslarına musallat olan *sürtük* hakkında konuşmak isteyeceğim son şey."

Gözyaşlarımı kırıştırıp başımı salladım. O gittiğinde uzandım ve ağlayarak uyudum.

Yarın yeni bir gün olacaktı ve gözyaşlarımın beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. Olanların üstesinden gelmeliydim, daha güçlü olmalıyım. Kelly artık yakalanmıştı, bu da beni aramaya gelemeyeceği, beni tekrar tehdit edemeyeceği anlamına geliyordu. Sadece kendim için değil, ailem için de iyileşmem gerekiyordu.

CHAPTERSEVEN

KANDY

ANNEMİN BENİ GÖTÜRDÜĞÜ DOKTOR DR. BHANDARI'YDI. Kısa boylu ve oldukça zayıftı, siyah saçları ve inci gibi beyaz dişleri vardı - bu dişlerin kaplama olduğuna eminim. Samur teni, parlak kahverengi gözleri ve güçlü aksanıyla Hintli olduğunu rahatlıkla düşündüm.

Kırk beş dakika içinde bir kaba işemiş, kan aldırılmış ve hatta bana ücretsiz bir lolipop ikram etmişlerdi. Lolipopun çubuğunu parmaklarımın arasında yuvarladım, ambalajı hala sağlamdı ve eski Kandy'nin bunu yemek için ne kadar hevesli olacağını düşünmeden edemedim.

"Tamam, Kandy. Benim için masaya oturur musun?" Dr. Bhandari sandalyesinden kalktı ve önündeki muayene yatağını işaret etti. "Ultrason yapacağım, her şeyin nasıl görüldüğüne bakacağım."

Lolipodu yanımdaki tezgâha koydum ve sonra karşı tarafımdaki sandalyede oturan anneme baktım. Yatağa tırmandım ve sırt üstü uzanarak tavana baktım. Tavanda denizyıldızları ve koi balıklarından oluşan bir tasarım vardı. Huzur vericiydi.

Dr. Bhandari'nin asistanı ofise geldi, eşyaların yerini değiştirdi ve ultrason makinesini çalıştırırken o ceketini silkti, ellerini yıkadı ve ardından bir çift lateks eldiven giydi.

"Tamam. Rahat mısın?" diye sordu, üzerimde gezinerek. Başımı salladım. "Güzel. Tamam, bana bir iyilik yap ve gömleğini kaldırıp pantolonunu indir.

jeli pelvisinize uygulayabilmem için birazcık."

Söyleneni yaptım ve asistanı hemen gelip peçeteye benzeyen bir şeyi pantolonumun içine soktu. "Bu, pantolonuna jel bulaşmaması için" dedi.

O uzaklaşmadan önce ona gülümsedim.

"Tamam, makine hazır ve çalışıyor, şimdi de jel ile başlıyoruz." Dr. Bhandari içinde mavi jel olan şeffaf bir kap alırken bana sıcak bir şekilde gülümsedi. Karnıma biraz döktü ve ardından ultrason çubuğunu aşağı indirerek pelvisimin üzerinde gezdirdi. Yaramın üzerinden birkaç kez geçti ama neyse ki dikişlerim çözülmüştü. Şu anda dokunmak için çoğunlukla hassas ama dikkatli davrandı.

Dr. Bhandari sağ eliyle çubuğu hareket ettirirken ve sol eliyle bilgisayarda fotoğraf çekerken gözlüklerinin arkasından bile gözleri kısıktı. Gevezeliği bu noktada kesilmişti ve sadece bu bile beni tedirgin ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" Annem sandalyesinde öne doğru oturarak endişeyle sordu.

"Uh...hmm..." Bhandari asayı indirdi. "Kandy, daha iyi bir görüntü elde etmek için yaranın üzerine biraz bastıracağım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Aşağı doğru bastırdı ve bölgeden keskin bir acı geçti, ama gözlerimi kapadım ve mümkün olduğunca eşit bir şekilde nefes aldım. Bilgisayarda birkaç fotoğraf çekti ve sonunda bıraktığında düzenli bir nefes aldım.

"Tamam. Hepsi bitti." Değneği yere bıraktı ve hemşire gelip karnımdaki jeli sıcak bir bezle sildi. Her şey bittiğinde, pantolonumun içine soktuğu peçete görünümlü şeyi aldı ve fırlattı, sonra odadan çıkmadan önce bana temkinli bir şekilde gülümsedi.

Dr. Bhandari bilgisayarın önüne oturmuş, görüntüleri inceliyordu. Anneme baktım ama gözleri bulutluydu, endişe doluydu. Ben de endişeliydim, özellikle de gözlüklerini çıkarıp elini alnında gezdirdiğinde. "Ben, uh... Kandy. Doktorlar bıçak darbesinin rahminizi deldiğini söylediler, doğru mu?"

"Evet," diye cevap verdim.

"O bıçağın aslında ne kadar derine gittiğinin farkında olduklarını sanmıyorum." Bilgisayarın faresini kullanarak ekrandaki bir şeyin etrafına bir daire çizdi. "Şuradaki küçük karanlık alanı görüyor musun?"

Başımı salladım.

"Bu senin rahmin. Bıçak yarası o kadar derine inmiş ki, neredeyse yumurtanın ilk yerleştiği yere denk gelmiş. Gördüğüm kadarıyla bebeği taşımakta bir sorun yaşamayacaktınız, ancak bıçak darbesi ve delinme şekli nedeniyle her hamileliğin düşükle sonuçlanma ihtimali var, ya da büyük olasılıkla bir daha hiç hamile kalamayabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun? Yara iyileşmeyecek mi?" Panikle sordum.

"Zamanla iyileşme ihtimali var. Her zaman ameliyat yapabiliriz, yarayı içeriden kapatmanın yardımcı olup olmayacağını görebiliriz, ancak bu daha yüksek risklere ve daha gereksiz komplikasyonlara yol açabilir. Ben şahsen ameliyatı tavsiye etmem, ancak doktorunuz olarak size mümkün olan her seçeneği anlatmalıyım. Mesele şu ki bu, doktorların çocuğun doğabilmesi ve annenin düzgün bir şekilde iyileşebilmesi için doğru yeri kestigi sezaryen ameliyatlarına benzemiyor. Bu kesik tırtıklı ve garip bir noktada."

Tamam," diye nefes aldı annem. Başımı çevirdiğimde gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldüğünü gördüm. "Ama yumurtaları ve diğer her şey iyi mi?"

"Evet, yumurtaları iyi. Testleri yaptığımızda sayıları standarttı. Beni endişelendiren tek şey çocuk *taşım*a meselesi." Dr. Bhandari bana baktı. "Demek istediğim şu ki Kandy, rahmin eskisi kadar güçlü değil. Bu yaranın iyileşmesi yıllar alabilir ve iyileşse bile rahim zarın zarar görmüş. Döllenmiş bir yumurtanın tutunması zorlaşacak, bu da ya hiç hamile kalamamanıza ya da hamile kalmanıza rağmen yumurtanın rahim duvarına güvenli bir şekilde tutunamamasına, dolayısıyla da düşük yapmanıza neden olabilir."

Bu bilgi beni çok etkilemişti ama tüm kelimelerim kaybolmuştu. Annem ayağa kalktı ve omzumu ovma için yanıma geldi, hala onun anlattıklarını dinliyordu.

"Asla asla demeyi sevmem. Her zaman olasılıklar vardır ve her zaman umut vardır," diye devam etti.

"Peki... ne yapmasını önerirsiniz?"

"Rahmin dinlendirilmesini öneririm. Rahminiz hala iyileşmekte olduğu için bu noktada doğum kontrolü ve hatta cinsel aktivite önermiyorum, ancak iki ila üç hafta içinde bu aktiviteleri tekrar yapabilmeniz gerekir. Her şey yolunda görüldüğü ve kanamanız durduğu için düzgün bir şekilde iyileştikten sonra emin olmak için buraya sadece zaman ekliyorum. İyileşmeye iyi gelen bazı vitaminler önerebilirim. Belki biraz daha fazla yürümek, esnemek, aktif kalmak..." Dr. Bhandari hâlâ konuşuyordu ama sözleri bir vızıltıya dönüşmüştü.

Kederin aşamalarını hatırladım - bir zamanlar nasıl kızgındım ama şimdi pazarlık etmek istiyordum. O yataktan kalkmayı, dizlerimin üzerine çökmeyi ve doktorun yanılmış olması için dua etmeyi o kadar çok istiyordum ki. Bana bağlanmış olan çocuğu reddettiğim için anında pişman oldum. O bebeği kaybetmişim ve muhtemelen bir daha asla doğurma şansım olmayacaktı. Çok gençtim. Çok, çok gençtim. Bir çocuğu taşıyamamamın imkanı yoktu.

Oyuncak bebeklerle oynadığım günlerden beri biri kız biri erkek iki çocuk sahibi olmak istediğimi biliyordum. Güzel, şirin, zarif bir düğün yapmak ve iki katlı bir evde bir aile olarak büyümek istiyordum. Kızımın odasını şerbet turuncusuna boyamak istiyordum çünkü pembe çok klişeydi ve oğlumun odasını yeşile boyayacaktım çünkü mavi de aynı derecede basitti... ama şimdi bana bunların hiçbirinin olamayacağını söylüyordu. Elbette evlat edinme seçeneği her zaman vardı ama benim için işin bu noktaya geleceğini hiç ama hiç düşünmemiştim.

Görüşüm bulanıklaştıkça annem ve Bhandari konuşmaya devam ettiler ve bir sonraki aşama beni daha önce vurmuş olsa da, o anda daha da sert vurdu. Bir sonraki aşama *depresyon*. Ölümcül ve çirkindir ve herkese saldırabilir.

Konuşmalarını ne zaman bitirdiler bilmiyorum. Hareketlerine uydum. Annem arabaya gitmek için kolunu benimkine dolayarak yürüdü. İçeri girmeme de yardım etti ve içeri girdiğimde sadece ön camdan bakabildim. Konuşuyor, bana her şeyin yoluna gireceğini ve hala iyileşmek için bolca zamanı olan genç bir bedene sahip olduğumu söylüyordu... ama o bunu bilmiyordu.

Umut vardı, evet, ama yüzdeyi duymuştum. Çocuk sahibi olmayı denersem, yüzde 85 ihtimalle onu kaybedecektim. Şu anda yapılacaklar listemde bebek sahibi olmak üst sıralarda yer almıyordu ama muhtemelen hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağımı bilmek her şeyi değiştirdi. Bu, hayalini kurduğum hayatın benim olmayacağı anlamına geliyordu. Kişiliğimi, hayatımı değiştirecekti. Denemek için çok gençtim... ama yapabileceğimi görmek için aklıma gelen tek şey buydu. Artık hayatımı, bir gün evlenirsem ve bir aile kurmak istersek, yüzde 85 ihtimalle bunu yapamayacağım korkusuyla yaşamak zorundaydım. Diğer yüzde 15'lik kısım anlamsız geliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde eve gittiğimde ağlamadım. Yaramın hafif acısını hafifletmek için daha fazla hap aldım ve onlar da beni bayılttı. Annem o gün toplam 14 saat uyuduğumu ve olaydan bu yana uyuduğum en sakin uyku olduğunu söyledi. Çılgılık yok. İnlemek yok. Rüya gördüğümü bile sanmıyorum.

Sonraki iki gün boyunca bu duyguya karşı hissiz kalmaya çalıştım ama merak ettiğim tek şey şuydu: Neden? Neden tüm bunlar başıma gelmek zorundaydı? Neden bu kadar çok şey bana karşı birikiyordu? İyi bir insan olduğuma inanmak için sebeplerim vardı. İyi biriydim, terbiyeli ve saygılıydım, her ikisi de iyi insanlar olan iki sevgi dolu ebeveyn tarafından yetiştirilmiştim. Evet, hatalar yapmıştım ama hangi insan yapmamıştır ki? Hâlâ gençtim, hâlâ öğreniyordum ve hayat bana hiç de adil davranmıyordu.

Koltuğuma kıvrılmış, pencereden dışarı bakıyor, rüzgârın evimin önündeki ağaçtan taze yaprakları koparışını izliyordum. Dışarıda hava griydi, gökyüzü o kadar pusluydu ki güneşin nerede olduğunu bile anlayamıyordum. Annemin mutfaktaki sesini duydum, tavalar ve tencereler takırdıyor, gümüş eşyalar kazınıyordu. Büyük ihtimalle temizlik yapıyordu.

Umurumda değildi.

Pek çok şey umurumda değildi.

Günlerdir duş almamış olmam umurumda değildi. Dünyanın hala dönüyor olması, hayatta olduğum için şanslı olmam umurumda değildi. Yaşamıyordum.

Üç gün boyunca o sandalyede oturdum, uyudum, yaşadım. Yemek konusu gündeme geldi elbette ama ne ben ne de annem kıpırdadık. Kederimi anlıyordu sanırım.

Bir gün saçlarımı okşayarak, "Zor olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, "ama sen güçlüsün bebeğim. Tanrı bizi zayıf olalım diye yaratmadı."

Bu sözler bir kulağımdan girip diğerinden çıktı, ama bir sonraki set öyle olmadı.

"Birkaç gün önce Frankie'yi aradım," diye mırıldandı. "Ona olan biten her şeyi anlattım. Şehre gelmiş. Seni görmek istiyor."

O zaman canlandım, başımı çevirip ona baktım. "Ona gelebileceğini söyle."

Annem gülümsedi ve gözlerinde rahatlama parıldadı. "Tamam."

Sanki son anda fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi hemen çekip gitti, ama değiştirmedim. Sanırım ihtiyacım olan şey Frankie'ydi. Yaptığım hiçbir şey için beni yargılamayacağını bildiğim biri. Hikayenin her iki tarafını da görecektim ve bana gerçekten ne yapmam gerektiğini söyleyecek bir arkadaş.

Bir saat sonra yatak odamın kapısı çalındı.

En iyi arkadaşım odaya girdi ve tabii ki gülümsemesi sempatikti. Bir eliyle kapıyı arkasından kapattı, diğer elinde ise plastik bir torba vardı. "Hey, K.J.," dedi usulca, sanki kayıp, kırılmalı bir çocukmuşum gibi.

"Hey, Frank." Sonunda bir hamle yapmış ve yatağımdan kalkıp sırtımı yatak başlığına yaslayarak yatağıma oturmıştım. Frankie bana doğru geldi ve elindeki çantayı yatağın üzerine bıraktı. Her tarafıma baktı ama o bulamadan ben gözlerimi kaçırdım.

"En sevdiklerinizden getirdim." Sesi umutlu ve neşeliydi. Plastik poşeti açtı ve içinden bir şişe Mountain Dew, en sevdiğimiz jelibon markası ve hatta en sevdiğim peynirli puf cipsler çıktı. Jelibonları yüzüme doğru salladığında gülümsememe engel olamadım. "Yeşil olanların hepsini almana izin vereceğim."

Bir kahkaha attım, paketi aldım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "O yuvayı en son ne zaman yıkadın?" diye sordu ve kafamı kaldırdığımda elbette saçlarıma odaklanmıştı.

"Yıkanmanın sadece evden çıkarken gerekli olduğunu sanıyordum." Omuz silkerek bir jelibon ısırđım.

"Aslında şimdi düşündüm de, bu doğru." İçini çekti, solucanları benden aldı ve bir avuç dolusu içine daldırdı. "Beni arayabilirdin, biliyor musun? Beni görmezden gelmek yerine mesaj atabilirdin."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Son birkaç haftadır telefonum kapalıydı. Gerçekten kimseyle konuşmak istemedim."

Başını salladı. "Sorun değil. Anlıyorum. Annen bana Kelly'den bahsetti." Çiğnerken gözleri kocaman açılmıştı. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ve sonra bu yüzden çocuk sahibi olamayacağını bilmek." Bana daha da yaklaştı.

Gözlerinden kaçındım.

Frank, "Bana nasıl hissettiğini söyle," diye ısrar edince sonunda başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl hissettiğim gayet açık olmalı. Sen nasıl hissederdin?"

"Gerçekten mi? Onu öldürmek isterdim."

"Hapse girmenin bir sonucu olmasaydı, çoktan girmiştım."

"Biliyorum. Siktir." Elindeki sakız paketini bıraktı. "Gazetede davayı mahkemeye taşımayacaklarını okudum. Hikaye artık haberlere bile çıkmıyor. Bu kadar sessiz kalıyorlar. Her neyse, birisi onun akıl sağlığı için kefil oldu, bu yüzden sessiz bir dava olacak. Tek bildiğimiz, iyi bir anlaşma yapacağı ve sadece kamu hizmeti ya da başka bir şey yapmak zorunda kalacağı."

Gözlerim gerildi. "Ne?"

Frankie tedirgin görünüyordu. "Bildiğini sanıyordum, K.J. Birkaç gün önce duruşma yaptılar. Jüri yok, sadece yargıç var. Ailen sana söylemedi.

Sen?"

"Hayır, bana söylemediler!"

"Sanırım seni üzmemek istemediler. Ama artık seni rahatsız edemez, değil mi? İzi bu kadar sıcakken senin peşine düşmesi aptallık olur."

"Bana yaptıkları yüzünden *hapse* girmeli," diye dişlerimin arasından hırladım. "Kamu hizmeti ya da aptalca bir ceza ile kurtulamaz. Eğer akli dengesinin yerinde olmadığını iddia ederse bu saçmalık olur."

"Biliyorum, ama o zengin ve güzel ve annenin bana anlattığına göre ailesinin çok fazla gücü var. Bugünlerde onlar gibi insanlar için hiçbir zaman adalet yok." Bakışlarını indirdi. "Seni üzmemek için söylemedim." Durakladı ve parmağının ucuyla yorganımın üzerinde hayali daireler çizdi. "Onunla konuştun mu? Cane'le?"

Ona baktım, sonra başımı salladım. "Hastaneden beri hayır."

"Olanlar yüzünden ona kızgın mısın?"

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Eğer onu doğru şekilde bıraksaydı, bunun asla gerçekleşeceğini sanmıyorum. Ondan hiç ayrılmadı. Sadece bu da değil, bıçaklandığından beri onun hakkında öğrendiğim çok şey var. Cane düşündüğümüz kişi değilmiş."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... onun etrafında olmak güvenli değil. Lora bile onun iyi bir insan olmadığını, uzak durmamın en iyisi olacağını söyledi."

Frankie nefesini vermeden önce derin bir nefes aldı. Sonra ayakbılarını tekmeledi ve yanıma oturmak için bulunduğu yere tırmandı. "Ama bunun onu *sevmekle* ne ilgisi var?" diye fısıldadı ve gözlerim hızla onunkilere kaydı. "Birini sevdiğinde, kusurlarının hiçbirinin önemli olmaması gerekir. Onları sevdiğinde, bazı kusurları berbat olsa bile, bunun üstesinden gelersin. Sırlara gelince, onların da kendininkileri yaratmaya değip değmeyeceğini anlamak gerekir." Bakışlarını indirerek belli belirsiz bir gülümseme takındı. Bir süre sessiz kaldık. Alt kattaki televizyonun sesini duyabiliyordum. Annem *The View'u* izliyordu.

"Onu hala seviyorum ve çok özlüyorum, ama onu görsem bile aynı şeyi hissetmeyeceğim."

İçini çekti, hafifçe başını salladı. "Sana dikkatli olmanı söylemiştim, K."

"Biliyorum." Tüm dikkatimi ona verdim. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Gözleri daha da büyüdü.

"Yani... değişmişsin, Frankie. Seni son gördüğüm­den beri fark ettim. Saçların... *sade*. Muhtemelen çocukluğumuzdan beri en sade hali." Güldüm ve koyu renk saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Ve gözlerin, Frank. Onlar... içi boş. Boş. Sanki kötü ya da çılgınca bir şey olmuş gibi."

Gözlerimi kaçı­rarak dudaklarını bastırdı.

"Annem olaydan sonra ışığımı­n bir kısmını kaybettiğimi söylüyor, ama eğer kaybet­tiysem, en azından artık nedenini biliyorsun," diye devam ettim. "Ben senin en iyi arkadaşımın, bu yüzden ışığına ne olduğunu ve neden bu kadar sönük olduğunu bilmeyi hak ediyorum."

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ama gözleri ağzına kadar yaşla doluydu. Yine de onları ısırdı, hızla göz kırptı ve dizlerini göğsüne çekerek daha yukarıda oturdu.

"Sana söyledim çünkü annem-Aria- para kaybetmeye başladı. Yani, asıl sebep buydu ve bu kadar saat çalışmak beni öldürüyor." İç çekti ve Aria'nın kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yıllardır bu ismi kullanmamıştı. Frankie, gerçek adı Aria olmasına rağmen evlatlık annesine anne diyerek büyümüştü. Aria, Frankie'nin onu gerçek adıyla çağırmaya devam etmesini sağlamaya çalışmıştı ama Frankie bunu asla başaramamıştı. Ne de olsa, Aria'nın en iyi arkadaşı olan gerçek annesini kaybettiğinde sadece dört yaşındaydı.

Aria, annesi kaza geçirdiğinde Frankie'yi yanına aldı, onu büyüttü ve bu Frankie için her şeyi değiştirdi. Bence Frankie hayatı boyunca inkâr içinde yaşadı ve gerçek annesinin öldüğünü asla kabul etmedi, bu yüzden Aria'ya onun yerine geçecek bir isim vermekte ısrar etti. Bu onu rahatlatıyordu ve dürüst olmak gerekirse bunun için onu suçlamadım.

"Çok fazla para alıyordu ama hepsini harcıyordu," diye devam etti Frank. "Bir gün beni arayıp elektrik faturası için yüz dolar borç isteyene kadar iyi olduğumuzu sanıyordum. Ondan sonra daha da kötüleşti. Sonunda onu aradım ve neler olduğunu sordum. Daha önce ona sponsor olan şirketlerin daha genç *insanlar* aradığını söyledi - milenyum kuşağı. Hızla para ve hayran kaybediyordu. Bir seyahat acentesinde sekreter olarak yarı zamanlı bir iş bile bulmuştu ama oradan kazandığı para tüm faturaları karşılamaya yetmiyordu."

"Vay canına. Çok üzgünüm Frank."

"Meh, bu sadece işin bir parçası. Asıl mesele onun kanser olması ve artık söz konusu işte çalışmıyor olması."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım."

"Evet. Pankreas. İkinci evre. Tedavi görüyor ama son zamanlarda pek iyi görünmüyor. Zayıflıyor, saçları dökülüyor. Sahip olduğu tek şey Clay ve benim." Son cümlesini söylerken yüzü buruştu ve gözleri tanıdık bir suçluluk duygusuyla doldu.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Göz ucuyla bana baktı, sonra bacaklarını indirdi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Clay üniversiteyi bırakıp ona bakmak için geri taşınmayı düşünüyor. Buna inanabiliyor musunuz? Gerçekten de tam bursunu bırakmayı düşünüyor ve bu beni çok kızdırıyor! Bana okulda kalmam gerektiği çünkü ikimizden birinin başarmak zorunda olduğu gibi saçma sapan şeyler söylüyor." Gözleri düştü, koyu renk kirpikleri elmacık kemiklerine değiyordu. Birkaç saniye sessiz kaldı ve parmaklarını bilezikleri üzerinde gezdirdi. "Kandy, Clay hakkında sana hiç söylemediğim bir şey var...."

"Ne gibi bir şey?"

"Daha önce nasıl öpüştüğümüz gibi..." Vay anasını.

Vay canına. Kahretsin!

Ellerimi kaldırdım, sanki tüm konuşmayı durduruyormuşum gibi. "Bekle, Clay ile mi? *Kardeşin* Clay'le mi?"

"O benim sadece kanunen kardeşim, kan bağı değil," dedi, sanki bu cümleyi milyonlarca kez kurmuş gibi. "Onunla hiçbir zaman kardeşçe bir bağ hissetmedim. Asla ve nasıl hissedebilirim ki? Teknik olarak, Aria'nın yanına taşınmadan önce, aile olmadan önce arkadaştık. İlk başta ondan nefret ettim, sonra ona ısındım ve sonra beni aptal yerine koyduğu için ondan yine nefret ettim." Burnunun ucunu ovuşturdu.

"Ama bu nasıl oldu? Öpücük?"

"Ugh. Bilmiyorum. Bu çok fazla. Orada burada hep küçük işaretler vardı ama büyüyene kadar hiç harekete geçmedik. Sadece bu da değil, yapmak istediğim son şey Aria'yı incitmek. İlk kez on yedi yaşımdayken bir şey oldu. Clay bahar tatili için evdeydi ve Netflix'te bir film izlemek istediğini söyleyerek odama geldi ve hesabı olan ben olduğum için şifreye ihtiyacı vardı. Ben de ona şifreyi vermeyi reddettim, o da her zaman yaptığı o aptalca şeyi yaptı ve benimle güreşmeye çalıştı. Çocukken kavgaya ettiğimizde her şey eğlenceliydi ama o zamanlar daha büyüktük. *Hormonal.*" Omuz silkti. "Her neyse, beni kaldırıp yatağa bıraktı ve sonra üstüme çıktı. Üstümdeydi.

Bacaklarımın arasında ve bileklerimi yatağa sabitlemişti. Dediğim gibi, her zaman güreşirdik ama bana bakışı ve ağzının benimkine bu kadar yakın olması çok *farklıydı*. Hızla üstümden indi ve ben de gitmesi için ona hesabımın şifresini verdim."

"Vay canına," diye nefes aldım. Neden bu kadar şaşırdığımı bile bilmiyordum. Frankie ve Clay sık sık tartışır ve kavga ederlerdi ve şimdi düşündüğümde, onları o kadar da ağabey-kardeş gibi göstermeyen bir şeyler vardı. Frank'le birlikte büyüdüğüm ve onu hep evlatlık kardeşi olarak bildiğim için Clay'i sadece onun kardeşi olarak görüyordum. Benim hiç kardeşim olmadı, bu yüzden sanırım bir yere oturtamadım, ama aralarındaki bağ çok benzersizdi. Her zaman daha fazlası vardı ve ona karşı her zaman *çok* korumacıydı. Aşırı korumacı. "Başka zamanlar da var mıydı?" diye sordum.

"Evet. Diğer zamanlar daha yoğundu," diye devam etti. "Clay'in evde anlık bir parti verdiği ve tüm futbol takımını ve birkaç aptal amigo kızı davet ettiği bir gece vardı. Sanırım o gece antrenmanın vardı, bu yüzden seni rahatsız etmedim. Neyse, parti boyunca içmiştim ve üstümü değiştirmek için odama çıkmak zorunda kaldım. Clay, Irene ile birlikte tökezleyerek odama girdi."

"Ew, Irene?"

"Evet, Irene Hall. Her erkeğin aletini yalayan kız. Neden orada olduğunu bile bilmiyorum. Her neyse, orada olduğumu çok iyi bildiği halde odama geldi. Kıyafetlerimi değiştiriyordum çünkü bir pislik içkisini gömleğime ve pantolonuma dökmüştü. Clay'e odamda ne halt ettiğini sordum ve o da bana odamdan çıkmamı, böylece onunla bir şeyler yapabileceğini söyleme cüretini gösterdi."

"Aman Tanrım, yapmadı!"

"Evet, yaptı! Çılgına döndüm! Irene'e defolup gitmesini söyledim ve sanırım kelle alma özgürlüğünü kaybettiği için sinirlendi, bu yüzden kapıyı çarparak kapattı ve yüzüme vurdu. Bana her zaman onu engellediğimi ve bundan bıktığını söyledi." Gözlerini devirdi. "Ona ne zaman yanımda bir erkek olsa aynı şeyi yaptığını söyledim, okulda bile. Hararetli bir tartışmaya girdik ve ben onu ittim, ama yaklaştı ve ne olduğunu anlamadan ağzı benimkinin üzerindeydi. Beni *öpmeye* başladı. Öpücükler işkence ve mutluluk gibiydi K.J. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Çok yanılttı ama çok da ateşliydi. Ve Tanrım," diye inledi, ellerini havaya kaldırarak, "Bütün bunları söylediğim için bile nefret ediyorum çünkü çok korkunç! Yani, nefesindeki alkolün tadını alabiliyordum. Hâlâ hissedebiliyorum."

tadını hatırla. *Modelo Negro*. Hep o birayı içerdi. Bildiğim bir sonraki şey, beni kaldırıp duvara yaslamasıydı. Boynumu öpmeye başladı. Sertti ve bana sürtünüyordu. Sürekli benim ne kadar sinir bozucu olduğumu söylüyordu, ben de ona onun ne kadar sinir bozucu olduğumu söylüyordum. Aptallar gibi öpüşüp sevişirken hâlâ tartışıyorduk ve bu çok boktandı. Çok, çok berbattı. Birlikte büyüdük K.J. Benim için bir kardeş gibi hissetmeliydi ama beni becermesini o kadar çok istiyordum ki. Neredeyse yapacaktı ama araya girdi." Sanki orada oturduğumu unutmuş gibi başını çevirip bana baktı. "Bu kötü bir şey mi?" diye fısıldadı.

Ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Bilmiyorum. Sence kötü mü?"

"Evet, bu kötü, K! Clay'in aileden biri gibi olması gerekiyordu! Onu istemem gerekiyordu! Aria'nın nasıl hissedeceğini düşünsene!"

"Ama... teknik olarak öyle değil. Toplum size bunun yanlış olduğunu düşündürüyor çünkü onu tüm hayatınız boyunca tanıdınız ve onun ailesine evlatlık verildiniz. Yine de bunun her şeyi nasıl mahvedebileceğini anlıyorum. Özellikle de Aria için... ama Clay gerçekten çok seksi..."

"Biliyorum." Burnunun kenarını sıkarak inledi. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Clay ve ben birbirimizi bebekliğimizden beri tanıyoruz... ve onun evlatlık kız kardeşi olacağımı fark etmeden önce, ona aptalca bir aşk besliyordum. Bunca yıldır bu duygudan kurtulmaya ve gerçeklerle yüzleşmeye çalıştım ama onun ailemden biri olmadığını *bilmem bir işe yaramıyor, anlıyor musun?* Aria bize her zaman aile olduğumuzu, birbirimize göz kulak olmamızı söyler, yani belli ki bu aile bağına sadık kalmamızı istiyor."

"Kahretsin, Frankie! Neden bunu bana ilk olduğunda söylemedin? Ben senin en iyi arkadaşınım!"

"Bu senin Cane'le olan durumun gibi değil, tamam mı? Clay'in benim *kardeşim olması* gerekiyordu. Herkes onu kardeşim olarak biliyor, sen bile. Beni yargılamayı ya da bir sürtük olduğumu düşünmeni istemedim."

"Sen bir sürtük *değilsin*," dedim. *Tanrım, artık bu kelimedden nefret ediyordum.* "Sen benim arkadaşısın ve seni seviyorum. Bunu bu kadar uzun süre içinde tutmana gerek yoktu."

"Ayrıca kimseye bir şey söylememi istemedi. Sana bile." "Ve sen, Frankie Martin, dinledin mi?" Sırıtarak kaşlarımı çattım.

"Evet, çünkü haklıydı!" diye güldü. "Kimse bilmemeli, tamam mı? Sana söylemem gerekiyordu, bu yüzden eğer gelersen ve o oradaysa, her şey hala aynıymış gibi davran. O sadece Clay'miş gibi davran, benim sinir bozucu ağabeyim."

Başımı salladım. "Anladım."

Sertçe nefes verdi. "Şimdi bunu göğsümden atmak iyi hissettiriyor."

"Eminim," diye kıkırdadım. "Bana söylediğine sevindim Frank." Jelibonları tekrar elime aldım, bu sefer gülümseyerek. "Ve biliyor musun? Buna ihtiyacım vardı. Sana."

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım." Başını omzuma yasladı. "Sen güçlü bir kızsın. Tanıdığım en güçlü, en içten sürtüklerden birisin ve eğer Cane'i gerçekten seviyorsan korkularının seni durdurmasına izin verme. İnan bana, zihnin bu korkuyla beslenecek ve bu senin en büyük başarısızlığın olacak. Bu korkunun seni kontrol etmesine izin verme."

"Korkmamak çok zor Frank. Yani, Cane farklı biri. Bizi birbirimizden ayıran çok şey var."

"Peki, sizi bir arada tutan nedenleri bulmaya ne dersiniz?" "Bunu nasıl yapacağım?"

İç çekti ve başını kaldırdı. "Biliyor musun, psikoloji dersinde öğrendiğim bir şey var. Erkek arkadaşıyla kötü bir tartışmaya girmiş bir kız vardı ve sınıfta rastgele ağlamaya başladı. Profesörüm bunu bir öğrenme fırsatı olarak değerlendirdi. Tahtaya iki konu başlığı yazdı. Bir tarafta 'Kötü Şeyler' yazıyordu. Diğer tarafta ise 'İyi Şeyler' vardı. Zavallı kıza gelip tüm iyi ve kötü şeyleri yazmasını söyledi ve sonra ona eğer kötü iyiden ağır basıyorsa, onu kendi haline bırakmasını söyledi. Eğer iyi şeyler kötü şeylerden daha ağır basıyorsa, durumu iyileştirmek için ne yapabileceğine bak. Yani... Şimdi sana bir liste yapmanı söylüyorum."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim ve ona yapacağımı söyledikten sonra konuyu işe ve üniversiteye çevirdi. Annemden haber aldıktan sonra sırf beni görmek için buraya geldi ve benim için sınıf atladığı ve muhtemelen psikoloji profesöründen daha önemli hayat derslerini kaçırdığı için ona ne kadar teşekkür etsem azdır. O gerçekten benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı.

Saat 23:00 civarında Frankie beni sıkarak veda etti ve o gittikten sonra yatağıma oturup telefonuma baktım. Cane'in bana verdiği dizüstü bilgisayarına, sonra da orada duran not defterine baktım. O gece iki seçeneğim vardı. Listeyi yapmayı unutabilir ve Cane'i tamamen unutabilirdim ya da listeyi yapabilir ve karanlığımızda biraz ışık bulmaya çalışabilirdim.

Ben ikincisini seçtim.

Yataktan zıpladım ve bilgisayarımın koltuğuna oturdum. "Kötü Şeyler" ve "İyi Şeyler" kısımlarını oluşturdum. Kötüyü yazmak benim için kolaydı.

İçimde o kadar çok olumsuzluk dönüyordu ki - olanlardan o kadar çok nefret ediyordum ki - ama bunların hiçbirinin ona yönelik olmadığını fark ettim. Tüm nefretim Kelly'ye yönelikti ama ilişkimizi hiçbir zaman Kelly belirlememişti. Neden şimdi bana yaptıklarının durumumuzu belirlemesine izin vereyim ki?

Ellerime kramp girene ve gözlerim yorulana kadar yazdım. Saate baktım, saat sabahın üçüydü. Listemi birkaç kez okudum ve uzun zamandır ilk kez kalbim çiçek açtı.

KÖTÜ ŞEYLER:

Alaycı bir pislik olabilir
Çok fazla yükü var
Beni öldürmek isteyen çılgın eski
sevgili Çok fazla aile sırrı
Çok kolay kıskanır İşkolk
Bir kartel lideri için çalışıyor
Her zaman iyi bir insan olmadı

İYİ ŞEYLER:

Beni gülümsetir
Hediye vermekte
iyidir Harika seks
yapar
Büyük kalp
Bana özelmişim gibi
davranıyor Beni çok ama çok
mutlu ediyor
Çocuk istemiyor (artık çocuk sahibi
olamayacağıma göre iyi) Benim için savaşmaya her
zaman hazır
Dövmeler
Sarılığı inanılmaz,
beni seviyor.

I SAT GERI İÇİNDE BENİM SANDALYE, readinu ÜZERİNDE
VE uood VE KÖTÜ, iynin ağır basmasına şaşırdı. Önceden,

kötülük çok güçlüydü.

tek odaklanabildiğim şey buydu. Tüm iyi şeyleri göz ardı etmişim. Neden? Çünkü bir sonraki adımın ne olacağından korkuyordum. Kötüye o kadar odaklanmışım ki iyinin hiçbir anlamı kalmamıştı... ama işte oradaydı, tam önümdeydi. Onun iyiliği parlıyordu ve eminim daha fazlasını kaçırmıştım ama oradaydı. Tam yüzümdeydi, harfler beynime kazınmıştı.

Belki de uğruna savaşıacak bir şey kalmıştı... ama yine de bir parçam onun peşinden gitmekten korkuyordu.

CHAPTER EIGHT

CANE

İki Hafta L TER

"BUGÜN GERÇEKTEN gidiyor MUSUN?" LORA yatak odamın kapısının çerçeveleri ARASINDA DURMUŞ, masadan bazı evrakları toplamamı izliyordu.

Ellerimi uzatarak etrafıma bakındım. "Öyle görünmüyor mu?" Boş odayı işaret ettim. Dün gece bazı işlerimi bitirmek için kullandığım masam dışında her şey gitmişti. Birkaç gün önce eşyalarımı Charlotte, Kuzey Carolina'da satın aldığım yeni eve götürmeleri için nakliyeciler tutmuştum. Yeni ev Atlanta'dakinden biraz daha büyüktü ve beni onu almaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece doğru hissettiriyordu.

"Geride çok şey bırakıyorsun, hem de çok hızlı, Q." Kollarını kavuşturarak odaya girdi. "Havada çok fazla şey var. Kelly'ye ne olacağını bile bilmiyorsun. Muhtemelen avukatını arayacaklar ve ifade vermeni isteyecekler."

"Artık benim tanıklığıma ihtiyaçları yok. Görünüşe göre avukatı bir tür savunma anlaşması yapmış. Avukatım benim adıma konuşmak için orada, benden bir şey isterlerse diye, ki isteyeceklerini hiç sanmıyorum."

"Peki ya Jefe?" diye sordu bana dik dik bakarak.

Yere baktım, kâğıtları istifliyordum. "Beni nerede bulacağını bilir."

"Peki ya Kandy?" Sesi bu sefer daha sertti.

Kâğıtları zımbalamak üzereydim ama onun adı beni durdurmaya yetti de arttı bile. Kız kardeşimin gözlerinden kaçarak yere baktım. "Onun için hiçbir şey yapamam, Lora. Bana zaten hastanede bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi ve haftalardır ondan haber alamıyorum. Aramayı denedim ama sürekli telesekreter çıkıyor ve belli ki mesajlarımı da görmezden geliyor. Ortaya çıkıp onun ya da ailesi için işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum." Sonunda başımı kaldırdım. "Eğer hayatına devam etmek istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?"

"Sen lanet olası Quinton Cane'sin, işte o!" diye bağırdı, kollarını indirerek. "Sen ne zaman istediğin bir şeyden vazgeçtin?"

Alay ettim ve başımı sallayarak kâğıtları birbirine zımbaladım. Gözlerim sağ taraftaki mektuba kaydı. Üzerinde defterime yazılmış Kandy'nin adı vardı. Dün gece, tam burada, bu masada, viskimi yudumlarken yazmıştım. Gözüme uyku girmiyordu ve sürekli aklımdaydı. Bu hızlı taşınma bana pek çok şey hissettiriyordu ama en önemlisi, artık kısa bir yolculuk mesafesinde olmayacağımı bilmek beni rahatsız ediyordu. Bambaşka bir şehirde olacaktım ama önce ona nasıl hissettiğimi söylemeden gidemezdim. Bu sabah tekrar okuduktan sonra, yazdığım için kendimi aptal gibi hissettim. O beni istemiyordu... ama ben onu hâlâ istiyordum. Hem de çok.

Zımbalanmış paketi yere bıraktım ve iç çekerek mektubu elime aldım. Sanırım bu noktada kaybedecek başka bir şeyim yoktu.

Masanın etrafından dolaşarak Lora'yla buluştum ve zarfın üzerindeki koyu mavi mürekkeple yazılmış Kandy'nin ismine odaklandım. "Arabayla gitmeden önce bunu ona götürmeni istiyorum. Bu gece ayrılacağımı söyle."

Kaşlarını çatarak baktı. "Bugün almamı ister misin?"

Gözlerine baktım. "Mümkünse."

Onu benden aldı. "Ne yazıyor?"

"Bunun için endişelenmeyin. Sadece evine git, ailesi orada olsa bile onu sor. Seni görmesi daha iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Neden ben? Neden kendin yapmıyorsun?"

"Yüzümü görürlerse o kapıyı açmayacaklarını çok iyi biliyorsun."

Nefesini verdi ve solgun saçları üflemeyle birlikte değişti. Artık koyu, pastel bir mavi değildi. Her şeyden çok sarının görüldüğü soluk bir renge dönüşmüştü. "Peki. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Evet, yarın olabildiğince uzun süre burada kalmanı istiyorum ve ertesi sabah saat ona kadar Kandy seni ararsa cevap vermeni, sonra da onu alıp Charlotte'a getirmeni istiyorum."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Bunu neden yapayım ki? Oraya gitmek isteyeceğini sana düşündüren ne?"

"Eğer ararsa, biliyor demektir." Başımın üstünü kaşıdım. "Vazgeçmediğimi, seçenekler olduğunu ve burada olduğumu bilmesini istiyorum. Eğer seni ararsa, bizim için hâlâ bir şans var demektir."

"Ahh." Mektubu kalbine bastırarak sırttı. "İkinci bir şans aşk mektubu. Aslında, daha çok üçüncü şans gibi bir şey. Tamam, iyi, her neyse! Bunu kabul edeceğim, ama kabul edersem, istediğim daireyi daha sonra seçmeme izin vermek zorundasın. Nerede kalacağıma senin karar vermenden bıktım."

Gözlerimi devirdim. "Peki."

Neşelendi. "Güzel. Bana adresini mesaj at!" Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru koştu. Ayrılmadan önce, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence gelmek isteyecektir." dedi.

Gidişini izledim ve sonra bir kahkaha attım.

Hayatımda bir kez olsun kız kardeşimin haklı olduğunu umdum.

CHAPTER NINE

KANDY

BEKLEDİĞİM SON ŞEY ÖN KAPININ ÇALINMASI VE birinin beni almaya gelmesiydi. Dr. Bhandari ile yaptığım kontrolden kısa bir süre sonraydı ve yaramın güzelce iyileştiğini doğrulamıştı. Herhangi bir cinsel aktivitede bulunmadan veya doğum kontrolü yaptırmadan önce vücudumun alışması için üç hafta daha beklememi söyledi... ama seksin yakın zamanda bir sorun olmayacağından emindim.

Aşağıya indiğimde soluk sarı saçlarını ve gözlerini kapatan sarı camlı yuvarlak güneş gözlüklerini görünce gülümsememi engelleyemedim.

Lora kapının diğer tarafında duruyordu ve beni fark ettiğinde güneş gözlüklerini çıkarıp koşarak eve girdi ve beni kucakladı.

Annem kapıyı kapatırken, "Hey, küçük cimcime," diye mırıldandı.

Ben de ona sıkıca sarıldım. "Lora! Burada ne işin var?" "Bir şey bırakmaya geldim." Anneme baktı, o da Hala kim olduğunu anlamaya çalışan bir şaşkınlık maskesiyle aramıza bakıyordu.

"Anne, bu Lora, Cane'in kız kardeşi."

"Oh! Vay canına." Annem gülümseyerek kolunu uzattı. Lora onu kabul etti ve elini sıktı. "Sonunda gizemli Lora'nın yüzünü görmek çok güzel."

Lora güldü. "Ne? Kardeşim size benim hakkımda üzgün bir ezik gibi mi konuşuyor?"

Annem de onunla birlikte güldü. "Senden birkaç kez bahsetti. İçecek bir şey ister misin?"

"Oh, hayır, teşekkür ederim." Lora ellerini olabildiğince nazik ve umursamaz bir şekilde salladı. "Sadece birkaç dakikalığına buradayım ve sonra toparlanmam gerekiyor."

"Toplanıyor musun?" Kaşlarımı birleştirerek sordum.

"Evet. Yarın gidiyorum." Gözlerime baktı. "Ben de bu yüzden buradayım."

Yan tarafa doğru birkaç adım atmış olan anneme dönüp baktım. "Sadece birkaç dakika sürecek," dedim ona.

"Evet! Devam et."

Kapıya doğru yürüdüm, çekerek açtım ve dışarı çıktım. Lora arkamdan geldi ve kapıyı onunla birlikte kapattı. Ceketinin iç cebini karıştırdı, bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Q bunu sana vermemi söyledi."

Aldım ve üzerinde onun pürüzlü yazısıyla ismimi gördüm. "Ne yazıyor?"

"Onu bilmiyorum ama bu gece ayrılacağını size bildirmemi söyledi."

Kalbim karnıma düştü. "O da mı? Neden bu gece?"

Omuz silkti. "Sanırım yeni bir başlangıç için hazır. Eşyalarının çoğu çoktan taşındı. Yeni ev gerçekten çok güzel. Çok seversin." Gülümsemesi zayıftı. "Bak, Kandy. Ben sadece onun mesajını iletmek için buradayım ama eminim mektubu daha fazlasını açıklıyordur." Bana bir adım daha yaklaştı ve her tarafıma baktı. "Korkutucu olduğunu biliyorum. Bir Cane'in etrafında olmak gerçekten çok korkutucu. Zihinlerimiz bazen çok bozuk olabiliyor ve pek çok kusurumuz var, ama söyleyebileceğim tek şey, kalplerimiz alındığında onları geri getirmenin mümkün olmadığı ve senin onun kalbine sahip olduğun. Hayatının sonuna kadar da sahip olacaksın."

Görüşüm bulanıklaştı ama gözyaşlarımı uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kırıştıtarak başka tarafa baktım. "Ve benden yarına kadar bir karar vermemi istiyor?"

"Yarın olmak zorunda değil... ama bence yeni bir başlangıç ikiniz için de iyi olur." Eğildi ve alnını alnıma bastırdı, sonra elimi tuttu ve avucuma bir şey sıkıştırdı. Elimi sardı

Parmaklarını etrafına dola. "Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geliyorsa, yap. Ama yanlış geliyorsa, kal. O anlayacaktır."

Geri çekildi ve verandadan indi. Arabasına doğru yürümesini, arabasına atlayıp gitmeden önce bir kez el sallamasını izledim. O gittiğinde elime baktım. İçine bir tomar para doldurmuştu. Bu da *neydi böyle?*

Sonra diğer elimdeki beyaz zarfa baktım. Nedense daha ağır geliyordu, sanki taşıdığı tüm ağırlığı tek bir mektupta hissedebiliyordum.

Köşedeki sallanan sandalyelere doğru yürüdüm ve oturdum, kitabı yırtıp açmadan önce keskin bir nefes aldım. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve kelimelere odaklanırken ellerim şiddetle titriyordu.

K NDY,

Bunun KENDİMİ ifade etmek İÇİN EN İYİ YOL OLMADIĞINI BİLİYORUM. Showinc UP çok daha kolay olurdu, ancak her senaryoyu kafamda tekrar tekrar oynadım ve ailenin müdahalesi olmadan ya da baban beni sokağa atmadan seni görmemin bir yolu olmayacağını biliyordum. (Bu arada, pes ettim ve seni kontrol etmek için anneni aradım. Bana kabuslarından bahsetti ve çok üzgünüm. Tanrım, keşke orada olup sana sarılabilseydim.)

Beni affet, çünkü bu gece içtim ve suçluluk duygum beni gerçekten mahvetti. Yarın ayrılacağımı bilmenizi isterim. Tüm evim günler öncesinden toplandı, arabalarım yola çıktı ve yeni ev beni bekliyor. Mutfakta hala bir televizyon olacak ve burada da bir havuz var. Havuzu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Üst katta sadece senin için bir oda var. Orayı defterler, kalemler ve kitaplarla doldurmak istiyorum, hatta bir çalışma masası bile olacak çünkü okumayı ve yazmayı sevdiğini biliyorum.

Bak, şu anda aptal ve sarhoş bir adam olabilirim ama seni orada yanımda istediğimi söylemekten korkmuyorum. Aslına bakarsan, gelmen için sana yalvarıyorum.

Yeni bir başlangıç yapmayı planlıyorum ama sensiz taze hissetmeyeceğim. Sürekli aklımdasın, Kandy. Uyuyamadım çünkü

Hatırlayabildiğim tek şey ellerimdeki, kıyafetlerimdeki ve hatta yatak odamın zeminindeki kanın. Tek düşünebildiğim ne kadar kötü hissettiğim ve onun sana yaptıklarını hak etmediğin. O gün incinmesi gereken kişi ben olmalıydım, sen değil. Sen yanlış bir şey yapmadın ve tüm bunlar Karma beni neyin savunmasız kıldığını bildiği için oldu ve o da sensin.

Acı çektiğini biliyorum. Korktuğunu biliyorum. Güvenini birçok kez boşa çıkardığımı biliyorum ve Tanrı biliyor ki seni hak etmiyorum, ama benimle gelersen her şey farklı olacak. Bunu sorma zahmetine girmem bile bencillik ama eğer içinde bana karşı bir parça güven varsa, bunun üzerinde durmanı ve gelme seçeneğini gerçekten düşünmeni istiyorum.

Yarın, Lora ayrılacak ve benimle Charlotte'ta buluşacak. Sabah 10'da yola çıkması planlanıyor. Eğer kalbinde hala benimle birlikte olabileceğini hissediyorsan, o saatten önce onu ara ve seni almasını sağla ya da daha erken ayrılmak istiyorsan ona mesaj at ve adresi sor. Eğer kararını çoktan verdiysen ve yoluna devam etmenin en iyisi olduğunu düşünüyorsan, bunu da anlıyorum ve yoluna devam etmene izin vereceğim. Zorlamayacağım ya da kımıldatmayacağım. Normal bir hayat yaşamana izin vereceğim - tüm berbat kusurlarımın, geçmiş hatalarımın ve günahlarımın beni kışımından ısırmaya gelmediği bir hayat, ama şu anda sana yalvarıyorum lütfen, lütfen bunu düşün.

Neye karar verirseniz verin, sizi çok sevdiğimi ve hala yanınızda olduğumu bilmenizi istemediğim için pişman olacağımı bilin.

Sen benim kızımsın. Benim dünyamsın. Benim tatlı, tatlı Kandy'm. Benim için her şeysin ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok. Seni en çok mutlu eden şey uzaklaşmaksa, anlıyorum ve kararına saygı duyacağım. Sadece şunu bil ki, başka bir kadını asla seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim.

Seni yakında tekrar görürsem, artık dayanamayacağın kadar sarılıp öperim, ama görmezsem... belki başka bir gün tekrar görüşürüz.

Sen VE BEN,

C NE

MEKTUBU KUCAĞIMA BIRAKTIM ve burnumu ÇEKTİM. Kolumun arkasını yüzüme SIYIRDIM ve sonra ikinci kağıdın arkasına baktım. Orada Lora'nın adresi yazıyordu. Zarfın içinde başka bir şey daha vardı. Başka bir adresti, bu Charlotte içindi. Bunun onun yeni adresi olduğunu düşündüm.

Bir arabanın kapısı kapandı ve kafamı kaldırıp baktığımda babamın garaj yolunda iş kamyonundan indiğini gördüm. Mektubu zarfa geri koydum ve katlayarak kapüşonumun cebine soktum.

"Hey, bebeğim!" Babam böğürdü. "Dışarıdasın! Bu bir ilk." Bana doğru geldi ve başımın üstüne bir öpücük bıraktı.

"Evet." Zorla gülümsedim. "Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Bunda yanlış bir şey yok." Kapıya doğru baktı. "Annen nerede?"

"İçeride. Sanırım akşam yemeğini hazırlıyor."

"Güzel." Karnını ovuşturdu. "Açlıktan ölüyorum." Küçükken yaptığı gibi başımın tepesini okşadı, sonra kapıya doğru yürüdü. İçeri girip kapıyı arkasından kapatmadan önce bana bir kez gülümsedi. Sandalyede oturup mahalleden geçen arabaları izledim. Bir süre sonra mektubu tekrar okudum. Ve tekrar. Ve bir kez daha. Mektubu toplam sekiz kez okudum, kelimelerini özümsedim. İstirabını. Suçluluğunu ve pişmanlıklarını. Sarhoşken yazdıklarını ve bazı r'leri ve e'leri nasıl uzattığını.

Ne olduğunu anlamadan akşam yemeği hazırdu ve ben de yedim. Babamın bayat iş hikayelerine gülümsedim ve hatta tüm bunlara şaşırın annemle tatlıyı paylaştım. Bana şüpheyile baktı ama neler olduğunu merak etmemek onun yapacağı bir şey değildi. Benimle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordu, bu yüzden odama çıktığımda ve birkaç dakika sonra içeri girdiğinde, kendimi onun sorularına hazırladım.

"Lora ne için uğradı?" diye sordu yanıma otururken. Ona yalan söylemeyi reddettim. "Bana Cane'den bir mektup verdi."

"Ah?" Gözlerini iki kez kırıştırdı. "Ne yazıyordu?"

"Sadece... şeyler. Beni nasıl özlediğini. Ayrıca Charlotte'a taşınmak için yarın yola çıkacağını söyledi."

"Oh."

Aşağıya baktım. O da benim yaptığım şeyi yaptı, küçük tırnağını tırnak etinin üzerinde gezdirdi. "Onunla tekrar gitmeyi mi düşünüyorsun?"

İç çekerek, "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. İstesem bile çok korkuyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Ne?" diye sordum. Ona bakarak sordum.

"Hiçbir şey, hiçbir şey. Sadece...şey, bu tanıdık geliyor."

"Nasıl tanıdık?"

"Baban mezun olduktan hemen sonra buraya, kendi memleketine taşınmamı istedi. Çok ani oldu ve hukuk fakültesini yeni bitirmiştım, bu yüzden elbette iyi bir işim yoktu. Ninen bunu yapmamam konusunda ısrar etti ama tabii ki dinlemedim. Yine de çok korkuyordum. Yani, beş parasızdık ve buraya taşındığımızda baban ilk başta faturaları ödeyebilmek için berbat bir restoranda çalışmak zorunda kalmıştı. Hâlâ polis olmak için eğitim alıyordu. Şehrin öbür ucundaki kutu gibi korkunç bir dairede kalıyorduk. Berbat bir yerdi." Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ama mutluyduk ve kimse bize aksini söyleyemezdi. Birbirimize sahiptik ve benim için önemli olan tek şey buydu. Birikmiş faturalar değil. Annemin bana söyledikleri değil. Sadece biz vardık ve sonunda herkesin yanıldığını kanıtladık."

"Bu iyi." Kucağıma odaklandım. "Cane mektupta seni aradığından bahsetmiş."

"Söyledi. Ona iyileşme sürecin hakkında bilgi verdim, kabuslar yüzünden gecenin bir yarısı uyandığını söyledim."

"Doktorun söylediklerini ona anlattın mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi.

"Güzel." Kalın kalın yutkundum. "Ona kendim söylemeyi tercih ederim... hazır olduğumda."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Sonra eğilip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kolunu bana doladı ve sarıldı. "Akıllıca düşün, Kandy. Geçen sefer olanların tekrar başına gelmesini istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandım ve dürüst olmak gerekirse, endişelendiğim şey annem değildi. Babamdı.

Son ayrıldığımda, bunu kabul etmeyi reddetti. Olanlardan sonra, onu ne kadar seversem seveyim ve o da beni ne kadar severse sevsin, Cane'le birlikte olmak için ayrılmamı asla ama asla kabul etmeyeceğine ikna olmuşum. Bu konuda akıllıca düşünmek zorundaydım. Cane'i çok ama çok seviyordum ama o benim için doğru seçim miydi? Aynı hatayı ikinci kez yapmak istiyor muydum? Ya sonuç geçen seferkinden daha kötü olursa?

Bir süre anneme sarıldım ve babam onu çağırdığında sonunda bıraktım. Gitmeden önce alnımdan öptü ve gittiğini duyduğumda

Merdivenlerden inerken mektubu tekrar çıkardım ve tekrar tekrar okudum.
Onu göğsüme bastırarak uykuya daldım ve sabah 4:00'te uyandığımda kararımı vermiştim.

CHAPTER TEN

CANE

BÜTÜN GÜN Lora'DAN Kandy'yle birlikte yolda olduğuna dair BİR MESAJ ALACAĞIMI umarak BEKLEDİM ama Lora'yı tanıyorsam bunu bana önceden söylemezdi. Bana bir sürpriz yapmayı severdi, beni hazırlıksız yakalayacak bir şey. Saat onu çoktan geçmişti ve ben hâlâ ondan haber alamamıştım.

Yeni ofisimde bir telekonferans sırasında oturmuş, Bay Tribble'ın Tempt'in Charlotte'un yerel etkinliklerinden birine sponsor olmasını nasıl istediğini anlatmasını güçlükle dinliyordum. Onun donuk sesi arka planda çınlarken gözüm cep telefonumdaydı.

"Üzgünüm, Tribble. Seni yarın arayabilir miyim? Şu anda yapmam gereken önemli bir telefon görüşmesi var."

"Ah, evet, elbette, Bay Cane. Aramanızı dört gözle bekliyor olacağım."

Telefonu kapattım ve cep telefonumu aldım. Yeni ofisimin avantajlarından biri de çatıya açılan bir kapısının olmasıydı. Çatı henüz döşenmemişti. Sadece bir şezlong vardı, Cora aramalarımın çoğunu orada yapacağımı bildiği için almamda ısrar etmişti. Çatıdan şehrin büyük bölümünü görebiliyordum. Arabalar vızır vızır geçiyordu ve insanlar etrafa saçılmış böceklerle benziyordu. Charlotte güzel bir şehirdi ve her geçen yıl büyüyordu.

Lora'yı aradım ama tabii ki cevap vermedi.

"Siktir," diye homurdandım. Onun oyunlarını oynayacak havada değildim. Kandy'nin onunla olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Tekrar denedim, hâlâ cevap yoktu. Sonunda işe geri dönmekten başka çarem kalmamıştı ama hiçbir şey yapamamıştım. Dikkatim çok dağınıktı, ben de gitmeye karar verdim.

Ofisten çıkarken Cora'ya "Eve işe gidiyorum," diye homurdandım.

"Bay Val ile görüşmeyi yeniden planlamamı ister misin?" diye sordu.

"Lütfen," diye karşılık verdim ve asansörün düğmesine bastım. Yukarı çıkmasını bekledim ama Cora'nın hâlâ bana baktığını fark ettim. "Aklında bir şey mi var Mao?"

"Aslında, evet." Cora sandalyesinden kalktı ve elindeki kalemle oynayarak içini çekti. "Bunu size nasıl söyleyeceğimden emin değildim ama dün sabah bir telefon aldım."

"Kimden?"

"Bir Bayan Hugo. Kelly Hugo'nun annesi olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çatmama neden oldu. "Annesi mi?" Asansörün zili çaldı ama duymazdan gelerek asistanıma doğru yürüdüm. "Ne istiyormuş?"

"Sizinle bir görüşme ayarlamak istedi. Ona başka bir yere taşındığınızı söyledim, o da seyahat etmek zorunda kalmaktan rahatsız olmadığını söyledi. Bayan Hugo ile ilgili çok şey olduğunu biliyorum, bu yüzden ona müsait olduğumda size ulaşacağımı söyledim."

"Kelly onunla olacaksa onu görmek istemiyorum." "Kelly'nin olmayacağı konusunda ısrar etti."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, sonra bir elimi kalçama koydum. "Ne istiyor olabilir ki?" Doğrudan Cora'ya değil ama daha çok kendime mırıldandım. "Bunun Kelly'nin davasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Muhtemelen ona kefil olmamı sağlamaya çalışıyor ama siktir et."

"Ona ne söylememi istersiniz, efendim?"

"Ona yarın öğleden sonra saat tam 16:00'da ofisimde görüşeceğimizi söyleyin, daha geç olmasın."

Başını salladı, hemen oturdu ve bir not defterine yazdı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Tribble'la olan görüşmemi iptal et. Etkinliği tam bir zaman kaybı gibi görünüyor. Bir hayır kurumuna bağış yapmayı bile düşünmüyor."

"Olur efendim. Bir şey önerebilir miyim?" Ben tekrar asansöre yönelirken Cora arkamdan seslendi.

"Ne?"

"Rahatlamak diye bir şey var. Birçok insanın stres atmak istediğinde yaptığı güzel bir şeydir." Sırıttı. "Belki bir gün sen de denemelisin."

Kıkırdadım. "Sanırım sadece bir günlük izin ima ediyorsun. İstiyorsan, istemen yeterli."

Güldü. "Hiç de değil efendim. Sadece moralinizi yükseltmeye yardımcı olabileceğini düşündüm. İyi öğleden sonraları."

Asansör kapıları açıldı. "Görüşürüz, Cora."

Kapılar kapandığında gülümsemem çöktü. Park yerine yöneldim ve eve doğru sürdüm. Cora rahatlamayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordu ama Kelly'nin davası hâlâ arka plandayken ve Lora lanet olası telefona cevap vermezken bu imkânsızdı. Kandy benden biraz uzaklaşmak istediğini söylediğinden beri rahatlayamıyordum. Haftalardır diken üstündeydim, çünkü ona ihtiyacım vardı. Bu noktada, her şeyi kabul edebilirdim.

Gülümse

mesi.

Onun

gülüşü.

Göğsüne bastırduğımda hissettiğim duygu.

Avuçlarımın altındaki yumuşak teni.

Herhangi bir şey.

Eve geldim, duşa girdim ve gri eşofmanlarımı giydim. Havluyla saçlarımı kuruturken bir arabanın kapısının çarparak kapandığını duydum. Pencereye doğru yürüdüm, dışarı baktım ve Lora'nın arabasının garaj yolunda olduğunu gördüm. O kapıya ulaşmadan koşarak merdivenlerden indim.

"Neden lanet telefonuna cevap vermedin?" Kapı açıldığında, tam da o merdivenlerden çıkarken tersledim.

Lora gözlerimin içine baktı ve ilk defa gözlerinde şakacı bir ifade yoktu ve iğneleyici alaylarından bazılarını kasmaya hazırmış gibi görünmüyordu. Etrafına bakındım ama sadece annemi bagajda çantalarını çıkarırken gördüm.

"Nerede o?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Lora iç çekti. "İki saat daha bekledim. Gelmedi. Üzgünüm, Q."

Beni ele geçirmekle tehdit eden duygu dalgasıyla savaşıarak yutkunmak için çok uğraştım. "Hayır, sorun değil. Senin suçun değil." Etrafindan dolaşıp annemin çantalarını içeri taşımasına yardım etmek için dışarı çıktım.

"Burası çok güzel," diye nefes aldı annem, içeri adımını attığında dekoru incelerken.

"Sağ ol anne. Sen gidip istediğin odayı seçmeye ne dersin? Ben çantalarınızı getireyim."

Annem gülümsedi ve doğruca ona gitti. O gözden kaybolunca dışarı çıktım ve Lora'yla bagajın önünde buluştum.

"Ona gelmek istememesine neden olacak bir şey mi söyledin?" Ben talep ettim.

"Ne?" Bir bez çanta çıkarırken burnunun etrafındaki deri buruştu. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü seni tanıyorum ve her zaman insanları korkutmaya çalışıyorsun."

"Flaş haber, göt herif. Kandy benden korkmuyor. Dediğini yaptım ve lanet mektubunu teslim ettim. Bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim, hepsi bu."

"Bunun olduğuna emin misin? Herhangi bir soru sordu mu?" "Bugüne kadar karar vermek zorunda olup olmadığını sordu. Ona hayır dedim."

Burun deliklerimden sertçe nefes aldım ve burnumun kenarını sıktım. "Tanrı aşkına."

"Q, sakin ol, tamam mı? Kandy'yi çok iyi anlıyorum. Bunu düşünmek zorunda, ama kararını netleştirdiğinde, gelse de gelmese de ne yapmaya karar verdiğini sana bildirecektir. Bu kapanışa ihtiyacı olacak." Omzuma bir tokat attı. "Sikini havada bırakmayacak. Şimdi topla kendini ve bana biraz yemek getir. Açlıktan ölüyorum."

Sırt çantasını omzuna atarak içeri girdi. Oflayarak diğer çantaları çıkardım ve bagajı çarparak ben de içeri girdim.

Gelmeyeceğini bilmeliydim. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Evde benim yanımda olduğundan daha güvendeydi. Onu o kadar çok istiyordum ki bencilliğim gözümü kör etmişti.

Belki de onu hak etmediğimi fark etmiştir.

CHAPTER ELEVEN

KANDY

SAAT SABAHIN YEDİSİYDİ, uzun ZAMANDIR BU KADAR ERKEN KALKMAMIŞTIM. Cane'in mektubu masamın üzerindeydi ve kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Yatağımın üzerinde, bana bir ay yetecek kadar kıyafetle dolu bir bavul duruyordu. Gerçekten uzun bir süre ona baktım, düşündüm. Odamda volta atarken, mektuba ve bavula bakarken ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim, ta ki kapı çalınana kadar.

Arkama baktığımda babamın içeri girdiğini gördüm. Bir şey söyleyecekti ama sonra bakışlarını yatağımın üstündeki siyah valize dikti. Dudakları tekrar konuşacakmış gibi aralandı ama sonra kenetlendi. Gözlerini kapadı, nefes aldı ve sonra nefes verdi.

"Baba," diye yalvardım ama sözümü kesti.

"Annen aşağıda. Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var." Arkasını döndü. Aşağıya doğru yürüdüğünü duyduğumda iç çektim ve isteksizce peşinden gittim.

Köşeyi döndüğümde oturma odasında annemle babamı gördüm. Annem koltuğun koluna oturmuş, babam da hemen yanında, elleri cebinde duruyordu.

"Lora Cane dün evimi ziyaret etti mi?" Babam sordu.

"Evet," diye fısıldadım.

"Ne istiyormuş?"

"Bana bir mektup verdi... Cane'den."

"Tam olarak ne dedi?"

Gözlerinin içine baktım. "Beni özlüyor."

Babam oflayıp pufladı ve kollarını kavuşturdu.

Annem ayağa kalktı. "Ve sen onu özölüyorsun," dedi, sanki bir sonraki söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi. Gözlerini babama dikti ve yüzünü ona çevirdi. "Geçen gece onun adını mırıldanıyordu, Derek. *İnliyordu*. Hâlâ biraz kendinde değildi ama tek istediğinin onunla birlikte olmak olduğunu söylüyordu. Bunu bana o gece söyledi."

"Ne olmuş yani? Muhtemelen sadece bir rüyaydı!" Babam böğürdü. "Bir daha onun etrafında olmasına gerek yok! En son gitmesine izin verdiğimizde ne olduğunu gördün!"

"Üzgün olmanı anlıyorum," dedi annem sert bir sesle, "ama olanları düşünecek zamanım oldu ve ikimiz de bıçaklanmanın onun hatası olmadığını biliyoruz. Kelly'nin hareketlerini kontrol edemez ve hatta onun zihinsel dengesizliklerini ve Kandy'nin hamileliğini yeni öğrendiğini söyledi. Kelly'nin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu!"

"Bunların hiçbirisi umurumda değil Mindy! Kızımız neredeyse *ölüyordu* - onun yüzünden çocuk sahibi olma yeteneğini kaybetti!"

İtiraf etmeliyim ki, bu ifade beni tam karnımdan vurdu. Yani bunca zamandır biliyor muydu? Sanırım bilmeliydim. Ne de olsa annemin en iyi arkadaşıydı.

"Ona bıçak çeken Cane miydi?" Annem tersledi. "Hayır, Kelly'ydı. Kandy'nin hikayesini duydun, doktorları da duydun. Cane onu hastaneye getirerek hayatını kurtardı! En azından onunla konuşmasına izin verebiliriz!"

"Yani şimdi ona arka mı çıkıyorsun? Birkaç hafta önce onun hakkında suç duyurusunda bulunmaya hazırdınız!"

Annem karşılık vermeye başladı ama ben bir adım öne çıktım.

"Çocuklar! Ciddi misiniz?"

Ben hala odadayım!"

İkisi de tartışmayı bırakıp kafalarını çevirerek bana baktılar.

"Bakın, benim için yaptığınız her şeyi ve benim uğruma feda ettiğiniz her şeyi takdir ediyorum. Baba, kızgınlığını anlıyorum ama... sana daha önce de söylediğim gibi, *Cane'i seviyorum*. Onu çok seviyorum. Tıpkı senin ve annemin olduğu gibi ve bana anlattığınız onca hikâyeden sonra, yapmam gereken en iyi şeyin sevdiğim şey için savaşmak olduğunu biliyorum, onun boşa gitmesine izin vermek değil."

"Annenle benim yaşadıklarımızı Cane'le yaşadıklarıyla kıyaslama! Bu sadece şehvet, Kandy! Gençsin ve kolayca manipüle edilebiliyorsun ve o da bundan faydalandı!"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Hayır, yapmadı ve sana daha önce birçok kez gerçekte ne olduğunu ve nasıl başladığımızı anlattım! Beni her zaman koruyamazsın baba! Ben artık çocuk değilim!"

"Kandy, o senin için doğru adam *değil*!" diye gürledi sesi.

"Nereden biliyorsun? Biz birlikteyken sen ortalıkta yoksun!"

"Neredeyse *ölüyordun*!" diye bağırdı, benimle burun buruna gelerek. "O hastanede senden kan akmasını, ağlamayı ve yas tutmanı izlemek zorunda kaldım, çünkü seni onun bakımına bıraktık ve o her şeyi berbat etti! Ona güvenmediğim için beni affet!"

"Derek!" Annem araya girdi.

O kızgın bir boğa gibi öfkelenirken ben burun deliklerimden sertçe nefes aldım. Oda tamamen sessizleşti. Bir toplu iğne yere çarpsa, ağır bir gümbürtü gibi ses çıkarırdı.

"Charlotte'a onu görmeye gidiyorum," dedim ve bu konuda ne düşündüğü umurumda bile değildi. "Orada ne kadar kalmak istersem o kadar kalacağım, bu yüzden beni bu evde bir yere kelepçelemediğiniz sürece gidiyorum."

Annem dişlerinin arasından bir nefes çekerken başı öne eğildi.

"Sen lanet olası aklını kaçırmışsın," diye hırladı. Koridora çıkmak için etrafımdan hışımla geçti. Bütün anahtarların içinde olduğu tepsiden arabamın anahtarlarını çıkardı ve cebine attı. "Eğer gidersen, sana almak için kıcıımı yırttığım arabayla gitmeyeceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Her neyse," diye alay ettim. "Oraya gitmek için bir sürü başka yol var." Arkamı döndüm ve hızla merdivenlerden yukarı çıktım. Annem arkamdan seslendi ama artık çok geçti. Arkama bakmıyordum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve dolabımdan daha fazla kıyafet kaparak bavulu doldurdum. Çok öfkeliydim ama gitmeme engel olamayacaktı. Bazen tam bir pislik olabiliyordu ve benden desteğini esirgemesi, arabamı alacak kadar ileri gitmesi aklımı başımdan almıştı.

Oraya giden bir yol bulacağımı biliyordu, bu yüzden arabamın anahtarlarını almak anlamsız bir hareketti.

SAAT 18:00'E yaklaşmıştı ki MERDİVENLERİN her ZAMANKİ derin VIRAKLAMALARINI DUYDUM, biri yukarı çıkıyordu ve sonra kapım alındı.

"Ne?" Mırıldandım. Banyodaydım ve parmağımı gözlerimin altındaki torbaların üzerinde gezdiriyordum.

Babam hemen içeri girdi, kapıyı arkasından kırmadan önce odama şöyle bir göz attı. Bir elini başının üzerinde gezdirdi, diğeri eli arka cebindeydi. Sanki odam onun hiç geçmediğı büyülu bir geçitmiş gibi buraya ait değilmış gibi davranmasına dayanamıyordum.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, köşeyi dönüp onu tamamen gördüğümde.

"Burası senin evin," diye mırıldandım. Yatağın ucuna oturdu, uzun ve yorgun bir iç geçirdi, sonra yanındaki yeri okşadı.

"Otur, Kandy. Konuşmamız gerek."

Eline kaşlarını çattım ama onun kadar inatçı bir eşek gibi davranmadığımdan emin olmak için çok yakından olmasa da oturdum.

İkimiz de sessizdik, sadece nefes alıyorduk. Düşünüyorduk. "Bak, Cane konusunda aşırı tepki verdiğimi düşündüğünü biliyorum ama onun hakkında çok şey biliyorum. Sana *asla* söylemeyeceğı o kadar çok sırrı var ki, çünkü bunun senin ona farklı gözle bakmana neden olacağını biliyor."

Ona bakmamak için kendimi zor tuttum. "Ne gibi sırlar?"

"Bir keresinde market alışverişi için yeterli parası olmadığı için tezgâhtara bıçak çekmesi gibi."

Hızlıca göz kırptım. "O kadar da kötü değil."

"Ya da Lora'ya zarar veren birini neredeyse nasıl öldürdüğünü." "Bunu benim için yapmaz mısınız?"

Babam gözlerini bana kilitlediğinde boğazım düğümlendi. "Cane ile gerçekten nasıl tanıştığımı bilmek ister misin?"

"Annesinin hayatını kurtardığın için olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Ondan çok önce tanışmıştık. Ben ona yardım edene kadar gerçekten iyi arkadaş olamadık." Avuçlarını sinirli bir şekilde pantolonunun baldırlarında gezdirdi. "Onun mahallesindeki kavgalar ve şüpheli hareketlerle ilgili sürekli telefonlar alırdım ve bilin bakalım sorgulanan ya da tutuklanan hep kim olurdu?"

"Cane," diye fısıldadım.

"O zamanlar ocuk yaşıydu, bu yüzden çoğu siciline işlenmedi. Oradaki buradaki bazı kavgaları saymazsak sicili oldukça temiz. Çok

göz ardı edildi." İcini çekti. "Her neyse, Cane'i gerçekten tanıdığım da on sekiz yaşındaydı. Liseyi yeni bitirmişti ve ne yapacağını bilmiyordu. Bölgesinde büyük bir uyuşturucu satıcısı olan Horacio adında bir adam için çalıştığını duymuştum. Duyduklarımızın çoğu söylentiydi. Hiçbir zaman doğrulayamadık ve hiçbir zaman kanıt olmadı, ama bunun nedeni çoğunlukla Cane'in zeki olmasıydı. Birçok kez kenara çekilmişti ama üzerinde hiç uyuşturucu çıkmamıştı. Hayır..." Babam iki parmağıyla şakağına vurdu. "Bunun için fazla zekiydi ama bir gün hata yaptı. Genç bir kadına saldırı ihbarı aldık. O zamanlar birlikte çalıştığım ortağım la yakınlardaydım, bu yüzden olay yerine koştuk ve Cane ile kız kardeşi Lora'yı o zaman gördüm."

Bunu duyunca şok oldum. "Lora mı? Ne için?"

"Konuştuğu bir adam la tartışmış, adam ona vurmuş ve Cane'i aramış. Cane her şeyi bırakıp onu almaya geldi ve oraya vardığımızda onu bir spor salonunun içinde adamı öldüresiye döverken gördük. Her yerde kan vardı. Yerlerde, yüzünde. Onunla işi bittiğinde adamın yüzü tanınmaz haldeydi. Onu çıkardık, ortağım üzerini aradı ve üzerinde küçük bir torba kokain bulduk."

"Vay canına." Kalbim şimdi hızla çarpıyordu.

"Evet. Her neyse, o gece evrakları hazırladım ama ona bakmaktan kendimi alamadım, anlıyor musun? Yani, o sadece bir çocukt u ve kaybolmuştu. Annesi ve bağımlılıkları hakkında her şeyi biliyordum ve her zaman istismara uğradığına dair raporlar vardı. Ayrıca hasta olduğunu ve böbreğe ihtiyacı olduğunu da duymuştum... bu yüzden kokaini bilerek rapor etmedim. Kayıt dışı bıraktım ve sadece kavgayı bildirdim." Başını öne eğdi. "Ona onun için yaptıklarımı anlattım ve bir daha asla başını belaya sokmayacağına dair bana söz vermesini istedim. Satıcılığı bırakacak, okula gidecek, bir şeyler yapacaktı. Yapacağına söz verdi. Hapiste iki gece geçirdi ve çıktı. Bir süre daha başını belaya sokmadı."

Gözlerimi kaçırdım. Babam devam etti.

"Üç yıl bile geçmeden, o bölge için başka bir rapor aldık - başka bir saldırı. Bu seferki annesine yönelikti. Babası geri dönmüştu ve onu öldürmekle tehdit ediyordu. Ona defalarca vurmuş, gözünü morartmış ve dudağını patlatmıştı. Hatta saçlarının bir kısmını koparmış ve Lora'nın kaburgalarına öyle sert yumruklar atmıştı ki bazıları kırılmıştı. Çok vahşiceydi ve en kötüsü de biz oraya vardığımızda bile durmamıştı. İşte o zaman devreye girdim ve onu yola getirdim. Aynı gece, annesini ve

kız kardeşini karakola götürdü, olanlarla ilgili yazılı ifadelerini aldı ve sonra babasınınkini aldı. Cane karakola geldi, annesini ve kız kardeşini eve götürdü ama benimle konuşmadan önce değil. Haki pantolon ve elbise gömleği giyiyordu. Hatırlıyorum çünkü onu hiç böyle bir şey giyerken görmemiştim. Güzel bir Rolex saati vardı, saçları farklı şekillendirilmişti. *Farklı* görünüyordu. Tek söyleyebileceğim buydu. Tam olarak anlayamıyordum ama kavgalara karışan ve uyuşturucu satan o on sekiz yaşındaki çocuk değildi. Gözleri daha koyuydu, sanki kötü şeyler görmüş gibiydi, ama bu sadece genel hayatıydı.

"Her neyse, numaramı istedi, annesini kurtardığım için bana borcunu ödemek istediğini söyledi. İşte o zaman sokağın yukarısındaki ucuz barda bira içmek için buluşmaya başladık. Çok takıldık ve bana gerçekten aileden biri gibi geldi. Bana okuldan, kız kardeşinden ve okuldan bir arkadaşının yanında kalmak için annesinin evinden taşınmayı düşündüğünden bahsetti. Hatta bana şarap satan bir şirket açma fikrinden bile bahsetti. Üzüm bağı olan ve harika şarap yapan bir adam tanıyormuş. Bir gün oraya yatırım yapmak istemiş. Her şey yolunda gidiyormuş gibi görünüyordu ama özellikle bir gece bir telefon aldı. Kimden geldiğini bilmiyorum ama ekrana baktığında aniden sinirlenmiş gibiydi. Bana telefona cevap vermesi gerektiğini söyledi ve gitti. Gidişini izledim ama o gece telefonda konuştuğunda tartışıyor gibiydi. Geri geldi ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. Hiçbir şey düşünmedim. Ama sonra bu *tekrar tekrar oldu* - tam bir ay boyunca konuştuk. O zaman şüphelendim. Yani, yolun yanlış tarafından gelen bir çocuktü ve arkamdan her şeyi çevirebilirdi. Tehlikede olabilirdim. Sadece bu da değil, o lanet olası bir dahiydi - muhtemelen bir insanda gördüğüm en fazla sokak zekasına sahipti.

"Bir gece hesabı ödedi, erken ayrıldık ve onu takip etmeden önce arabamda bir süre bekledim. Terk edilmiş bir depoya varana kadar bir süre araba kullandı. Farlarını kapatarak biraz uzağa park ettim ve siyah bir kamyonun yanına yanaştığını gördüm." Biraz daha hızlı nefes aldı. "Bir adam elinde siyah bir bavulla dışarı çıktı, bavulu Cane'e verdi ve sonra gitti. Çok hızlıydı. Ani oldu. Bunun yasadışı bir takas olduğunu biliyordum. O andan itibaren, her erken ayrılışında onu izledim. Telefonu her açtığında, o depoya gideceğini biliyordum." Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Ve sonra bir gece onu gördüm... haberlerin aylardır bahsettiği adamı. FBI'ın aylardır aradığı bir adam.

uzun bir süre. Atlanta'daki Hispanik çeteleri çökertmeye başlamamızın sebebi oydu. Kokain çok temizdi ve şehirlerde giderek daha fazla kavgaya çıkıyordu. Esmerler siyahlara karşı. Bütün bunlar." Gözlerime baktı. "Gördüğüm adamın adı *El Jefe'ydi*," diye gürledi ve gözlerim o kadar büyüdü ki kafatasımdan ayrılacaklarını sandım. *Bu isim*. Tanrım, neden hep tüylerimi ürpertiyordu? "Onu bir gece Cane'in damlalarından birinde gördüm ve Cane'in o adamla iyi arkadaş olduğunu, onun için çalıştığını anladım. Olayın derinine indim ve sonunda Cane'le yüzleştim. Onu okula kadar takip ettim ve bavulda ne olduğunu öğrenmek istedim. İnkâr edemesin diye El Jefe ile çekilmiş fotoğraflarını koz olarak kullandım ve Cane bana gerçeği o zaman söyledi. *Bavulunda para vardı.*"

"Para mı?" Ben sordum. "Ne için?"

"Jefe'nin uyuşturucularını satarak para kazanıyordu. Üniversite öğrencilerine satıyor, Atlanta'da satılanları organize ediyordu. Uyuşturucuyu bırakmak ve almak için gidip geliyordu ama beni mazeret olarak kullanıyordu. Bunun için iyi para aldığına eminim, özellikle de üniversiteyi borçsuz bitirip hemen kendi şirketini açıtıysa."

"Vay anasını," diye nefes aldım. "Peki sen ne yaptın?"

Gözleri sıkıca kapandı. "Onun sırrını sakladım." Omuz silkti. "Onun lanet sırrını saklayarak işime saygısızlık ettim ve kariyerimle alay ettim. Neden sakladığımı bilmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü Cane bana El Jefe'nin benim kim olduğumu bildiğini söyledi. Bugüne kadar benimle ilgili her şeyi biliyor. Cane ile bağlantısı olan herkesi tanıyor. Muhtemelen işler ters giderse kimi hedef alacağını bilmek için böyle çalışıyor." Yüzü ciddiye, gözleri buğuluydu. "Onun sırrını saklamamın tek nedeni, bunu söylemenin beni kıcımdan ısıracığını bilmemdi. Uğruna yaşayacağım bir kızım vardı. Bakmam gereken bir karım. Tüm bunları öğrendikten sonra, onun sırrını kendime mal etmekten başka çarem kalmadı."

"Aman Tanrım, baba," diye hırıldadım. "Bunu öğrendikten sonra neden onunla arkadaş kaldın o zaman?"

"Çünkü... o iyi bir çocuktü. Saygılıydı, sadıktı ve bir yerlere geleceğini söyleyebilirdim. Sadece bu da değil, bu işten kurtulacağına söz vermişti ve o zamanlar çok fazla erkek arkadaşım yoktu. Hâlâ da yok. O sırada seninle ve annenle tanışmıştı bile. Bizimle derin bir ilişki içindeydi. Onu öylece bırakamazdım. Annene yalan söylemeden olmazdı."

ve bunu yapsam bile El Jefe'nin bizi yalnız bırakacağını garanti yoktu." Tekrar omuz silkti. "Ayrıca bir arkadaşına *ihtiyacı varmış* gibi görünüyordu, anlıyor musun? Yani hepimizin şeytanları var -güven bana, bende çok var- peki ben kimdim ki yargılayayım? Ben kim oluyordum da ona onun yerinde olsaydım farklı seçimler yapacağımı söylüyordum? Böyle düşünmeye bile hakkım yoktu ve sessiz kaldığım sürece her şeyin yoluna gireceğini ve dışarı çıkacağını garanti etti, ben de peşini bıraktım. Her şey normale döndü. Sanırım şimdiye kadar dışarı çıkmıştır - baskın sırasında evinde meydana gelen patlamadan beri El Jefe hakkında pek bir şey duymadım, ama Cane'in gölgelerinde başka nelerin gizlendiğini asla bilemezsiniz."

Başımı salladım, bakışlarımı indirdim. Cane dışarıda değildi. Dolabındaki siyah kapaklı telefonda ve haberleri gördüğünde ne kadar paniklediğini hatırladığımdan bu kadarı açıktı.

"Bak Kandy... Bunu seni korkutmak ya da onun kötü bir adam olduğunu düşünmeni sağlamak için söylemiyorum. O kadar da kötü biri değil. Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım en iyi adamlardan biri. Zekidir, yeteneklidir, ayakları üzerinde düşünür ama çok fazla yükü vardır. Onunla tanıştığınızda, büyük bir evi ve güzel arabaları olan hoş, varlıklı bir adam gibi görünmüş olabilir, ancak tüm bunları elde etmek için bazı pislikler yapmak zorunda kaldığından neredeyse eminim. El Jefe için ne yapmak zorunda kaldığını bilmiyorum ama o adam için çalışan hiç kimse kolay kolay bir şey elde edemez ve Cane'in şu anda bulunduğu konumda olması, sadece o adamın yemek yediği masada oturduğu ve en az onun kadar tehlikeli olduğu anlamına gelir." Elimi tuttu ve ben de başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. Samimiydiler, suluydular. "Seni çok seviyorum Kandy ve tek istediğim güvende olman. Bu kadar. Seni geride tutuyormuşum ve seni ona karşı koyuyormuşum gibi görünebilir ama bu senin iyiliğin için. Sadece senin iyiliğini düşünüyorum ve senin iyiliğinin Cane'in iyiliği *olmadığını* biliyorum. Eğer gidersen..."

-Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece bunun benim için iyi olmayacağını biliyorum."

"O da benim için en iyisini istiyor, bu yüzden buraya gelmedi. Bana iyice düşünmem için zaman verdi ve ben de düşündüm."

Kaşlarını çattı. "Senin için iyi olmadığını bildiği için gelmediğini hiç düşündün mü?"

"Hayır ve bu doğru olmaz. Bana bir mektup gönderdi, onu kaçıracağınızı bildiği için gelmedi."

"O sadece yalnız, Kandy! Ve kendini suçlu hissedeceği çok şey var, bu yüzden tabii ki kendini daha iyi hissetmen için sana saçma sapan bir mektup gönderecek! Onunla geri dönmek akıllıca olmaz ve sen akıllı bir

kızsın, bu yüzden seni aptal yerine koymasına izin verme!"

Yüz hatlarımın her birini bir buruşturma kapladı. Bu konuşmanın kötüye gideceğini bilmeliydim. İşlerin peşini asla bırakmazdı.

"Bak," dedi ayağa kalkarak, "sadece... evde kal, tamam mı? Her zaman güvende olacağını ve sırtında hedef olmayacağını bildiğin bir yerde ol. Bırak gitsin, Kandy. Ona ihtiyacın yok."

Ama işte bu noktada yanılıyordu; çünkü her geçen gün Cane'in yanımda olmayışıyla kendimden daha fazla şey kaybettiğimi hissediyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki bazen nefes almakta zorlanıyordum ve onu aklımdan çıkarmak daha da zor oluyordu.

Babam odadan çıkmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu ama o benimle konuşmak için yukarı gelmeden çok önce kararımı verdiğimi bilmiyordu.

CHAPTERTWELVE

KANDY

ZAMANI GELDI. BAVULUM HAZIR. ÇOK GERGINİM AMA hazırım.

Annem mutfaktaydı ve sanki yürüyüşümde bir farklılık sezmiş gibi köşeyi döndü. Yanımdaki bavula baktı. "Gerçekten gidiyor musun?" diye sordu, gözleri irileşmiş, yüzüme tekrar odaklanırken paniklemişti.

"Yapmak zorundayım anne." Sesimi güçlü ve çenemi yüksek tuttum. "Hayır, Kandy-zorunda değilsin. Sen *istiyorsun!*"

Gözlerimi devirerek döndüm ve kapıya yöneldim.

"Kandy!" diye seslendi, etrafımda dolanarak. Kapının önünde durdu. "Bir daha böyle gitme."

"Siz beni sürekli burada tutmaya çalışırken başka nasıl gidebilirim ki? Anlıyorum, korkuyorsun! Bil bakalım ne oldu? Ben de korkuyorum ama korkularımın beni bu eve hapsedmesine izin vermeyeceğim!"

Annem gözyaşlarını geri kırıptı. "En azından babanın dönmesini bekleseydin?"

O yolda-"

"İkimiz de bunun akıllıca olmayacağını biliyoruz." Sırtını kapıya dayamışken ona baktım. "Anne, sana söylemeden gizlice kaçmamı mı tercih edersin? Bu konuda benimle mücadele edemezsin. Ben gidiyorum."

"Yani kararını verdin mi?" Sesi yenilmiş gibiydi, sanki savaşı kaybettiğini biliyordu,

"Kararımı haftalar önce vermiştim."

Sırtını dikleştirdi ve sonunda kapıdan uzaklaştı. Yanından geçip kapıyı atımd ve dışarı ıktımd. Tam da beklediğim gibi, kaldırımda beni bekleyen bir Uber vardı.

"Uber mi ağırdımd? Ne kadar paran var?" diye sordu.

"Yeterince param var" dedim.

"Bunu kimden aldımd?" diye sordu, ben aceleyle arabaya doğru giderken bana yetişti.

"Bunu bana Lora verdi. Sanırım ihtiyaım olacağını

düşündü." "Aman Tanrım. Ondan daha iyi değil!"

şoför bagajı açtı ve bavulu içine attımd.

"Oraya nasıl gideceksin? Bir Uber seni o kadar uzağa götüremez," diye seslendi annem arkamdan.

"Otobüs," dedim.

"Tanrım, Kandy. Onu sevdiğini biliyorum ve ziyaretini de anlıyorum ama onunla *kalmak mı*? Onu neden bu kadar çok istiyorsun? Geçen sefer ne olduğunu gördün ve hâlâ geri dönmek mi istiyorsun?"

Dudaklarımı bastırdımd, gözlerim siyah asfaltta kaydı. O asla anlamayacaktı. Ailem de anlamayacaktı. Bazen ben de kendimi anlamıyordımd ama kalbim sessiz olmaktan çok uzaktı. ığlık atıyordu. Kalbim, atışlarının Cane'inkiyle senkronize olmasını istiyordu ve kalbimin savunmasız ve aptal olabileceğini bilsem de aklımd onunla işbirliği yapmıştı. Bu gerçekleşiyordu. Ayrıca, kimse kalmakla ilgili bir şey söylemedi. Sadece ziyaret etmek istemiştim.

Anneme sıkıca sarıldımd ve omzunun üzerinden i geçirdim. "Seni seviyorum," diye mırıldandımd.

"Kandy," diye sızlandı. "Kalman için ne yapabilirim?"

Geri ekildim. "Hiçbir şey anne. Burada kalmamı sağlayacak hiçbir şey yapamazsımd. Bugün beni ikna etsen bile yarın yine onu görmek isterim."

Parmaklarını saçlarında gezdirirken hem bıkkımd hem de korkmuş görünüyordu.

Tekerlek sesleri duydımd ve omzumun üzerinden baktımd.

Babamın kamyoneti. "Kahretsin," diye tısladımd.

Annemin gözleri büyüdü. Kamyonetine baktımd, camdan bakan birinin kaşlarını çatmış olduğunu görmemek mümkün değildi. Park bile etmemişti.

garaj yolunda. Sokağın tam ortasında durdu, arabayı park etti, dışarı fırladı ve Uber sürücüsüne ters ters baktı.

"Ne halt ediyorsun, Kandy?" Bana ulaşmak için arabanın etrafından dolaştı.

"Gidiyorum," dedim kapının kolunu tutarak.

"Dün gece sana söylediklerimi duymadın mı? *Onun* hakkında bildiğin onca şey -korkunç şeyler- ve sen hâlâ gitmeyi mi seçiyorsun?" Sesi gergindi, öfkesi yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu.

"Söylediğiniz her şeyi duydum, ama daha önce de söylediğim gibi, onu görmeye gideceğim."

Babam dönüp anneme baktı. "Şu anda ciddi misin? Kızınla konuş Mindy! Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

"Derek, onu durduramıyorum!" diye bağırdı ben arka kapıyı açarken. "Şimdi gitmesine izin vermesek bile, bir yolunu bulacaktır."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ben arabaya tırmanırken babam arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Bir elini arabanın tepesine vurdu ve içeriye bakarak bana sertçe baktı. "Kandy, eğer gidersen, geri gelmeye zahmet etme. Beni duyuyor musun? Madem büyümek istiyorsun ve her şeyi bildiğini sanıyorsun, evime geri gelme!"

Ona baktım, gözlerinin derinliklerinde dönen tüm acı ve öfkeyi gördüm. Öyle demek istememişti, istemediğini biliyordum ama incinmişti, hayal kırıklığına uğramıştı ve beni nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Beni dışarı sürükleyemeyeceğini biliyordu - bu ona göre değildi. Beni evde kalmaya zorlayamazdı ya da yatağıma kelepçelemezdi çünkü onu sadece ihmal ederdim.

Tek söylediğim "Seni seviyorum baba," oldu ve ağzı seğirdi. Etrafımızda arabalar korna çalıyordu ve kafamı kaldırıp baktığımda kamyonetinin arkasında geçmeye çalışan birkaç araç gördüm.

"Bu bir hata Kandy," diye mırıldandı. "Sen bundan daha zekisin."

"Gitmek zorundayım," diye ısrar ettim. Şimdiye kadar görüşüm bulanıklaşmıştı. Gözyaşlarımın yoğun dalgası arasında onu zar zor görebiliyordum.

Arabalar korna çalıp durdu.

Uber sürücüsü, "Efendim, taksimetremi çalıştırmak üzereyim," dedi.

Babam ona ters ters baktı ve sonra tekrar bana odaklandı. Bir araba daha korna çaldığında, sonunda geri çekildi, nefesinin altında küfretti ve kapımı çarparak kamyonetine doğru hışımla ilerledi. Arabaya tırmandı ve direksiyona geçerek kamyonu garaj yolunun sonuna kadar sürdü.

Şoföre "Beni otogara götür lütfen," dedim, o da durdu.

"KANDY!" Babamın bağırdığını duydum. Anneme baktım, garaj yoluna doğru gidiyordu, babamı göğsünden tutmuş sakinleşmesi için bağıırıyordu. Sonra arabaya baktı, yüzü gözyaşlarıyla doluydu.

Öfkeleri, korkuları ve şüpheleri pençelerini bana geçirmeden önce başımı başka tarafa çevirdim.

Eminim şoför benim aptal olduğumu düşünmüştür. Otobüs durağına kadar yol boyunca ağladım. Bana defalarca iyi olup olmadığını sordu ama cevap veremeyecek kadar hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordum. Onların kalplerini kırmaktan nefret ediyordum ama kendimi sınırlamaktan da nefret ediyordum. Parçalanmışlık hissi, şimdiye kadarki en kötü hislerden biri olmalıydı. Nasıl karar vermem gerekiyordu?

Kendimi en çok Cane ile mutlu hissederken, ama annem ve babam da beni kimsenin yapamayacağı şekilde tamamlayıp rahatlatırken nasıl mutlu olabilirdim?

Endişelerini, korkularını anlıyordum ama günün sonunda bu benim hayatımdı, hatalarım bana aitti ve kaderim ve geleceğim üzerinde benden başka kimsenin kontrolü yoktu.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan ya da Cane'le kalıp kalmayacağımdan emin değildim ama en azından onunla konuşmazsam hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağımdan emindim.

CHAPTER THIRTEEN

CANE

İTIRAF ETMELİYİM Kİ, NE YAPACAĞIMI ŞAŞIRDIM. KANDY'nin MESAJI açık ve netti. Eğer gerçekten benimle olmak isteseydi, Lora ile gelirdi.

Bu düşünceyle alay ettim ve masamdaki sandalyemde döndüm. O gelmeyecekti. Onu kaybetmiştim ve bu sefer savaşmanın bir anlamı yoktu. Kandy aptal bir kız değildi. Doğruyu yanlışı bilirdi ve ben onun için iyi değildim.

Elimi çeneme bastırdım ve önümdeki anlaşılmayı gözden geçirdim. Uptown Charlotte'da bir Tempt mağazası açıyorduk. Bunu yapabildiğimiz için bile heyecanlanmak istiyordum ama içimde o heyecan yoktu. Gözlerim sola kaydı ve telefonuma baktım, onu aramayı çok istiyordum. "Siktir et," diye mırıldandım. Sandalyemden kalktım ve kilidini açmak için telefonumun ekranını kaydırdım ama parmağım tam onun adının üzerindeyken kapı çaldı.

"Efendim," diye seslendi Cora, kafasını içeri uzatarak. "Bayan Hugo sizi görmeye geldi. Kendisini bekleme salonuna aldım."

Kaşlarımı çatarak masamın üzerindeki saate baktım. "Erken gelmiş."

"Ona bir dakika kadar sonra geleceğini söylememi ister misiniz?"

"Hayır." Telefonumun ekranına baktım, Kandy'nin adı oradaydı, sonra iç çektim, kapattım ve ön cebime soktum. Cora'ya doğru döndüm. "Onu içeri gönder."

Cora başını sallayarak odadan çıktı ve ben masamın arkasına geçtiğimde kapı gıcırdadı ve topuklu ayakkabılar mermer zeminde tıkırdadı. Bayan Hugo içeri girdi.

odaya girdi ve soğuk, yeşil gözleriyle bana baktı. Evet, *soğuk*. Kadında hiçbir şekilde sıcaklık yoktu. Onunla bir kez karşılaşmıştım ve bir daha asla karşılaşmak ya da görmek istemiyordum ama işte buradaydı.

Beyaz saçları resmi bir şekilde toplanmıştı, kulaklarında inciler vardı ve boynuna dökülüyordu. Siyah bir elbise giymişti ve dudakları kırmızıya boyanmıştı. Alışkanlık haline getirdiğinden emin olduğum botoks ziyaretlerine rağmen ağzının etrafında derin çizgiler ve gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar vardı. Yine de çok yakışıklı bir kadındı. Altmışlı yaşlarında olmalıydı ama ellili yaşlarda olduğu da düşünülebilirdi.

"Bay Cane," diye seslendi bana sahte bir gülümsemeyle. "Bayan Hugo. Bana bu zevki veren nedir?"

Gülümsemeye devam ederek yaklaştı. Cora'ya verdiğim talimat uyarınca kapı arkasından kapandı. Tekrar bana odaklanmadan önce arkasına baktı. "Bana aldırmayın. Çok uzun süre burada kalmayacağım. Meşgul bir adamı bekletmek istemem."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu söylemen ilginç, çünkü neden bana gelme zahmetine girdiğini merak ediyorum."

Ağzı seğirdi, gülümsemesi yavaşça soldu. "Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun."

"Eğer kızınızla ilgiliyse, gerçekten umurumda değil."

Burun deliklerinden sertçe nefes aldı. "Dinle, sana şunu söylemek için buradayım; eğer ne kadar korktuğun hakkında tanıklık yapacağın büyük bir duruşma bekliyorsan, bu olmayacak."

Bu benim dikkatimi çekti. Kaşlarını çatarak, "Bu bir duruşma, ama eminim yargıç tanıkların bir tür ifade vermesini isteyecektir," dedim.

"Hayır, yapmayacaklar," dedi kendinden çok emin bir şekilde. "Neden olmasın ki?"

Sanki her şeyi çözmüş gibi omuz silkti ve sırtıttı. "Aile avukatı işinde çok iyidir. Yargıçla bazı anlaşmalar yaptı ve dün Kelly'nin hapse girmeyeceğini öğrendik."

"Ne?" Kollarımı indirerek homurdandım. "Nasıl?"

"Başka nasıl düşünebilirsin ki?" diye güldü. "Paranın güç olduğunu çok iyi bildiğinize eminim Bay Cane ve bizde *çok* var. Davaya atadıkları yargıç berbat biri. Birisi bir şeyi halının altına süpürmek isterse ona ödeme yapmak kolay. Ama tabii ki, iyi görünmesini sağlamak ve

istikrarlı bir sicili var, pazarlık yapmak zorunda kaldık. Kelly dört yıl yoğun psikiyatrik tedavi görecekti, ancak erken iyileşme gösterirse büyük olasılıkla erken tahliye olacak."

"Bu lanet bir şaka!" Havladım.

"Sadece bu da değil," diye devam etti, "kızın ailesi bu olayı haberlerden uzak tutmak istedikleri konusunda anlaştı, bu yüzden avukatları onlar adına konuşuyor. Kelly'nin hapis cezası alması için baskı yapmanın zor olacağını ve Kelly'nin akli dengesizliklerini kanıtlamanın çok basit olduğunu bildikleri için avukatları bize bir anlaşma ile geldi. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca geçerli olacak acil bir yasaklama emri ve 50.000 dolar talep ettiler. Onlara ödeme yaptık, yasaklama emri dosyalandı ve Kelly yarın psikiyatriye başlayacak. Bildiğim kadarıyla dava kapandı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu saçmalık!" Tükürdüm. "Neden bu kadar kolay kurtulmasına izin verdiler? Ona yaptıkları yüzünden çürümeyi hak ediyor!"

"Sanki kızımın senin için çürümesine izin verecekmişim gibi," diye hırladı. "Sen ve senden önceki tüm erkekler onu kullanıp kirli bir havlu gibi bir kenara atabileceğinizi sanıyorsunuz. Yanılıyorsunuz." Bir adım öne çıktı. "Yaptığı şey iyiydi demiyorum, ama kırılmasının nedeni sensin."

"Oh, çatlamasının sebebi ben miyim?" Kuru kuru güldüm. "Kelly'ye defalarca benden uzak durmasını söyledim ama beni dinlemedi. Hatta en başta etrafta dolaşmaya hiç hakkı olmayan bir şey için bana şantaj yapmaya bile kalkıştı. Aslına bakarsanız, bana iki kez şantaj yaptı!"

"Birlikte olduğun kız neredeyse senin yarı yaşında değil miydi?" "Şu anda bunun ne önemi var ki?"

"Sadece bir soru soruyorum." Gözlerini devirdi. "Biliyorsun, Kelly hakkında insanlara susmaları için para ödemek zorunda kaldığım şeyler var. Her zaman böyle değildi ama *senin* gibi erkeklerle karşılaşınca kendini kaybediyor." Durakladı ve başını hafifçe salladı. "Eminim daha önce rehabilitasyona gittiğini biliyorsundur?"

"Evet, onunla tanıştığım yer. Hakkında *yalan* söylediği."

"Evet, her neyse... daha önce birlikte olduğu adam yüzünden oradaydı. Kelly yuvadan erken ayrıldı. Üniversiteye gitti, başarılı oldu. Bir süre çalıştı. Harika, normal bir hayat yaşıyordu. Otuzuncu yaş gününde New York'a taşınmaya karar verdi ve Carter'la o zaman tanıştı. Carter zengin ve yakışıklıydı ama gerçekten de kalp kırıcıydı." İçini çekti. "Her neyse, New York'ta kaldığı süre boyunca Carter'la giderek daha fazla zaman geçirdi. Orada bir gece kulübü vardı, çok para kazanıyordu ama

parti hayatının da içindeydi. Bilirsiniz, uyuşturucu, içki, bunların hepsi. Kelly'ye her türlü uyuşturucuyu kullanıyordu, bu da durumlarını daha da kötüleştiriyordu. Hiçbir zaman resmi olarak çıkmadılar ama adam sık sık onun evinde kalıyordu. Kelly onun evinde hiç yatmadı. İlişkilerinde hiçbir zaman bir unvan olmadı ama Kelly ona erkek arkadaşım diyordu. Ona kız arkadaşım diye hitap etmiyordu. Onun için o sadece Kelly'ydi. Aralarındaki küçük ilişkinin bir yıl kadar sürdüğünü söylemek istiyorum. Kelly ona gittikçe daha fazla aşık oluyordu, ama o uzaklaşmaya başladı." Bayan Hugo pencereye doğru yürüdü, pencereden dışarı bakarak ufuk çizgisini inceledi. "Bir gece beni ağlayarak aradı ve bir haftadır telefonlarına cevap vermediğini söyledi. Hatta bana kulübünü ziyaret ettiğini ama onun hiç orada olmadığını söyledi. Ona boş vermesini ve hayatına devam etmesini söyledim, bu zahmete değmeyeceğini söyledim ama tabii ki dinlemedi. O da babası kadar inatçı. Boş zamanlarında hala uyuşturucu kullanıyor olması da yardımcı olmadı." Durakladı. "Kelly'den iki hafta boyunca haber alamadım ve haber aldığım da ondan bir telefon almıştım. Tutuklanmıştı ve hapisteydi."

"Ne için?"

Bayan Hugo omzunun üzerinden baktı. "Carter'ın nişanlısına saldırmaktan." "Kahretsin," diye tısladım, Mario'nun Kelly'nin sicililiyle ilgili hikâyesini hatırladım.

"Başından beri nişanlı olduğu ortaya çıktı. Nişanlısı Japonya'da çalışıyormuş, o yüzden eve pek uğramıyormuş. Muhtemelen oraya buraya uğruyordu ama temelli dönene kadar pek uğramıyordu. Düğünleri yaklaşıyordu ve elbette Carter'ın ayarlamalar için orada olması gerekiyordu, bu da Kelly'yi toz içinde bırakmak anlamına geliyordu. Nişanlısı uzaktayken yalnızdı - Kelly onun için sadece bir kaçamaktı ve daha fazlası değildi. Ama Kelly... *sahipleniciydi*. Ona nişanlı olduğunu söyledi ama Kelly bunu umursamadı. Onun için nişanlısını geride bırakması konusunda ısrar etti ama adam bunu yapmayı reddetti. Kadın sürekli kulübüne ve dairesine gelip taleplerde bulunuyordu. Onu kulüpten uzak tutabildi ama daireden uzak tutamadı, bu yüzden kira kontratını bozdu ve nişanlısının yanına taşındı... ama bir şekilde Kelly onları buldu." Yüzünü bana döndü. "Kelly onları bir gece çıkarken gördü ve nişanlısını saçından yakalayıp çakıyla yüzünü kesti. Aynı gece tutuklandı."

"Lanet olsun." Gözlerimi ona diktim. "Bir süre önce telefonda bana farklı davranıp davranmadığını sorduğunda kastettiğin şey bu muydu? Bu bir uyarı mıydı?"

"Evet. Ve bu onun ilk kez bu kadar öngörülemez oluşu değil. Kelly hayatı boyunca sahiplenici oldu. Carter ve nişanlısına büyük bir ödeme

yapmak zorunda kaldık.

Sırf ona karşı dava açmasınlar diye. İstedğini elde edemediğinde beni tehdit ederdi. Kıyafetlerimi keserek ya da ağartarak mahvederdi. Mücevherlerimi kırar ya da mobilyalarımı dağıtırdı. Kendisine bir şeyler alması ya da kendisi için bir şeyler yapması için babasını birçok kez manipüle etti. Kişilik davranışları nedeniyle birkaç terapistte görünmesini sağladık."

"Hangi kişilik davranışları?"

İçini çekti. "İlk başta Bipolar Kişilik Bozukluğu teşhisi kondu, bize tedavisinin basit olduğunu söylemişlerdi. Ancak daha sonra okulunda ve evinde daha fazla şey olmaya devam etti, bu yüzden onu test yaptırmak için tekrar götürdük ve ona Narsisistik Bozukluk teşhisi de kondu."

"Hayret bir şey," diye

mırıldandım. Bayan

Hugo kaşlarını çatı.

"Bak, tüm bunları bana onun için üzülmemi sağlamak için anlatıyorsan, işe yaramıyor. Kelly kendisine hiçbir şey yapmamış *on dokuz yaşında bir kızı* bıçakladı. Onun lanet olası bir sorunu var."

"Evet, öyle, işte bu yüzden hapis cezasını hak etmiyor. Yardıma ihtiyacı var - onu *sizin* gibi adamlardan kurtaracak birine."

"Belki de benim gibi erkeklerin onun pençesine düşmemesi için yardıma ihtiyacı vardır." Masamın etrafında yürüdüm. "Ona yardım edecek kişinin sen olacağını düşünüyor olamazsın."

"Kızım için ne olmam gerekiyorsa onu olacağım."

"Oh, lütfen, Bayan Hugo. Ofisime gelip kendini beğenmişlik taslama, tamam mı? Kelly bana çocukken ona nasıl davrandığınızı anlattı. Kıyafetlerine ve mücevherlerine yaptıklarını hak etmişsin. Kızına hiç zaman ayırmamışsın. Sen ve kocan onu satın almaya çalıştınız, böylece seyahat edebilecek, alışveriş yapabilecek ve boş zamanlarınızda yapmaktan hoşlandığınız diğer her şeyi yapabilecektiniz. Şimdi onu umursuyormuş gibi davranma!"

Bana bir adım daha yaklaştı ve bana baktı. "Kelly'nin seni istemesinin tek nedeninin seni başka bir Carter olarak görmesi olduğunun farkında mısın? Ve tıpkı Carter gibi, sen de genç bir kız için onu tamamen terk ettin. O yüzden orada durup benden daha iyiymişsin gibi davranma! Senin gibi adamlar onu çatlatıyor!"

"Kelly aramızdaki şeyin gerçek olmadığını zaten biliyordu. Olayı olduğundan daha derinleştirdi ve bunun için kendini cezalandırdı. Gerçeklerle yüzleşme konusunda sorun yaşaması benim suçum değil."

"Oh, her neyse." Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. "İyileşmesi için dua etseniz iyi olur Bay Cane, çünkü iyileşmezse onu tekrar göreceğinizden eminim. Terapistler yardım etmediği sürece, sizin ya da Carter gibi başka bir adam bulana kadar yoluna devam edemeyecek. Bu benim uyarım." Bayan Hugo kapı kolunu kavradı ve kapıyı açtı. Arkasına bile bakmadan dışarı çıktı. O gittiğinde, sandalyeme çöktüm ve öfkeden kudurdum.

Nasıl oluyor da neredeyse hiç ceza almadan kurtuluyordu? Bu açıkça onun ikinci suçuymuştu. Yaptığı şey yüzünden hapiste çürümeyi hak ediyordu.

Penceremin dışındaki gökdelenlere bakarken çenem sıkıştı. Eğer Kelly erken çıkarsa, onunla olan sorunlarım bitmeyecekti ve eğer Kandy'yi gerçekten geri istiyorsam, Kelly'nin geri dönme ihtimali olduğunu bilse bile burada kalmasına imkân yoktu.

"Siktir!" Masamdaki kâğıtları devirerek bağırdım. Yüzümü ellerimin arasına aldım, sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Artık buna hiç şüphe yoktu. Öyle ya da böyle, Kelly gitmek zorundaydı. Şimdi tek soru ondan nasıl kurtulacaklarıydı. Para işe yaramazdı; ellerinde bol miktarda para vardı. Başka seçenekler de vardı -*şiddet içeren seçenekler*- ama eskiden olduğum kişiye dönecek kadar cesur değildim çünkü oraya gidersem geri dönmeme ihtimalim vardı.

CHAPTERFOURTEEN

CANE

EVE GIDERKEN ÇOK CİDDİYDİM.

Bir hafta önce satın aldığım Maserati ile Charlotte'a doğru yola çıktım, açılır tavan arkaya doğru sıyrılmıştı ve rüzgâr saçlarımı okşuyordu. Eve varmam uzun sürmedi.

Evin önüne geldiğimde Lora'nın arabasının garajın önüne park ettiğini gördüm. Eve girdiğimde, pişen baharatlı bir şeyin kokusunu alabiliyordum.

Annem mutfakta fajita hazırlıyordu ve Lora mutfak adasında dizüstü bilgisayarıyla oturmuş bir giyim mağazasının web sitesinde geziniyordu. *Tabii ya.*

"İş nasıldı?" Annem sordu. Son zamanlarda alışılmadık derecede neşeliydi. Taşınma ve yeni bir yerde olma yüzünden mi, yoksa açmayı çok istediği pastane hakkında konuştuğumuz için mi emin değildim. Planlar yapmıştı - duvarların deniz mavisine boyanmasını istediğini söylemiş ve menüde yer alacak her şeyi tarif etmişti. Onu bir şekilde mutlu etmek zorundaydım ama fırının ne zaman açılabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ bana iyi olacağını ve tüm bunların büyük bir saçmalık olmadığını kanıtlaması gerekiyordu.

"Peki," diye mırıldandım, buzdolabını açtım ve bir Gatorade çıkardım. "Vay canına! Çok mu huysuzsun?" Lora hâlâ dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. İçeceği açıp birkaç yudum aldım. "Yukarı çıkıyorum."

"Oh, hey, dinle! Gitmeden önce..." Lora tabureden kayarak bana doğru yaklaştı. "Yakında Cali'ye uçmak zorunda kalabilirim. Aaron tutuklandığından beri onu ziyaret etmedim."

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Ona kızgın olduğunu sanıyordum?"

"Sadece ona artık birlikte olmamızın iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi söylemem gerekiyor."

"Ah," diye tısladım. "O parmaklıklar arkasındayken mi? Bu gerçekten berbat bir durum, Lo." "Gerçek bu, tamam mı? Oturup onu beklemeyeceğim."

önümüzdeki on beş yıl boyunca! Ben öyle bir kadın değilim ve o da bunu biliyor. Gelecekte umutlu olmasını istemiyorum. Dışarı çıktığında, belki o zaman tekrar konuşabiliriz. Ayrıca, gerçekten on beş yıl seks yapmadan duracağımı mı sanıyorsun?"

"Tamam, öncelikle bu çok iğrenç. Seks hakkında konuştuğunu duymak istemiyorum. İkincisi, bana temelde ima ettiğin şey, senin, Lora Cane'in, bir "bin ya da öl" hatunu olmadığını mı?"

"Oh, kapa çeneni." Koluma yumruk attı ama o kadar minyondu ki, denese bile elleriyle bana zarar veremezdi.

Kapı çaldı ve ben koridordan aşağıya, kapıya baktım. Lora da bana odaklanıp kaşlarını çatmadan önce baktı. "Birini mi bekliyordun?" diye sordum.

"Hayır." Bir adım geri çekildi. Anneme dönüp baktım ama o sadece elindeki maşayla omuz silkti.

Kapıya doğru yürüdüm, tokmağı çevirdim ve çekerek açtım. Bildiğim kadarıyla gelen yine bir komşu ya da Bayan Hugo olabilirdi... ama değildi.

O kapının diğer tarafında bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir insan duruyordu - en azından bu kadar kısa sürede.

Kandy'nin akçaağaç gözleri benimkilere dikildi, geniş ve parlıyordu. Yüzü solgundu, saçları kıvrıkcık ve dağınıktı, sanki son zamanlarda taramaya ya da fırçalamaya zahmet etmemiş gibiydi. Askılı bir tişörtün üzerine jean bir ceket ve siyah bir jogger giymişti. Onu otele getirdiğim gün, üniversitede onu ziyaret ettiğimde giydiği minibüsün aynısını giymişti. Siyah bir valizin sapı elinde kilitliydi ve bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi ayaklarının üzerinde kıpırdanıyordu.

"Merhaba, Cane," diye fısıldadı, boştaki eliyle küçük bir el salladı.

O konuştuğunda nefeslerim kısa kesildi.

Gözümü kırmak istedim ama kırparsam yok olacağından korktum ve o anki hareketlerimi kontrol edemedim. Sanki kalbim içindeki her bir duyguyu ele geçirmişti. Çılgınca pompalıyor ve bana istediğimi yapmaktan başka seçenek bırakmıyordu. Bir adım attım ve ellerimi yüzünün etrafında kavuşturarak neredeyse ona çarpacaktım.

Onu öptüm.

Onu çok sert öptüm.

Buna inanmadım. O buradaydı. *Kahretsin... Buradaydı. Beni seçti.*

Ellerimi bırakarak onu kollarımın arasına aldım ve inleyerek bavulu bıraktı ve yerde yüksek bir gümbürtüye neden oldu. Kıçını ellerimle kavradığımda bacaklarını belime dolamakta hiç zorlanmadı. Sıkıca sarıldım, o kadar derinden öpüyordum ki zorlukla nefes alabiliyordum ama umurumda bile değildi. Her nefesime, her kalp atışıma sahip olabilirdi. Her şeye sahip olabilirdi.

"Ah, bebeğim," diye soludum ağzından, alnı benimkine yapışmıştı. "Buradasın. Buradasın."

"Öyleyim," diye başını salladı. "Buradayım, Cane."

Onu bir kez daha öptüm ve sonra ayağa kaldırdım ama bırakmadım. Sikerim öyle işi. Tekrar bırakmayı reddettim. Parmaklarımı başının arkasındaki saçlarına doladım ve ağzını tekrar kendime getirdim. Sıkıca tutundu, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi parmaklarını gömleğimin içinde kıvırdı. Tanrım, bunu özlemiştim. Bana gerçekten *ihtiyacı varmış* gibi hissettiriyordu.

"Ahem!" dedi arkamdan biri, omzumun üzerinden baktım ve Lora'nın kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. "Siz ikiniz tüm o özensiz öpüşmelerinizi yeni yatak odasına saklasanız nasıl olur?"

Kandy güldü.

"Kimse sana izlemeni söylemedi," diye karşı çıktım.

"Hey, bana ukalalık yapma!" Parmağıyla beni işaret etti. "Ben olmasaydım, o burada bile olmazdı."

"Lora, tek yaptığın mektubu benim için bırakmaktı. Ukalalık yapma."

"Ama senin için yaptığım tek şey bu değil. Erkekler aptaldır. Ona devam etmesi için yeterli bilgi vermedin. Mektubu ona vermeden hemen önce yeni bir zarf aldım, eskisini açıp mektubunu çıkardım ve içine yeni adresini yazdığım yeni zarfa koydum. Ayrıca senin boktan el yazına uyması için onun adını da olabildiğince özensiz bir şekilde yazdım." Sırıtarak kollarını kavuşturdu. "Hemen gelmeyeceğini biliyordum. Kız

şey," diye omuz silktili. "Ve senin aksine, ona başka bir seçenek sunmak istedim, bu yüzden ona para da verdim."

Ona kaşlarını çattım. "Okumamış olsan iyi edersin," diye homurdandım, Kandy'nin mali durumunu kendim düşünmediğim için sinirlenmişim.

"Oh, sakin ol. Saçma sapan mektubunu okumak istemedim, aşık çocuk." "Evet, her neyse."

Kandy gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak küçük bir gülümseme takındı. "Teşekkürler, Lora."

"Hmm." Lora bana kendini beğenmiş bir sırıtış atmadan önce ona gülümsedi. "Artık bana daha da borçlusun, kardeşim." Zıplayarak gitti ve ben tekrar Kandy'ye baktım. Bana nazlı bir gülümseme verdi.

Hala burada olduğuna inanamıyordum. Kandy'm.

CHAPTER FIFTEEN

KANDY

BİNİNCİ ÖPÜCÜĞÜMÜZ GİBİ GELEN BU ÖPÜCÜKTEN SONRA CANE içeri girmeme YARDIM etti.

"Lora'yla gelmediğim için özür dilerim," dedim kapıyı arkamızdan kapatırken. "Daha önce olduğu gibi evden ayrılmak istemedim." Gözlerimi kaçırdım. "Gerçi bu sefer aileme söylemek on kat daha kötüydü."

"Nasıl daha kötü?" Cane alçak sesle sordu.

Başımı kaldırdım ve verandadaki anımızdan dolayı kalbim hâlâ sevinçle çarpıyor olsa da gözlerim hâlâ diken dikendi. Kelimeleri bir araya getiremiyordum bile. Babamın söyledikleri tüm otobüs yolculuğu boyunca ve hatta Cane'in evine Uber'le giderken bile aklımdan çıkmadı. Ne kadar incindiğini düşünüp durdum - gözlerindeki ıstırap. *Öfkesini. Babamın kalbini daha kaç kez kıracaktım?*

"Öyleydi işte." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Babam... şey, nasıl olduğunu bilirsin." İçimi çektim. "Olan biten her şeyi düşündüm ve Kelly'nin bana saldırmasının senin suçun olmadığını biliyorum. Telefona cevap vermememin, mesaj atmamamın, hatta seni görmeye gelmememin tek nedeni korkmuş olmamdı. Hâlâ da korkuyorum-" İfadem kısa kesildi.

Cane yüzümü ellerinin arasına aldı - haftalardır özlediğim elleri. Bana uzun süre sarıldı, gözlerimin içine baktı. "Üzgün olman için hiçbir neden yok ve endişelenmekte de haklısın. Yaşadıkların benim hatamdı,

ve tüm suçu üstleniyorum... ama artık korkmana gerek yok, Kandy. Sen buradasın. *Ben de buradayım.* Senin için hep buradaydım, bebeğim."

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi, ama onu bastırmak için -sanki geldiğini görmüş gibi- yüzüm hâlâ ellerinin arasındayken ağzını ağzıma bastırdı ve beni tekrar öptü. Bu sefer yavaştı. Dikkatliydi. Daha önce hiç bu kadar nazıkçe öptüğünü hissettiğimi sanmıyorum. Ağzı tıpkı hatırladığım gibiydi, nane şekeri ve sigara tadındaydı. Parmaklarım ona tutunmak için çabaladı, onun herhangi bir parçasına. Parmaklarımı siyah düğmeli gömleğinin tek cebine soktum ve ikimiz de inledik.

Dudaklarını ayırdı, ben de aynısını yaptım ve beni tatmasına izin verdim. Dili dudaklarımın üzerinde gezindiğinde içimde bir şeyler tetiklendi. Karnımın çukuru ısındı, bir milyon watt gibi parladı ve sonra bu his çırpınan bir çılgınlığa dönüştü.

İnledi, bir elini başımın arkasına dolayarak öpücüğü yavaşça kesti. Yavaş yavaş sıcak bir yeşil havuza dönüşen serin, yarı gri gözlerle buluşmak için gözlerimi açtım.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı, alnını alnıma bastırarak. "Geldiğine çok sevindim." Gözlerimi kapattım ve onun kollarında eridim. Beni birkaç saniye kendine yakın tuttu ve sonra bırakmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu. Bir eliyle bavulumu alırken diğer eliyle de benim elimi tuttu ve koridorda yürümeye başladı. "Hadi gel. Sana etrafı göstereyim."

Koridorda onunla el ele yürüdüm. İlk fark ettiğim şey, açık bir alana gelene kadar koridorun aslında ne kadar uzun olduğuydu. Kalın, beyaz sütunlar zemine yerleştirilmiş, kirişleri tutuyordu ve zemin fildişi mermerden yapılmıştı. Fuayenin zemini de mermerdi ve Atlanta'daki diğer evden farklı olarak bu evde *iki* merdiven vardı. Biri sağda, diğeri solda.

Bu evin önüne geldiğimde Atlanta'daki evden biraz daha büyük olduğunu fark ettim. Atlanta'daki evi güzel bir dış cepheye ve makul bir büyüklüğe sahip olmasına rağmen, bu ev çok daha çekiciydi. Evin dışındaki tuğlalar taba ve koyu kahverengiydi ve verandada daha da büyük sütunlar vardı.

Fuaye kesinlikle nefes kesiciydi. Siyah ve beyaz dekor duvarları ve bazı masaları vurguluyordu. Rustik ve erkeksi bir görünüm vermek için birkaç ahşap vurgu parçası da vardı.

Tavan yüksek ve kemerliydi, tepesinde büyük bir avize asılıydı, ışıklar üzerlerinde parıldadıkça kristaller elmas gibi görünüyordu. "Vay canına, Cane," diye nefes aldım. "Burası çok güzel."

Biraz gülümsedi. "Atlanta'dakinden daha süslü." Etrafına bakındı. "Beni daha fazla odası olan bir ev almaya iten neydi bilmiyorum."

"Çünkü artık yalnız değilsin," diye not ettim. Gözlerimiz tekrar kenetlendi ama ben geri çekildim ve en yakın olduğumuz sol merdivene baktım. "Yukarı çıkabilir miyim?"

"Evet." Başını salladı. "Devam et."

Merdivenleri dikkatlice çıktım, aşağıya baktığımda mermerdeki yansımamı fark ettim. En tepeye ulaştığımda sola döndüm. Bu yolda üç kapı vardı, her biri siyahtı. En yakın olanına girdim. Büyük bir odaydı, içinde büyük bir cam masa ve arkasında tekerlekli bir sandalye vardı. Köşeye birkaç kutu yığılmıştı, perdeler açıktı ve ortasında bir fiskiye bulunan ön bahçeyi gösteriyordu.

"Ofisim," dedi Cane.

"Harika bir manzarası var."

Bir sonraki odaya geçtim. Burada sadece bir orta boy yatak, bir şifonyer ve bir televizyon vardı. İçinde bavullar ve neon turuncu bir spor çantası vardı. Bu odanın Lora'ya ait olduğunu düşündüm çünkü spor çantasının üzerinde orta parmağını havaya kaldırmış bir çöp adam figürü vardı. Soldaki son oda tamamen boştu.

"Bununla ne yapacağıma karar vermeliyim," diye kıkırdadı arkamdan endişeyle.

"Annen nerede uyuyor?"

"Oh, odası alt katta. Havuza açılıyor. Havuza bayılır." Bana bakarken ona gülümsedim. "Gel. Sana odamı göstereyim." Elimi tekrar uzattı, ben de kabul ettim ve yolu göstermesine izin verdim. Sağ taraftaki merdiveni geçtik ve evin bu tarafında iki kapı vardı. İlkini açtı. Burası kesinlikle onun odasıydı. Daha önceki büyük karyola ve şifonyeri hatırladım, ikisi de koyu kahverengiydi. En büyük fark pencerelerdi - Atlanta'daki evindekinden çok daha fazlaydı ve uzaktaki bir dizi ağacı gözler önüne seriyordu. Manzara inanılmazdı. İçeri girdim, parmaklarımı pamuklu çarşafların üzerinde gezdirdikten sonra koşar adımlarla gömme dolaba girdim.

"Vay anasını! Bu dolap başka bir oda da olabilir!" Güldüm.

"Bunu özel biriyle paylaşmak niyetindeydim..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gülümsemeye karşı koydum.

"Ama buraya sadece ziyarete geldiyseniz..." Cümlesi yarıda kesildi.

Bu konuyu şimdilik erteleyerek banyoya girdim. Bu banyo öncekinden çok daha büyüktü. Çoğunlukla beyaz mermerdi. Temizdi. Parlak. Üç pencere, hepsi de uzun dikdörtgenler. Kuzey duvarının yanında bir küvet, onun birkaç adım ötesinde de bir duş vardı. İki lavabo. İki ayrı ayna, önceki yer gibi tek bir ayna değil.

"Hatırlar mısın bilmiyorum ama evlerindeki son akşam yemeğinde annene Tempt için Charlotte'ta bir ofis açtığımdan bahsetmiştim," dedi Cane. "O noktada, buraya gelmek için Atlanta'daki binaya gidip gelecektim. Atlanta'yı geride bırakmak gibi bir planım yoktu ama sen *yaralanınca*," diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından, "burada da bir ev tutabileceğimi düşündüm. Lora'ya benim için bazı son dakika seçenekleri bulmasını söyledim. Gitmeye hazır olduğumda buraya geldim ve burayı gördüm. Dürüst olmak gerekirse buraya aşık oldum." İç çekerek etrafına bakındı. "Ama bu evi kendim için almadım. Daha büyük bir yer aldım çünkü içinde daha fazla insan olsun istedim... ve senin de o insanlardan biri olmanı istedim. Tüm bunları seninle paylaşmak istiyorum..." Sanki bu odayı ilk kez görüyormuş gibi ellerini uzattı. "Ama eğer sadece ziyarete geldiyseniz..."

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, ses tonum ani çıkmıştı. Bana doğru bir adım attı. "Buraya gelmene ne sebep oldu?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Aptallık, belki? Dikkatsizlik?" Bir kahkaha attım ve ona baktım. Gözleri samimiyetle yanıyor, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyordu.

"Oldukça pervasız olabiliyorsun," diye kıkırdadı. Şimdi önümdeydi. "Eğer hazır değilsen, gelmek zorunda değildin Kandy. Sırf beni mutlu etmek için burada olmak zorunda değilsin."

"Bana aşkın bazen bencil olabileceğini söyleyen sen değil miydin?"

Kaşları eğildi. Kafa karışıklığı.

"Buraya, sana geri dönerek aptalca, bencilce bir karar verdim," dedim ve biraz yüzünü buruşturdu, "ama... seni düşünmediğim bir dakika bile geçmiyor, Cane. Umarım daha sonra pişman olmam."

Yüzü yumuşadı.

"Bazı aşklar hayatta bir kez yaşanır," diye devam ettim. "Bizimkinin gömmek zorunda kalacağım bir şey olmasını istemiyorum."

"Güzel." Gülümsemesi çok tatlıydı. "Ben de öyle."

"Ama ben buradaysam, Cane, artık benden hiçbir şey saklayamazsın. Şu andan itibaren tamamen açık ve dürüst olacağına dair bana söz vermelisin. Artık sürpriz yok. Bir dahaki sefere bir şeyler olduğunda hazırlıklı olmak istiyorum... ve eminim ki bir dahaki sefer olacak." Başını salladı ve ellerini belimi tutmak için yukarı kaldıracaktı ama ben de aynı hızla elimi kaldırdım ve bir adım uzaklaştım. "Bana söz ver. Bunu söylediğini duymak istiyorum."

"Sana *her şeyi anlatacağıma* söz veriyorum Kandy. Artık yalan yok. Artık sır yok. Ben açık bir kitabım."

Gözlerinin derinliklerinde yanan çaresizliği izledim, ama kaza olduğundan beri beni rahatsız eden bir soru vardı. "Kelly'nin o gün evinize geleceğini biliyor muydunuz?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Onunla en son konuştuğumda benden uzak durmasını söylemiştim."

Sertçe yutkundum. "Ve... El Jefe?"

Başını öne eğdi. "Henüz ortaya çıkmadı... ama eminim gelecektir."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum, Kandy."

Alnımı ovmak için avucumu kullandım. "Sence o ortaya çıkana kadar eve dönmeli miyim?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım şu ana kadar senin hakkında her şeyi biliyor. Eminim davayla ilgili haberler ona ulaşmıştır. Muhtemelen her ayrıntıyı biliyordur. Saldırıya geçmeden önce bu tür şeyler üzerinde çalışır, sırf diğerlerinden önde olmak için."

"Grev *mi*? Bu da ne demek oluyor? Sana *saldıracak mı*?"

Cevap vermeden önce boğazı düğümlendi. "Ne yapacağını bilmiyorum Kandy, ama emin olduğum bir şey var ki o da benim onun için bir değer olduğum. Aptalca bir şey yapmak ya da değer verdiğim birine zarar vermek için bana çok ihtiyacı var."

Görüş alanımı daralttım, onun yerine yere odaklandım. "Hiç birini öldürdün mü?"

"Hayır." Gözlerini kırıştırdı, alnı kırıştı. "Ama daha önce bunu yapmaya çok yaklaşmıştım. İki kez."

"Ne kadar yakın?" Yukarı baktım.

"O kadar yaklaşmıştım ki tetiği çekmeden önce Lora beni durdurmak zorunda kaldı." "Kimi öldürmek üzereydin?"

Yüzümü incelerken Cane'in gözleri parlıyordu. "Bir keresinde Lora'yla yatan bir salak vardı. Ona karşı silah kullanmadım, sadece dövdüm."

gerçekten çok kötüydü, ölebilirdi. Diğer sefer Buck'tı ve ona kendi silahını doğrulttum."

Göğsümdeki gerginlik biraz gevşedi ama fazla değil. Kalbim hâlâ çarpıyordu. Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim. Babasından nefret ediyordu.

Dönüp yatağa çöktüm ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Bu çok çılginca," diye mırıldandım ellerime doğru.

"Benimle birlikte olmak gerçekten o kadar çılginca mı?"

"Gördüğüm tüm kırmızı bayraklara ve babamın bana söylediklerine bakılırsa, pek çok insan öyle olduğunu söyleyebilir! Sadece bunun sana olan hislerimi gölgelemesine izin vermemeye çalışıyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum Cane, istiyorum ama tekrar incinmek istemiyorum."

Cane'in kaşları birbirine yaklaştı. "Derek sana ne söyledi?"

Avuçlarımın üzerine yaslandım. "İkinizin *gerçekte* nasıl tanıştığını, gençken yaptığınız şeyleri. Lora'yı bir adamdan kurtarıırken girdiğiniz kavga. Horacio adında bir adam için nasıl çalıştığınızı ve onun için nasıl uyuşturucu sattığınızı."

Cane gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Söylediği şey bana bakışını değiştirmiş olmalı..."

"Hayır. Psikopat eski kız arkadaşın tarafından bıçaklandığım gün sana bakış açımı değiştirdim."

"Neden? Sonunda fanteziden kurtulup mükemmel olmadığımı fark ettiğin için mi?" diye sordu. "Flaş haber Kandy, ben hiçbir zaman mükemmel olmadım ve bunu sana defalarca söyledim."

"Yapmadığınızı biliyorum, Cane!" Ben de karşı çıktım. "Ama seni o kadar çok sevdiğim için inkar ediyordum! Sevdiğim adamın lanet bir suçlu olmasını istemedim!"

Cane gözlerini hızla kırıştırdı, kalın kirpikleri dalgalanıyordu, tam bir şok içindeydi. "Beni şimdi böyle mi görüyorsun? Bir suçlu olarak mı?"

"Hayır, Cane. Ama şu anda sahip olduğun her şeyin eskiden yaptıklarından ve birlikte olduğun kişilerden kaynaklandığını biliyorum. Haberlerde gördüğüm şu adam, El Jefe mi? Eğer sana geliyorsa, hâlâ işin içindesin demektir ve bu da senden mümkün olduğunca uzak durmam gerektiği anlamına gelir. Eğer durum böyle değilse, bana yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun," diye alay etti. "Tek yaptığım para kazanmasına yardım etmek, Kandy. Hepsi bu. O benim şirketime yatırım yapıyor, ben de onun yatırımını ikiye ya da üçe katlıyorum. Dünya için o sadece özel bir yatırımcı. Sen, Lora ve Derek dışında kimse onun benim için kim olduğunu bilmiyor. Kelly'nin bu konuda bir fikri var."

Çünkü dolabımı karıştırmış ve birkaç makbuz görmüş ama emin değil."

"Yani kimseye uyuşturucu satmıyorsun?"

"Artık satmıyorum. Uzun zamandır satmıyorum." "Hiç adam öldürmediğine emin misin?"

"Eminim," diye kesin bir şekilde cevap verdi ve içimi bir rahatlama kapladı. Sonra gözleri düştü ve tüm yüz hatları sanki tedirginmiş gibi bir araya geldi. Yanıma oturdu ve bir elini yüzünde gezdirdi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Ailen sana Kelly ile yaptıkları anlaşmadan bahsetti mi?"

"Hayır. Bana sadece jürisiz bir duruşma olduğunu söylediler. Beni detaylara dahil etmek istemediler. Yazılı ifademi verdim, annem bana neler olduğunu ve nasıl hissettiğimi kaydettirdi ve gerisini o halletti. Sadece bazı şeyleri imzalamam gerekiyordu."

Nefesinin altında küfretti.

Daha yakına eğildim. "Ne var, Cane?"

"Neler olduğunu sana anlatmaları gerekirdi." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Onlarla bir anlaşma yaptılar. Elli bin dolar ve yirmi yıl boyunca geçerli olacak bir yasaklama emrini kabul ettiler, ama karşılığında Kelly sadece dört yıl psikiyatri merkezinde kalacak."

Gözlerimi kapadım ve nefesimi içime çektim. Frankie beni bu konuda uarmıştı ama işin bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim ve bu beni daha az kızdırmadı. Kesinlikle hapse gireceğini, belki birilerinin onun serbest bırakılmayı hak etmediğini, tehlikeli olduğunu göreceğini düşünmüştüm.

"Yargıç baktandı, Kandy. Kelly'nin annesi tarafından satın alındı. Adil ve açık bir duruşma olsaydı, ona bu kadar kısa bir ceza veremezdi. Ancak jüri olmadan ve her iki taraf da - bu durumda ailen ve muhtemelen sen - aynı fikirdeyken, yargıç takdir yetkisini kullanabildi."

"Ama bu adil değil!" Bağırđım. "O bıçağı elinde taşıırken ne yaptığını biliyordu!"

"Ona ilaç testi yaptılar; hiçbir şey kullanmıyordu. Sadece ruhsal bir çöküntü yaşadığını düşünüyorlar."

"Ne hakkında?" Hırıltılı bir sesle yatağı ittim. Tanrım, kelimeler acı veriyordu - durumun gerçeğı ve gerçekliğı acı veriyordu. "Beni öldürmeye çalıştı ve lanet olası bir arıza için bileğinde bir tokat verilen kişi o mu? Ne olmuş yani?"

Beni öldürmeye çalıştığına dair kâbuslar gördüğüm için uyuyamadığım gerçeğini mi? Ya da bana nasıl saldırdığını çok net bir şekilde hatırlatan hareket etmenin canımı acıtmaması için neredeyse bir buçuk ay geçmesi gerektiği gerçeği? Ya da onun yüzünden muhtemelen *asla* çocuk sahibi olamayacağım gerçeği!"

"Bekle... *NE?*" Cane'in sesi o kadar yüksekti ki, tiradım bir anda kesildi. Dudaklarımı içeri çekip dişlerimle bastırırken gözlerim kocaman açılmıştı. Çok fazla şey söyledim. Lanet olsun! Ona böyle söylemek istememiştim. Tanrım, neden her zaman öfkem kontrolü ele alıyordu?

Cane ayağa kalktı, bana bakarken kaşları çatılmıştı. "Ne demek 'onun yüzünden çocuk sahibi olamazsın'? Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir şey değil. Hiçbir anlamı yok."

"Cehennem gibi değil, Kandy! Bana söylemen gereken bir şey varsa söyle! Artık sır yok, hatırladın mı?"

"Tamam!" Başımı öne eğdim ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Ben... bir doktora gittim. Annem götürdü beni. Bazı testler yaptı, rahmimi, özellikle de yaranın olduğu yeri kontrol etti ve bana rahmimin o kadar kötü hasar gördüğünü, çocuk taşıyamayabileceğimi söyledi."

"Ne?" diye nefes aldı. "Bu nasıl olur? Bana hamilelikten bahsettin ama ben düşündüm ki... seni tam olarak nereden bıçakladı?" Sesi acı doluydu ve gözlerinde öfkeli yaşların birikmesi de yardımcı olmuyordu. Ayağa kalktım ve pantolonumu indirerek ona artık sadece kızgın koyu kırmızı bir çizgi olan bölgeyi gösterdim.

Cane'in gözleri kısa bir süreliğine ona kaydı ve sonra tekrar benimkilere döndü. Yüzümü inceledi. O bana baktıkça gözyaşlarımı tutmam daha da zorlaşıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve hıçkırıklara boğuldum.

"Orada tamamen iyileşmemin yıllar alabileceğini ve iyileştiğimde bile rahmimin zayıf olacağını söyledi - o kadar zayıf olacak ki muhtemelen bir bebeği tutamayacak. Denesem bile, düşükle ya da yırtılmayla sonuçlanabilir ya da hiç olmayabilir."

"Siktir, Kandy." Yüzümün bir tarafını kavradı. "Siktir, bebeğim. Çok özür dilerim," diye fısıldadı. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini belime doladı. "Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Çok özür dilerim. Bıçaklanmanın stresiyle bebeği kaybettiğini sanıyordum. Şimdi telefonuna neden cevap vermediğini anlıyorum." Yaramı öptü ve dudaklarının orada olması beni hem yaktı hem de dondurdu.

Sonunda onu tekrar ayağa kaldırdım, kollarına gömüldüm ve yüzümü göğsüne gömdüm. Buraya ağlamak için gelmemiştim ama içimi dökmek zorundaydım.

Tüm öfke.

Bütün

acılar. Tüm

suçluluk.

Bırakmak zorundaydım ve onun orada durup acımı benden alacağını biliyordum - acımı emecek ve sonra boşa giden enerjiden kurtulacak, böylece yeniden başlayabilecektik.

O gecenin geri kalanında odadan çıkmadık. Telefonu sürekli çaldı ama o her aramayı duymazdan geldi. Beni kucağına aldı ve yatağa yatırdı, sonra benimle birlikte yukarı tırmandı ve ona sarılmama izin verdi. Yüzüm, gözyaşlarımla ıslattığım gömleğinin içindeydi. Parmaklarım onu her yerinden kavıyordu çünkü gitmesini istemiyordum. Onu ait olduğu yerde, yanımda istiyordum.

"Her şey yolunda bebeğim," diye saçlarımı okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Biz...

Uzun zamandır ondan bu kelimeyi duymamıştım ama bu ses beni sakinleştirdi. İyi olup olmayacağımıza dair hiçbir fikri yoktu... ama birlikte iyiydik. Birlikte her zaman iyiydik; bu yüzden buradaydım, çünkü bu duygu vazgeçemeyeceğim bir şeydi. Bunu çok seviyordum. Koşullar ne olursa olsun onun kollarında olmak beni her zaman tamamlıyordu.

Ne zaman uyuduğumdan emin değilim. Tüm bu ağlamalarım ve yolculuk beni bitkin düşürdü.

Uyandığımda hâlâ oradaydı ve tek yapabildiğim ona bakmaktı. Uyuyordu ve daha önce nasıl dikkat etmediğimi bilmiyorum ama yüzünün alt yarısında saç vardı. Bir sürü kıl. Benden uzaktayken sakal bırakmıştı ve bir şekilde çok yakışmıştı. Kalın. Kahverengi. Gür değildi. Sadece yüzünün alt yarısını kaplayacak kadar vardı - içgüdüsel olarak tırnaklarımı taradığım çok kalın bir tabaka. Dün gece beni öptüğünde bunu nasıl hissetmemiştim? O kadar mı kendimde değildim? Onu gördüğüm için bu kadar mutlu muydum? İkimizin yeniden bir araya gelmesinden başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak kadar mutlu muydum?

O anda Cane'le birlikte olmak bir riskti ama ona aşık olmak da öyle. Onunla tanıştığımda sadece babamın en iyi arkadaşıydı. Onu asla istememem gerekiyordu ama istedim ve şimdi ona sahiptim ve ikimiz de bırakmak istemiyorduk.

Cane'i sevmek hayatımda yaptığım en aptalca şeydi ama aramızdaki şey gerçektir ve nasıl hissettiğimizi inkâr etmek mümkün değildi.

Neye sahip olduğumuzu sadece biz anladık.

Aşkımızın gerçekten ne kadar derin olduğunu sadece biz biliyorduk.

Bu dünyada pek çok insan korkuları, sınavları ve bir anlık yenilgileri yüzünden aşklarının ölmesine izin verdi... ama ben bunun beni her zaman istediğim tek şeye sahip olmaktan alıkoymasına izin vermedim: ona.

BÖLÜM II
HAYATTA KALMAK

CHAPTER SIXTEEN

KANDY

ÜÇ HAFTA içinde yeni BİR ARABAM, YEPYENİ BİR gardırobum oldu ve haftalık manikür yaptırdım. Yeni araba Cane'in fikriydi. Yeni gardırop ve manikür? Hepsi benim bohem, özgür ruhlu kızım Lora'nın fikriydi. Cane mutlu olmamı istediği ve bana her şeyi vermek istediği için, sırf evden çıkayım ve kendimi daha iyi hissedeyim diye bana alışveriş yapmam için kredi kartı vermekte bir sakınca görmedi. Fazla bir şey almak ya da onun tüm parasını kullanmak istemedim, ama tabii ki Lora benim için bir sürü şey aldı - bazılarını giymeyeceğimden bile emindim, ama aynı beden elbiseler ve gömlekler giydiğimiz için, sanırım çoğunu kendisi seçti. Ben almadım.

Zihin. Onunla vakit geçirmek güzeldi.

Sadece bu da değil, Lora Walmart'a uğrayıp saçlarım için kendi deyimiyle *çılgın saç* ürünleri aldı. İtiraf etmeliyim ki saçlarıma eskisi gibi özen göstermeyi bırakmıştım. Lora neredeyse her gün benim için saçımı örüyor ve kendi saçının da benimki kadar kalın olmasını ve benimki gibi kıvrılabilmesini dilediğini söylüyordu. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı ve bir kez bile geçmişten ya da Cane'in ona anlattığından emin olduğum kayıplarımдан bahsetmedi.

Cane tüm giysileri, ayakkabıları ve saç ürünlerini görünce çok sevindi. Bana defalarca dolabın benim tarafımın dolduğunu görmek istediğini söylemişti. Muhtemelen bu benim biraz daha kalacağım anlamına geliyordu.

Onca alışverişe ve yeni evinde çok sıcak karşılanmasına rağmen Cane çok fazla mesai yapıyor ve sık sık seyahat etmek zorunda kalıyordu. Bir yandan da

Charlotte'a yakın bir yere yapışmıştım ama Lora ve Bayan Cane etraftayken bunun sorun olmayacağını söyledim. O kocaman evde yalnız değildim ve Lora kendi evinin peşinde olsa da, ben kendimi yeniden tek başıma kalabilecek kadar iyi hissedene kadar bir eve taşınmayacağına söz verdi.

Ama tabii ki tüm bu olumlu gelişmelere rağmen bir de olumsuzluk vardı; evden ayrıldığımdan beri ailemle pek konuşmamıştım. Annemi vardığının ertesi gecesini aradım ve sağ salım vardığımı söyledim ama söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Sağ salım vardığıma sevinmiş ama dikkatli olmamı söylemişti.

Hatta o gelişten bir gün sonra nasıl olduklarını kontrol etmek için onlarla bir grup sohbeti başlatmıştım. Annem cevap verdi ve iyi olduğunu söyledi. Babam cevap vermedi ama vermeyeceğini zaten biliyordum. Dediğim gibi, kin.

Kelly'nin aptalca bir tokat yemesi ve ailemin davadan 50.000 dolar kazanmış olması ve bana bundan bahsetmemiş olmaları gibi ağır şeylerin beni üzmesine izin vermemeye çalıştım. Cane'in bana söylememiş olmasını diledim. Her nasılsa ona ne olacağını bilmemek ve mümkün olan en kötü cezayı beklemek, aldığı o cüzi cezayı ve ailem için sonucun ne olduğunu duymaktan daha iyi hissettiriyordu.

Cane'in bana söylediğine göre, zaten psikiyatrideydi ve artık bizim için bir tehdit oluşturmuyordu... ama orada sadece birkaç yıl kalacaktı. Dünyadaki tüm yasaklama emirlerine sahip olabilirdik, ama Kelly'nin bir şey istediğinde, bedeli özgürlüğü olsa bile onun peşinden gideceğini biliyordum. Öte yandan, yaram çok çok daha iyiydi ve zaman Cane ile aramızdaki duygusal yaraları iyileştiriyordu. Ama yapmaktan korktuğum bir şey vardı.

Charlotte'a geldiğimden beri seks yapmamıştık.

Yanıma geldiği anlar oluyordu ve beni öpmesine, bacaklarımın arasından kaymasına izin veriyordum. Külotum ve sütyenim hariç tüm kıyafetlerim çıkarılmış olurdu ama her seferinde *oraya* varmadan önce onu durdururdum. Onu durdurduğumda, rahatça yuvarlanır ve sonra beni kaşıklamak için beni sarardı. Her zaman sorun olmadığını söylerdi, ama bu tutarlı bir şey haline gelmeye başlamıştı ve biraz hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Her halükarda, bu hayal kırıklıklarını belli etmemek için oldukça iyi bir iş çıkardı.

Geçişten yaklaşık bir ay sonra her şey yolunda görünüyordu. Hepimiz mutluyduk. Banyomuzdaki jakuzili küvetin yanı sıra saunadan da sık sık yararlanıyor, her zaman iyi bir kitapla içine gömülüyordum. Cane'in yatak odasının bitişiğinde Lora ve benim salon haline getirdiğimiz bir oda vardı. Cane

Odanın istediğimi yapmak için bana ait olduğunu söyledi, ben de bir kitaplık, bazı kitaplar, defterler ve hatta bir eliptik bisiklet aldım, çünkü Bayan Cane'in yaptığı tüm lezzetli yemeklerle, bir şekilde kalorileri yakmam gerekecekti.

Cane bir gün öfkeyle eve gelene kadar her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Yatağına uzanmış Netflix'te bir film izliyordum ki odaya daldı ve bir kâğıdı şifonyerin üzerine çarptı. Kaşlarımı çatarak hızla doğruldum.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Onu öldüreceğim," diye hırladı dişlerinin arasından, dolaba doğru dönerken.

Yataktan zıpladım. "Ne? Kimi öldüreceksin?"

"O kaltak Kelly." Gömleğinin düğmelerini çekiştirdi. "Bugün bana lanet bir not gönderdi. Doğruca ofisime."

"Not mu?" Ona doğru yürüdüm, ellerini ittim ve gömleğinin düğmelerini açmasına yardım ettim, çünkü kesinlikle işini yapmıyordu. "Ne yazıyordu?"

Öfkelendi ve gömleğin düğmelerini açmayı bitirdiğimde onu kaptığı gibi sepete attı. Dolaptan geri çıktı, daha önce buruşturulmuş gibi görünen katlanmış kâğıdı aldı ve bana uzattı.

Katlanmış nota odaklanmadan önce ihtiyatlı bir bakış atarak ondan aldım. Çok fazla kelime yoktu. Kelimenin tam anlamıyla sadece bir cümle vardı.

"Umarım bunun bittiğini düşünmüyorsundur," diye yüksek sesle okudum. Ona bakmadan önce el yazısıyla yazdığı metne yüzümü buruşturdum. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor ki?"

"Bu onun deli olduğu anlamına geliyor! Bunu yattığı klinikten göndermiş.

Beni etkilemeye çalışıyor."

"Ona izin verme, Cane! Ciddiyim! Kliniğe söyle sana ondan bir daha mektup göndermesin!"

"Nasıl olur da onun beni etkilemesine izin vermem, Kandy? Onu düşündüğümde aklıma hemen on-on iki yıl önce yapacağım şeyler geliyor. Anlamıyorsun, tamam mı? Ondan *kurtulmak* istiyorum. Temelli olarak." Gözleri çok ciddiye, yeşilden çok griydi.

"Bunu yapamazsın." Gözlerinin içine baktım. "Sadece seninle oynuyor. Muhtemelen seninle birlikte olduğumu biliyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama eminim

içgüdüsel bir his."

"Onun içgüdüleri umurumda bile değil," diye homurdanarak yatağın kenarına oturdu. Yüzünü yere eğdi ve avuçlarını alnına bastırarak inledi. Önünde durdum, dizlerimin üzerine çöktüm ve bileklerinden tutarak ellerini yüzünden nazikçe çektim.

"Kimse ondan benden daha fazla nefret edemez," dedim, "ama artık benimlesin, tamam mı? Bana sahipsin. Ben buradayım, Cane."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ve beni korkutan da bu. Ama sen uzaktayken bu beni daha da çok korkutuyor." Dudakları birbirine yapıştı. Yüzümü, en çok da gözlerimi inceledi. Başka bir şey söylemek ister gibiydi -daha ciddi bir şey- ama bunun yerine başını çevirip pencerelerden birine baktı. Aklında daha fazlası olduğunu hissediyordum -*benden daha fazlasına* ihtiyacı vardı- ama o anda soramayacak kadar bencildim.

Bunun yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. "Yarın bir yere gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır. Gelecek haftaya kadar seyahat yok."

"Güzel, çünkü bir süre önce bir kaçamak yapmamızla ilgili söylediğin şeyi düşünüyordum."

Gözlerini bana dikti. "Henüz başka bir yere gitmeye hazır olmadığını söylemiştin."

"Sanırım gideceğim ama ülke dışına falan değil. Hiç gitmediğim ama hep gitmek istediğim bir yere gitmek istiyorum."

"Tam olarak nerede?"

Sırıttım. "New York City."

Cane'in şaşkın ifadesi parlak, cesur bir gülümsemeye dönüştü. "New York mu?" diye güldü. "Onca şehir, eyalet ve ülke varken oraya mı gitmek istiyorsun? Çok abartılıyor; bunu sana şimdi söyleyeceğim."

Ellerini tutarak kıkırdadım. "Hiç gitmedim ve eğlenceli olacağını düşünüyorum! Bak, Pinterest'te orada yapılabilecek eğlenceli şeyleri ve kalabileceğimiz otelleri araştırıyordum. Gerçekten güzel bir otel var, odaları neredeyse pencerelerden oluşuyor. Tüm gökdelenleri ve binaları gösteriyor - hepsi çok yakın görünüyor, neredeyse onlara dokunabilirmişsiniz gibi. Size gösterebilirim."

Daha geniş gülümsedi, gözleri yumuşacıktı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Ne?" Gergin bir şekilde dudağımı ısırarak sordum.

"Yok bir şey. Sadece seni uzun zamandır bir şey için bu kadar heyecanlı görmemişim.

Göster bana."

Ayağa fırladım, telefonumu aldım ve aceleyle ona döndüm. Kucağına oturdum ve ben siteye ulaşmak için kaydırma yapıp tıklarken kollarını bana doladı, çenesini omzuma yasladı.

"Gördün mü?" Telefonumu yaklaştırdım. "Tek sorun biraz pahalı olması ama-"

"Tamamdır."

"Ne?" Omzumun üzerinden baktım.

"Tamamdır. New York'a gitmek istiyorsan, gidebiliriz. O bağlantıyı bana gönder. Cora'ya bize bir oda ayırtmasını söyleyeceğim ve yarın uçabiliriz."

Yüzünü görebilmek için kollarında dönebildiğim kadar döndüm. "Ciddi misin?"

"Oradayken birkaç telefon görüşmesi yapmamın sakıncası yoksa çok ciddiym. Seyahat etmelisin. Farklı şeyler görmelisin."

Alt dudağımı ısırarak tamamen onun kollarına döndüm. Bacaklarımı beline doladım ve kollarımı omuzlarına doladım. "Suçlu hissettiğin için mi evet diyorsun?"

"Hayır. Seni gerçekten bir yere götürmek istiyorum. Uzaklara, gerçekten uzaklara. Ayrıca bu konuda heyecanlısın. Bu duyguyu es geçemem."

"Elbette." Alnımı omzuna yasladım. Bana daha sıkı sarıldı. "Dinle, hiçbir şey yapmadığım için özür dilerim... Yani..."

İç çektim. Cümlemi bile tamamlayamıyordum. Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani, her şey iyiye gidiyor gibi görünüyordu. Cane ile yeniden bir araya geldiğimden beri kâbuslarımın çoğu azalmıştı. Uykumda çılgılık attığım iki olay yaşadım. İlkinde Cane beni kucakladı ve sallayarak tekrar uyuttu.

İkinci seferinde yoktu, ama bir şekilde Bayan Cane beni duydu ve odaya geldi, beni kollarına aldı ve tekrar uykuya dalana kadar bana tatlı bir şarkı mırıldandı. Beklediğim son kişiydi. Gerçekten iyi bir insandı. Cane'in onu korumak ve temizlemek için neden bu kadar çok mücadele ettiğini şimdi anlayabiliyordum.

"*Sen cesur bir kızsın,*" dedi o gece tekrar yattığımda. "*Cesur ve güzel. Sana hayranım.*" Bayan Cane pek konuşkan biri değildi, biliyordum, bu yüzden konuştuğunda söylediği her şeyin dürüst olduğuna inanmak için nedenim vardı. Bu sözlerle o gece tekrar uyudum ve ertesi sabah huzurla uyandım.

Yine de kâbuslar onsuz olduğum zamanlardaki kadar kötü değildi. Onunla birlikte olmak kendimi çok daha canlı hissetmemi sağlıyordu.

"Üzülme," dedi, sesi sakindi. "Anlıyorum."

"Ama senin ihtiyacın var. Benim."

Bunun üzerine güldü, karnımı mümkün olan en iyi şekilde sıkarak derin, ağır bir kıkırdama. "Evet, sana ihtiyacım var ama sabırlıyım. Sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım."

Başımı tekrar kaldırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. İşim bittikten sonra, "Belki de yeni gardırobumu yolculuk için kullanmalıyım, ha?" dedim.

"Sen ve Lora kıyafetlere 2500 dolardan fazla para harcadınız. Evet, o gardırobu kullansan iyi edersin." Parmaklarını arkamda birleştirip beni içeri kilitlediğinde kıkırdadım. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Kandy? Değil mi?"

"Evet, Cane."

"Ve senin için her şeyi yapacağımı?"

"Yapacağını biliyorum."

"Ciddiyim, bebeğim. *Her şeyi yaparım.*"

"Bana milyonlarca kez söyledin," diye güldüm ve susturmak için onu öptüm. Benim için her şeyi yapacağını biliyordum. Suçlu kalbi onu her zaman bu gerçeği söylemeye zorluyordu ama artık bu kadar kötü hissetmesine gerek yoktu. Onu uzun zaman önce affetmiştim. Artık ilerlememizin zamanı gelmişti. Eskiden olduğumuz Kandy Cane olmaya geri dönme zamanımız gelmişti.

Artık saklanmak zorunda değildik; istediğimizi, istediğimiz zaman yapmakta özgürdük ve benim tek istediğim özgürlüğümüzün tadını çıkarmaktı.

CHAPTERSEVENTEN

CANE

NEO ARABAYI özel piste DOĞRU SÜRERKEN, "ÜÇ GÜNLÜK BİR YOLCULUK OLACAK," DEDİM. "Pazar öğleden sonra dönmüş olmam gerekiyor. Ofiste halledilmesi gereken işlerin çoğunu Cora halledecek, ben de bazı sözleşmeleri imzaladım bile, yani yolculuğumuz için sorun olmaz."

"Cane," dedi Kandy, dudaklarında bir gülümseme belirerek. "Rahatla, tamam mı? Eminim her şeyi halletmişsinizdir, halletmesen bile iş bir kereliğine bekleyebilir."

"Tamam. Pekâlâ." Ellerimi küçük bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Önümüzdeki üç gün boyunca, yapmam gereken iki telefon görüşmesi hariç, tamamen senin olduğumu bilmeni istiyorum."

"Ve bu benim için sorun değil."

Sırtarak ileriye, pistte park etmiş jetlere baktı. Bir ay öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Kazadan sonra çok kilo vermişti. Yanımda her kıyafet değiştirdiğinde bunu görebiliyordum ve bu bana acı veriyordu. Daha önce hiç kaburgalarını ya da kalça kemiğini bu kadar çok görememiştim. Annemin ona kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırlamak için her zaman yanında olduğundan emin oldum. Tabii ki annem aldırmadı. Elinden geldiğince bizim için yemek yapmayı severdi. Kandy'nin de bu konuda büyük bir yaygara koparmamasına seviniyordum. Annemin yaptığı her yemeği yedi ve çok sevdi.

Geldiğinde kıvrık ve dağınık olan saçları, Lora'nın izniyle iki düzgün korniş şeklinde örülmüş, parlak ve sağlıklıydı. Sadece bu da değil, sabah güneşi açılır tavandan içeri süzülürken, sanki

parlıyordu. Dudakları parlatılmış, yüzü makyajsızdı. Kaşları yeni kemerli. Bir melek gibi görünüyordu.

Bir daha asla bu kadar alçalmasına izin vermeyeceğime yemin ettim. Kendine olan güvenini kaybetmişti. Umursamayı bırakmıştı. Kendini tamamen kaybetmişti. Olanlardan ve öğrendiği kötü haberlerden sonra hala kendini bulmaya çalıştığından emindim, ama iyi başa çıkıyordu - beklediğimden daha iyi. Yine de sık sık gözlerindeki hüznü fark ediyordum. Bazen derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kaçırıyordu ve ona sorunun ne olduğunu sorduğumda omuz silkip bir şey olmadığını söylüyordu. Ama ben bir şey olduğunu biliyordum.

Ailesi.

Onun

geleceği.

Benim sayemde onun için çok şey değişmişti.

Gerçeklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona vermeye hazırdım.

NEY YORK'A UYGUN bir ZAMANDA INDIK. Hayalini kurduğu otele vardığımızda SAAT öğleye geliyordu.

Arabadan iner inmez "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Şahsen daha da güzel!" Sürücü çantalarımızı bagajdan çıkarıp onlarla birlikte kaldırıma doğru ilerlerken gözlerini binanın her yerinde gezdirdi, aval aval baktı. Araba kornaları çalıyordu ve etrafımızda gürültü, gevezelik ve çalan cep telefonlarından başka bir şey yoktu. New York, her zaman çok yoğun olduğu için ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri değildi ama canlı ve enerjikti ve burada yapılacak çok şey vardı.

Dışarısı biraz sisliydi ve bahara girmiş olmamıza rağmen havada bir serinlik vardı, ancak serin hava iyi vakit geçirmemizi engellemeyecekti.

"Hadi giriş yapalım," diye mırıldandım Kandy'nin kulağının dibinde. Başını salladı ve kolunu benimkine doladı. Otele girdik, şoför çantalarımızla arkamızdan geliyordu ve Tierra adında genç bir kadın olan ön büro görevlisi tarafından sıcak bir şekilde karşılandık. Kim olduğumu açıkça biliyordu ve Tempt'in şarabından defalarca övgüyle bahsetti.

"Çok sevdim!" dedi ve anahtarları bana uzattı. "Tempt şarabımız da var biliyorsun değil mi?"

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet! Oda servisi için teslim edilebilir veya otel restoranımızda servis edilebilir. Menüü kontrol ettiğinizde göreceksiniz. Buralarda çok sevilir." "Vay canına. Bunu duymak güzel. Burada servis yaptığımızı bilmiyordum." Şöyle bir baktım

Kandy. "Yukarı çıkmaya hazır mısın?" "Kesinlikle," diye nefes aldı.

"İyi eğlenceler Bay ve Bayan Cane," diye şarkı söyledi Tierra. Ben Tierra'ya başımı sallarken Kandy kızardı.

"Hmm. Bay ve Bayan Cane." Kandy'ye yan yan bakarak gülümsemeye çalıştım. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Güldü. "Ben de öyle derdim."

Asansörle yukarı çıkmak hiç zaman almadı. Odamızın kapısını açtığımda Kandy'nin neden burada kalmaya bu kadar kararlı olduğunu anlayabiliyordum. İçerideki neredeyse her şey beyazdı ama mutfak alanındaki tezgahlar taba rengi mermerdi. Duvarlarda deniz yeşili saat ve canlı, güzel balıklar sergileyen küçük, gömme akvaryum gibi vurgulu renklere sahip birkaç öge vardı, ancak duvarlar, zeminler ve hatta yataktaki yorgan bile beyazdı.

Sanırım en iyi kısmı yatağın bulunduğu yerdı: odanın bir köşesine, pencerelere en yakın yere sıkıştırılmıştı. Kalın bir yorgan ve kabarık beyaz yastıklarla örtülmüştü ve ötesindeki manzara inanılmazdı. Gökdelenler ve binalar yüksek ve güçlü duruyordu ve Kandy haklıydı - binalar onlara dokunabileceğiniz kadar yakın görünüyordu. Mükemmeldi.

"Vay canına." Kandy pencereye doğru koşarak aşağıya baktı. Neredeyse her şeyi gören çatı katı süitindeydik.

"İstediğin bu muydu?" Arkasından sordum.

"Evet, öyle. Onu çok seviyorum, Cane." Yüzünü bana döndü. "Tam da ihtiyacım olan şey."

Tekrar pencereden dışarı bakmak için döndüğünde ona yetiştim. Çenemi omzuna yerleştirerek kollarımı orta kısmına doladım. "İhtiyacın olan şeyin bu olduğuna sevindim; hadi bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışalım. Aç mısın?"

Sırıtarak kollarımın arasında döndü. "Çok."

CHAPTER EIGHTEEN

KANDY

CANE BENİ daha önce ZİYARET ETTİĞİNDE GİTTİĞİ VE ÇOK sevdiği BİR RESTORANA GÖTÜRDÜ VE BEN DE aynı şeyi hissettiğimi söylemekten memnuniyet duydum. Burbon somonu çok lezzetliydi.

İlk günümüzde çok fazla bir şey yapmadık. Daha çok turist gibiydik, yürüyüşler yaptık, etrafı gezdik ve vitrinlerden alışveriş yaptık, ancak Cane beni hayrete düşüren şeyler almak için ısrar etti. Tabii ki ben buna izin vermedim.

Çok fazla yol ve çok fazla gürültü vardı. Çok güzel bir kaostu ve kesinlikle dikkatimi yeterince dağıtmıştı ki tamamen içinde bulunduğumuz anlara odaklanmıştım.

Hava karardığında otele geri dönmek için yola koyulduk ama acelemiz yoktu. Yavaş ve rahat bir yürüyüştü. Cane kolunu omzuma atmıştı ve yürürken ona doğru eğiliyordum, yüzümde küçük, aptal bir gülümseme vardı.

"Gülümsüyorsun," diye işaret etti.

"İznim yok mu?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Elbette öyle. Bunu yaptığını gördüğüm için mutluyum." Bana daha sıkı sarıldı. "Sadece bu gülümsemenin ne için olduğunu merak ediyorum."

"Senin yüzünden gülümsüyorum, *dostum*."

"Benim yüzümden mi?" O da gülümseyerek yere baktı. "Kes şunu *kızım*. Benim yüzümden olmadığını biliyorsun."

Buraya geldiğimizde yaptığımız aptalca şakaya güldüm. Vitrin alışverişi yapıyorduk ve ona eve götürmek için daha fazla ayakkabıya ihtiyacım olmadığını söyledim ve o da "Sen öyle diyorsan, *kızım*" dedi. Ben de ona "Ben ciddiym, *dostum*." dedim. O zamandan beri bunu sürdürüyoruz. Sadece bizim anlayabileceğimiz kendi küçük şeyimiz.

"Öyle düşünmüyor olabilirsin ama beni mutlu ediyorsun."

"Mutlu musun?" Kaşlarını çatı. "Benim yüzümden yaşadığın onca boktan şeyden sonra özellikle bu kelimeyi kullanmak istediğine emin misin?"

"Eminim." İleride boş bir bank gördüm ve elini tutarak onu benimle birlikte banka sürükledim. Ortasına oturdum, o da yanıma çöktü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Otel tam şurada," dedi ve oteli işaret etti.

"Biliyorum." Ellerimi kucağıma bıraktım, binalara ve lacivert gökyüzüne baktım. Güneş yaklaşık iki saat önce ufku altına dalmıştı. Dışarısı karanlık ve berraktı, havada rahatlatıcı bir serinlik vardı. "Sadece yukarı çıkmadan önce biraz daha tadını çıkarmak istiyorum."

Gözlerim hâlâ gökyüzünü gösterirken onun bana baktığını hissettim. Gerçekten çok güzeldi ve etrafımızda bir sürü ışık olmasına rağmen bir tutam yıldız görebiliyordum.

"Seninle çok zaman geçirdim ama New York'a gitmekten bahsettiğini hiç duymadım. Şimdi seni bu kadar büyüleyen ne?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Bakışlarımı indirdim, siyah beyaz Nike ayakkabılarımın uçlarına odaklanmadan önce göz ucuyla ona baktım. "Kelly bana zarar verdiğinde, henüz ölmeye hazır olmadığımı düşündüğümü hatırlıyorum."

Ona baktım ve gözlerini kapattı, tüm vücudu gerildi.

Elimi onun elinin üstüne koydum. "Ama '*kahretsin, ölmek istemiyorum*' gibi bir şey değildi. Daha çok '*dünyanın neye benzediğini bilmeden ölmek istemiyorum*' türünden bir şeydi."

Duyacağını düşündüğü en son şey buymuş gibi gözleri açıldı ve genişledi. "Oh... Anlıyorum..."

"Gençken Frankie'yle birlikte yapılacaklar listesi hazırladığımı hatırlıyorum. New York listemizin başında değildi ama olanlardan sonra ve sen bana bir kaçamak yapmamı istediğinde, neden olmasın diye düşünmeye başladım. Demek istediğim, New York bir insanın hayatında en az bir kez deneyimlenmesi gereken bir şehir, özellikle de bu ülkede yaşıyorlarsa. Ayrıca her zaman dizilerde ve filmlerde yer alan bir şehir, bu yüzden ilk ziyaret edilecek yer olduğu aşikâr."

Kıkırdadı. "Çok doğru." Elimi tuttu ve başparmağının ucuyla okşadı. "Başka nereye gitmek istersin?"

Bir an düşündüm. "New Orleans, Belize, Kaliforniya'nın herhangi bir yeri, Bora Bora, İskoçya, Paris... birkaç yer daha."

"Bahse girerim bir gün bunların hepsini gerçekleştirebilirim. Seni her birine götürebilirim."

Gözlerine bakarak gülümsedim. "Gerçekten yapar mıydın?"

"Evet." Bir kolunu bana dolayarak beni yanına çekti. Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sadece ne zaman olacağını söyle, ben de gerçekleştireyim," dedi.

Kolumu ona doladım ve yanağımı göğsüne yasladım. Nefes aldım ve yakındaki sosisli sandviç standlarında ızgara yapılan sosisli sandviçlerin kokusunu alabildim. "Böyle seviyorum."

"Ne gibi?"

"Sadece biz olduğumuzda. Kesinti ya da dikkat dağıtıcı bir şey yok. Uyarılar ya da sırlar yok."

"Ben de," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım, sonra elini tuttum ve ayağa kalktım. "Hadi gel." Başımı otele doğru salladım. "Hadi geri dönelim."

O da ayağa kalktı ve el ele otele doğru yürüdük. Tabii ki Tierra tezgâhın arkasından bize gülümsedi. "Çok tatlısınız," dedi hülyalı bir şekilde, sanki kendi Bay Cane'i olmasını diliyormuş gibi.

Tek yapabildiğim ona gülümsemekti.

Asansöre binerken sadece ikimiz vardık ve kapılar kapanır kapanmaz Cane önüme geçerek beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" Gülümseyerek sordum, nefesim kesilmişti.

Alınlarımız birleşti ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Beni bütünüyle ve derinlemesine öptü, bu beklenmedik bir şeydi ama yine de öpücükle eridim. Sanki bir lapa yığınının dönüşecekmişim gibi hissettim. Parmaklarımı siyah ceketinin içine soktum, diğer elimi yukarı kaldırdım ve parmaklarımı ensesindeki saçların arasına soktum.

İçimden bir inilti fişkırdı ve asansörün zili çaldığında Cane geri çekilmeye başladı, ama öpücüğün durmasını istemedim. Ceketini çekiştirerek onu tekrar kendime çektim. Göğsünden derin bir inilti yükseldi ve beni kollarına alarak asansörden dışarı taşıdı.

O anda bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım bu hep oluyordu. Çok sert öpüşürdük, sürtünürdük, çekiştirirdik ve nefes nefese kalırdık, ama o

paniğe kapılırdım. Her zaman panikledim.

Cane oda kapımıza doğru tökezledi. Bir eliyle anahtarı bulmak için ceplerini karıştırdığını hissettim. Anahtarı aldıktan sonra kilide soktu ve kapıyı iterek açtı, ben de onu dudaklarından, boynundan, yanaklarından, ağzımı sokabildiğim her yerinden öptüm. Kapı arkamızdan otomatik olarak kapandı ve hiç vakit kaybetmeden yatağa doğru ilerledi.

Beni yere yatırıp üstüme çıktığında kalp atışlarım hızlandı ve benimle asansörde olduğu gibi tutkuyla öpüşmeye başladı. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve yumuşak bir inilti boğazımı doldurdu. Isınmıştım, hazırdım... ama çok korkmuştum. Tanrım, neden bu kadar korkuyordum?

Cane ceketini çıkardı ve ardından gömleğini başından çekerek güzel, zayıf, mürekkepli vücudunu ortaya çıkardı. Doğrudum, göğsünden karnına doğru öpücükler kondurdum ve kot pantolonunun beline geldiğimde titreyen ellerim ve daha da titreyen nefeslerimle düğmelerini açtım. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki fermuarına geldiğimde beni durdurdu.

"Kandy," diye uyardı.

"Sorun yok," diye ona güvence verdim. Döneli bir aydan biraz fazla olmuştu ve ona bu kadarını borçluydum. Bana *ihtiyacı vardı*. Artık bencil davranamazdım. Pantolonunun fermuarını açmaya devam ettim ve bacaklarından aşağı ittim. Külotunu indirmeye başladım ama iki elimi birden tutarak yukarı kaldırdı, böylece benim de onu takip etmekten başka çarem kalmadı.

Gözlerimi yakaladı ve o anda görüşümün biraz bulanık olduğunu fark ettim.

"Siktir, Kandy. Şu haline bak." Yüzü yumuşadı, gözleri çaresizlik ve üzüntü karışımıyla doldu. Sesi yumuşaktı ve göğsümün ağrmasına neden oldu. Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

"İstiyorum... Seni istiyorum," dedim ona, sesimi olabildiğince sabit tutarak. Geri çekilmeye çalıştım ama o daha sıkı tuttu.

"Dur, Kandy." Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve iki elimi de öptü. "Bu bir yarış değil, tamam mı? Eski haline dönmek için acele etmene gerek yok."

"Acele etmiyorum, Cane. Seni gerçekten istiyorum. Seni çok özleyorum. Ben sadece..." Sertçe nefes aldım.

"Sadece ne?"

"Bilmiyorum... Yani, doktorum randevumdan sonra üç hafta daha iyi olacağımı söyledi. Sanırım eskisi gibi *hissetmeyeceğimden* endişeleniyorum.

aynı."

İç geçirdi, başını salladı. "Anladım."

Ellerimi bırakarak yatağa sırt üstü uzandı, sonra parmaklarını oynatarak yanına gelmemi işaret etti. Ayakkabılarımı tekmeledim ve yanına gidip yanağımı göğsüne yasladım. Kalp atışları sabitti, rahatlatıcıydı. Gözlerimi kapattım, mümkün olduğunca eşit nefes alıyordum.

"Belki yavaş gidersek," diye önerdim. "Yani... her zamanki sert, kirli şeylerimizden değil."

Bunun üzerine kıkırdadı ve bunu duymak beni gülümsetti. "Bu zor olacak. Bildiğim tek şey kaba ve kirli," diye alay etti ve ben de güldüm. Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve ona bakabilmem için yukarı kaldırdı. "Bu gece olmak zorunda değil, Kandy. Sana söyledim, sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım."

"Bu gece olmasını istiyorum. Bugün çok mükemmeldi. Ben de bu şekilde bitirmek istiyorum."

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Seks yapmak her şeyi mükemmel yapmaz, ufaklık."

"Yine de bu gece olacak." Dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. "Çok fazla gelirse ya da bunaldığımı hissedersen sana söylerim. Söz veriyorum." Yüzünü avuçladım. "Lütfen, Cane."

İki parmağıyla burnunun kenarını sıkarak inledi. "Seni inciteceğimden korkuyorum, Kandy. Ya yeterince iyileşmediysen?"

Ona gülümsedim. "Sanırım bunu zaten konuşmuştuk. İlk seferinde beni incitmemiştin. Harikaydı... ve şimdi kendimi iyi hissediyorum. Vücuduma güveniyorum... Sadece biraz gerginim..."

Elini bıraktı ve gözlerimin içine dikkatle baktı. Sanırım ne kadar ciddi olduğumu gördü, çünkü sonunda "Tamam" dedi ve üstüme yuvarlandı. Dizlerinin üzerinde doğrulup kot pantolonumu çıkarmama yardım etti. Tekmeleyerek çıkardım ve o da uzun kollu gömleğimi çıkardı. Gömleğimi çıkardıktan sonra gözleri aşağıya kaydı. Leğen kemiğimin üzerindeki koyu kahverengi çizgiye, yara izine odaklandı. Tam ortada değildi, daha çok sağa doğru ve uzun bir eğim halindeydi.

Ona bakmaktan nefret ederdim çünkü bana her zaman nereden geldiğini ve kimin yaptığını hatırlatırdı. Dizlerindeki ve bacaklarımdaki çocukluk yaraları dışında vücudumda çok fazla kusur yoktu ama bu, hayatımın geri kalanında bakmam ve birlikte yaşamam gereken bir kusurdu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Cane, çömelerek. Dudakları önce boynumun kıvrımına, sonra köprücük kemiğime yapıştı ve sonra

göğsüm. "Benim için yukarı kaldır," diye homurdandı ve sütyenimin kancasını açmak için altıma uzanırken biraz doğruldum. Sütyenim gevşediğinde çıkarmam için bana yardım etti ve sonra bir kenara fırlattı. Vücudumda aşağı doğru inmeye devam etti, göğüslerimin arasındaki vadiyi öptü ve üzerinde çalıştı, ağzını meme ucumun etrafına kapattı ve bir çakıl taşı haline gelene kadar emdi. Bırakıp diğerine doğru ilerlediğinde ve hafifçe emdiğinde nefesim kesildi.

Göbeğime gelene kadar aşağı doğru inmeye devam etti. Beni göbek deliğimin hemen altından öptü, sonra yara izinin üzerinde gezindi. *Ne yapıyordu?*

"Korkun çok derinlere kök salmış," dedi sonunda ve kalçalarımı tutarken aşağı baktım. "Bu yara izine baktığımda sadece *onu* düşüneceğimi sanıyorsun."

Sertçe yutkundum, nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

"Ama bu yanlış, bebeğim." Konuşurken nefesi tenimde sıcaktı. "Bana bak," diye emretti ve ben de gözlerine kilitlendim. Yara izimi öpmek için yüzünü indirdi. Bir değil, iki değil, üç kez. Sanki ona aşıkmiş gibi öptü, sanki o yara benim dudaklarımdı ve ona sahipti. "Şu andan itibaren, onu gördüğünde, bunu bir zafer olarak düşünmeni istiyorum. Onunla savaştığını ve *kazandığını* hatırlamanı istiyorum. Onu gördüğünde, onu *fethettiğini* hatırlamanı istiyorum. Anladın mı?"

Başımı sallarken gözlerim yaşlarla doldu.

"Bu yara onun değil, Kandy. *Sana* sahip değil. Bedenin *senin*. Aklın da *senin*. Bir daha ikisinin de senden kaçmasına izin verme." Üzerine bir öpücük daha bıraktı. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum, Kandy. Yara izlerin olsun ya da olmasın. Bebekli ya da bebegsiz. Gözyaşların olsun ya da olmasın. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez ve bunda ciddiyim. Seni hala aynı şekilde seviyorum, hatta daha fazla. Ne yaşadığın ya da biz birlikteyken ne kadar çok şeyin değiştiği umurumda değil, ben *senin* için buradayım. Seni kabul ediyorum ve bu yara izi?" Başını salladı. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor çünkü ben seni *senin* kendini gördüğünden çok daha fazlası olarak *görüyorum*." Bacaklarımı ayırmak için bir elini kaldırdı. "Ve bunda ciddiyim bebeğim. Seni tüm kalbimle seviyorum ve hep seveceğim."

Son sözünden sonra dili amımın dudaklarını itti. Camı kesebilecek kadar keskin bir soluk içimi parçaladı ve sırtım eğildi. Belimi tuttu, dilini daha derinlere daldırdı ve ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdirdi. Aylardır heyecanlıydım ve onun da öyle olduğundan emindim. Şakalaştık, dalga geçtik ve sanırım bunların hepsi tam da bu ana yol açtı.

Tırnaklarım arşıafları sürüklüyordu ve dilinin her kıvrılışında daha çok inliyordum. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında, düşmenin eşiğindeydi ve o beni yalayıp yutarken, sanki tatmak istediğı tek şey benmişim gibi, gözyaşlarım düştü ve boşaldım. O kadar sert ve hızlı boşaldım ki buna hazırlanacak zamanım bile olmadı.

Çığlıklarım duvarlarda yankılandı, içimde bir salıverme ve coşku karışımı patladı. O anda, her şeyin gitmesine izin veriyordum. Acı, korku, yalnızlık-daha önce beni geriye götüren her şey.

Cane haklıydı. Olanların beni yönetmesine izin veriyordum, bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiş olsam bile. O benim geçmişimdeydi.

Gitti.

Terk
edilmiş.

Toz.

Ama o buradaydı -tam burada- bana istediğim ve ihtiyacım olan her şeyi veriyordu.

Bu benim tipik orgazmım değildi. Hayır, bu *ruhani bir şeydi*. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu ve ağlamalarım inlemelere dönüştü. Endişelerim yok olmuştu ve tek istediğim oydu. Serbest bırakılma dalgam durulduğunda üzerime tırmandı, dudaklarımı öptü, çığlıklarımı içti. Sonunda ben de onu öpmeye başladım, tırnaklarımı beline geçirdim. Sikini giriş yerimde hissettim ve hırıltılı bir şekilde nefes aldı. O kadar sertti ki içimde olmak için can attığını hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu, saçlarımı geriye doğru düzelterek. "Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Al beni. Lütfen?" Yalvardım.

Kararsızdı, biliyordum. Daha önce de söylediğı gibi, beni incitmek istemiyordu. Tek istediğinin hızlıca gidip boşalmak olduğunu biliyordum ama yapmadı. İçime girdi ve ben de ona sıkıca tutundum.

"Kandy, ben-"

"Devam et," diye yalvardım ve sanki sesime, yalvarışıma dayanamamış gibi daha da derine itti. Nefesimi kesen keskin bir acı duydum ve geri çekilmek üzereydi ama başımı salladım, onu tuttum. "Durma," diye nefes aldım. "Sorun yok. Devam et."

Nefesleri düzensiz ve hızlı geliyordu ve bir hamle daha yaparak tamamen içime girdi. Daha da yüksek sesle nefes aldım, ağır bir his beni ele geçirdi. "Siktir, Kandy," diye tısladı. "Duruyorum."

"Hayır, Cane."

"Evet! Canını yakıyorum!"

"Hayır, değilsin. Yemin ederim." Bir elimle üst kolunu kavradım, diğer elimle yüzünü kendime yaklaştırdım. Onu derinden öptüm ve dudaklarımın arkasından inledi. Geri çekilmesini bekledim - dudaklarına yapıştığımda direndiğini hissettim - ama sonra bıraktı, kasları gevşedi ve yavaşça kalçaları hareket etmeye başladı. Vuruşları kısa ve kolaydı ve her birinde acı azalıyordu.

Ona daha da sıkı sarıldım ve dudaklarımın izin verdiği kadar sert bir şekilde öptüm. Cane nefesinin altında küfrederek öpüşmeyi kesti. "Siktir," diye hırladı ağzımın içinde. Ellerini yukarı kaldırarak yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni yeniden yutmaya başladı. Sikini içimde o kadar büyük hissediyordum ki neredeyse dayanılmazdı, ama o uzadıkça vücudum onun büyüklüğüne yeniden alıştı.

İnlemelerimin her biri onun inlemelerine karışıyordu. Aldığım her nefes, geride bırakmayı çok istediğim zehirli geçmişi serbest bırakıyordu. Başını eğdi, alnını omzuma yasladı, siki içime gömülmüştü. Bu duyguyu çok özlemiştim.

O benim üstümde.

O içimde.

Bana sahip oluyorsun.

"İçine boşalacağım," diye soludu ve boşalması ya da boşalmaması benim için önemli değildi. Başımı salladım, ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordum. Amım onun aletinin etrafında sıkıştı ve biraz daha hızlı pompaladığında içinden bir hırıltı yükseldi. "Ah, kahretsin, Kandy," diye inledi, ağzı boynumun kıvrımına gitti.

Bağlandığımız yere bakmak için başını kaldırdı ve boşalırken sikinin içimde titreştiğini hissettim. "Kahretsin, çok fazla döl var. Her yerde." Bana baktı, gözleri parlıyordu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Çok uzun zaman oldu, bebeğim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldandım.

Vücudunu olabildiğince nazıkçe benimkinin üzerine bıraktı. Gözlerimi kapattım, dudaklarıma yayılan gülümsemeye karşı koyamadım.

Birkaç sessiz dakikanın ardından kulağıma "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi açtım ve avucumu omzunda gezdirdim. "Şimdi çok daha iyiyim."

"Seni seviyorum *kızım*."

Kıkırdadım. "Seni seviyorum *dostum*."

CHAPTER NINETEEN

CANE

O GECE BİRKAÇ KEZ DAHA SEVİŞTİK, HER SEFERİNDE BİR öncekinden DAHA İYİYDİ. Sevişmenin bu kadar iyi hissettirebileceğini ve ruhumda hissedebileceğim kadar derin bir bağ oluşturabileceğini hiç bilmiyordum. Her seferinde esrarengiz ve şaşırtıcıydı, özellikle de ben boşalana kadar üstüme tırmanacak ve bana binecek güveni bulduğunda.

Amı çok dardı, kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirirken göğüsleri zıplıyordu. Turlar arasında saçlarının örgüsünü çözmüştü, bu yüzden bana bindiğinde saçlarının bir kısmı yüzüne düşüyordu. Pencereleden süzülen şehir ışıkları ve aşağıya vuran ay ışığıyla neredeyse egzotik görünüyordu. Ne kadar mükemmel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - hiçbir yara izi bunu ortadan kaldıramazdı.

"Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldadım ve o üzerime boşaldığında ben de boşaldım. *Onun içine* boşalmak kendi başına başka bir ligdi. Tarif edilemezdi, sadece hissedilirdi.

Kandy nefesimi kesebilen tek kadındı. Kendimi kral gibi hissetmemi sağlayan tek kızdı, sanki onu kollarıma aldığım da dünyanın zirvesindeymişim gibi. Onunla birlikte olmak dünyamdaki her şeyi doğru hissettiriyordu, bu yüzden o yanımda olmadığında her şey çözülüyordu.

İşimiz bittikten sonra saatin kaç olduğundan emin değildim. Gece yarısı uyumayı pek sevmezdim ve son zamanlarda Kandy de pek uyumuyordu. İkimiz de yatakta uzanmıştık, onun başı benim göğsümdeydi. Biz

usulca nefes aldı, gerçekten konuşmadı. Sadece pencerelerin dışındaki sesleri dinliyordu; arabaların ve otobüslerin belli belirsiz sesleri geçip gidiyordu.

Nasıl bu kadar huzurlu olduğunu sormayın. Sadece öyleydi. Ay cesur ve dolunaydı, bronz tenini daha parlak gösteriyordu.

Kandy bir parmağını elimin arkasındaki gülün üzerinde gezdirdi. Parmak eklemlerime doğru ilerlediğinde her birine hafifçe vurdu ve küçük bir ses çıkardı. "Bunun ne anlama geldiğini hep merak etmişimdir," dedi. "Rise? Orada ve burada var." RISE kelimesinin tenimde kalıcı olduğu boynumun kıvrımını öpmek için eğildi.

"Hmm." Elimi kaldırdım ve parmak eklemlerimi inceledim. "Uzun hikâye."

"Lora'nın bileğinde de aynı kelime var. Onları birlikte mi aldınız?"

"Boynumdakini tek başıma aldım ama eklemlerimdekini onunla aldım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bizim için pek çok şey. Ama onları daha çok bir söz olarak aldık." "Ne için bir söz?"

"Kimsenin *bizi yere sermesine* izin vermemek için..." Sırıttım. "Lora'nın sözleri."

Güldü.

"On altı yaşımdayken boynumda bir tane vardı. Buck'la küçük bir münakaşa yaşamıştım. Annemi dövüyordu, ben de hayatımda ilk kez ona vurdum. Onu ittim, o da sinirlenip bana vurdu elbette, ama eskisi gibi düşüp kıvrılmadım. Yerimde durdum, darbeyi aldım. Bana tekrar vurdu, ağzımı kanattı, ben de ona karşılık verdim. Sanırım artık onun saçmalıkları hakkında bir şeyler yapabilecek kadar büyüdüğümü fark etti ve hışım la çıkıp bir haftalığına evi terk etti."

"Vay canına," diye nefes aldı. "En azından kendini savundun. Onu korkutup kaçırdın."

"Evet." İçimi çektim. "Ama ikincisi çok daha kötüydü." Bunu düşününce boğazım düğümlendi. "Ben... onu Lora'yla yakaladım." Boğazımı temizledim. Kahretsin, bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordum.

Kandy elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Sorun yok," diye mırıldandı. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"İstiyorum. Sadece... Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Her düşündüğümde beni kızdırıyor. Ailem ve baban dışında kimseyle bu konu hakkında konuşmadım."

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapattım, ona anlatabilmek için nefretin yeterince dağılmasına izin verdim. "Onu Lora'nın odasında yakaladım. Lora o zamanlar on iki yaşlarında olmalıydı. Yirmi yaşındaydım ve üniversiteye gidiyordum ama bana ihtiyaçları olduğunda Lora ve anneme yardım etmek için gidip geliyordum. Bir gün dükkana koştum ve Lora'yı orada bıraktım. Buck bütün gün ortalıkta yoktu, bu yüzden iyi olacağını düşündüm, ayrıca gitmek istemediğini söyledi, ben de yalnız gittim. Ama geri döndüğümde kamyonetini orada gördüğümde, kalbim tam anlamıyla karnıma düştü. Lora'nın çığlıklarını duydum ve yiyecekleri bırakıp içeri koştum. Odasına gittiğimde o orospu çocuğu pantolonunun yarısı inmiş bir şekilde Lora'nın üstündeydi. Kızın eteğini çıkarmıştı ama neyse ki kız karşı koyduğu için külotuna ulaşamamıştı. Tek hatırladığım o gün kırmızı gördüğüm. Yani, çıldırmıştım. Anneme sık sık vurduğunu biliyordum, bana da vurmuştu ama iş Lora'ya gelince, bu olay beni kızdırdı." Yumruklarımı sıktım, gözlerimi açtım. "Onu annemin elinden kaptım ve yüzüne öyle sert vurdum ki burnu kırıldı. Her yerinden kan fışkırmaya başladı, Lora'nın halısının üzerine dökülüyordu. Ona bir daha asla dokunmaması, onu rahat bırakması için bağırdığımı hatırlıyorum. Tüm bu tehditler. Karşı koymaya çalıştı ama bu sefer ona izin vermedim. Yüzü kanayana kadar dövdüm, sonra dolabına gidip silahını aldım ve ona doğrulttum. Lora onu öldürmeden önce sakın olmam için bana yalvarmak zorunda kaldı."

Kandy sempatik bir ses çıkardı ve elimi daha sıkı sıkı tuttu.

Devam ettim. "Beni sakinleştirdikten sonra odama götürdü ve kendimi toparlamam biraz zaman aldı. O kadar kızgındım ki onun ne kadar perişan olduğunu bile fark etmemiştim. Sakinleşmem gerekiyordu, bu yüzden yıkanmasına ve giyecek başka bir şey bulmasına yardım ettim. Buck hâlâ onun katındaydı ve kafayı yemiş olmasına rağmen hâlâ bize küfrediyor ve tehditler savuruyordu. Lora'nın yanından geçerken ona baktığını hatırlıyorum. Ona benimle gelmesini söyleyip durdum ama o ona bakmaya devam etti. Onu izliyordu. Sonra yanına gitti ve taşaklarını ezdi."

"Vay anasını! Ciddi misin sen? Bunu Lora mı yaptı?"

Buck'ın bunu yaparken yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak gülümsedim. "Evet, yaptı. Görünüşe göre bu ona ilk dokunuşu değilmiş. Daha önce de yapmış ama Lora benden saklamış. O gün ona bir daha böyle bir şeyi benden saklamayacağına dair söz verdirdim." Parmaklarımı serbest bırakarak Kandy'ye parmak eklemlerimi gösterdim. "Bizim için RISE asla düşmemek demektir. RISE, tökezlemenin ve korkmanın sorun olmadığı, ancak korkularımızdan asla geri adım atmayacağımız anlamına gelir. Bunun yerine onlarla yüzleşiriz. Bu, eğer yere düşersek, tekrar ayağa kalkacağımız ve yüzleşeceğimiz anlamına gelir."

Bizi mahvetmeye çalışan her neyse. Elbette büyürken onunla daha çok münakaşa ettik ama Buck kesinlikle Lora'ya eskisi gibi dokunmadı. Bu olaydan sonra Lora'nın omurgası gelişti. Artık onun saçmalıklarına katlanmayacağına karar verdi ve ona ve anneme karşı dik durmaya başladı. İşte bu yüzden şimdi çok inatçı." Güldüm ve Kandy de benimle birlikte güldü. "Lora on sekiz yaşına geldiğinde beni arayıp ilk dövmesini yaptırmak istediğini söylediğini hatırlıyorum. İşte o zaman ben bunu yaptırdım, o da kendininkini yaptırdı. İlk dövmesini yaptırdıktan sonra bu bir bağımlılık haline geldi ve açıkça görebileceğiniz gibi çok daha fazlasını yaptırdı. Aynı şey bana da oldu." Sırıttım. "Lora güçlü iradeli ve inatçıdır, ama bunun için her türlü nedeni var. Çocukluğumuz berbat geçti. Uyuşturucu ve alkolü bizden daha çok seven bir annemiz ve hiçbir işe yaramayacağımıza yemin eden, duygusal ve fiziksel olarak istismarcı bir babamız vardı. Hayattaki görevlerimden biri onun yanıldığını kanıtlamaktı ve kanıtladım da... ama şimdi o benim sıfırdan kurduğum şirket için gelmeye çalışıyor."

"Ona neler oluyor böyle? Nerede o?" diye sordu.

"Hâlâ Georgia'da. Şartlı tahliye edildiğinden beri orada... ama bir şeyler planladığını biliyorum. Birkaç ay oldu ama aptal değil. Sessiz kalıyor ama şartlı tahliye duruşması bitince gelecek. Ondan sonrası an meselesi."

"Oh."

Nefes verdim ve onu üzerime yatırdım. Saçları yüzünün bir tarafını kapatıyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

"Ben de dövme yaptırmak istiyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" Yanağından öptüm. "Nereden bulacaksın?"

Elinin dışını, serçe parmağının kenarına yakın bir yeri işaret etti. "Tam burası. Ben de RISE yazmasını istiyorum."

Gülümsedim. "Bunu ayarlayabilirim."

Başını göğsüme yasladı ve ben de başının üst kısmını öptüm. Ona gerçeği anlattıktan sonra kendimi çok daha iyi hissettim.

Ne olduğunu anlamadan uykuya dalmıştık. Sadece biz, sütlü ayın altında, şehrin sesleri bizi çevreliyordu.

Sadece biz, tam da sevdiğim gibi.

CHAPTER TWENTY

KANDY

UYKUYA DALDIĞIMDA SADECE SOLUK BİR AY VARDI, AMA uyandığım da sarı güneş pencereden üzerime vuruyordu. İnledim ve yuvarlandım, Cane'e uzandım ama orada değildi. Bunu fark edince irkildim, doğruldum ve odanın etrafına bakındım. Görünürde hiçbir yerde yoktu.

"Cane?"

Seslendim. Cevap vermedi.

Yataktan fırladım, dün gece giydiğı tişörtü kaptığım gibi başıma geçirdim. Parmak uçlarımda mutfığa doğru ilerledim ve tezgahın üzerindeki notu o zaman gördüm.

**Bir telefon görüşmesi yapmak için lobiye gittim.
Çok huzurlu uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim.
Kahvaltı ile döneceğim.**

Notu tekrar okurken sııttım. Muhtemelen biraz zaman alacaktı. Durum böyleyken bavuluma gidip o gün için birkaç kıyafet çıkardım. Duş aldım, saçlarımı yıkadım ve diş fırçam ağızımda dışarı çıktığımda Cane'i mutfakta gördüm.

"Fransız tostı olur mu?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Fransız tostı kulağa mükemmel geliyor. Çok da güzel kokuyor," diye geveledim. İşimi bitirmek için banyoya geri döndüm, giyindim ve sonra onunla masada buluştum.

İkimizin de tabağını hazırlamıştı, ben de hemen içine daldım.

"Uyandığında burada olmadığım için üzgünüm. Bugün Cora için o aramaları yapmak zorundaydım."

"Sorun değil. Özür dilemeyi bırak."

Sırıttı ve tostunu keserek ağzına bir parça attı. "Sanatı sever misin?"

Omuz silktim. "Elbette."

"Bugün bir müzeye gitmeye ne dersin?" Gözleri parladı, ben de güldüm ve şurubu kaptım.

"Kulağa eğlenceli geliyor, bebeğim.

Hadi yapalım." "Şimdi de senin

bebeğin mi oldum?" diye alay etti.

"Oh, kapa çeneni." Kıkırdadım. "Sen her zaman benim bebeğim oldun."

"Şu anda tüm stajyerlerimin kullandığı o kelimeyi kullanmamana şaşırdım. Neydi o kelime? *Defne ya da onun* gibi bir şey mi?"

"*Bae* mi demek istiyorsun?" Bir kahkaha daha patlattım. "Ve hayır. O kelimedenden çok nefret ediyorum."

"Evet." Burnu yukarı doğru kıvrıldı. "Benim de."

YEMekten SONRA, Cane HIZLICA BİR DUŞ ALDI. O içerideyken MAKYAJIMI YAPTIM VE YOLA ÇIKTIK. Sonunda beni Metropolitan Sanat Müzesi'ne götürdü. Oraya gitmek garip hissettirdi. Daha önce hiç tatilde müzeye gitmemiştim ama gittiğim için kendimi çok havalı hissediyordum, sanki kendi zamanımın ve kuşağımın ilerisindeydim. Orada çok farklı sanat eserleri vardı, bazıları düşündüğümden çok daha fazla dikkatimi çekti. Müzede bir buçuk saat geçirdik ama Cane şoförünü çağırmak yerine bir taksi çağırdı, çünkü New York'ta taksiye binme deneyimini yaşamak için can atıyordum.

Açık olmak gerekirse, nefret ediyordum. İzlediğim tüm filmler trafik konusunda şaka yapmıyordu. Berbattı. O sabah geç başladığımız için öğle yemeğini geç yedik ve yemekten sonra küçük bir grubun canlı müzik yaptığı Central Park'a yürüdük. Bu grupta ilgili en güzel şey,

Geri dönüştürülmüş eşyalar üzerinde çalışıyorlardı: davulcu boş boya kapları ve eski tencere kapakları üzerinde çalışıyordu ve şarkıcının mikrofonu yoktu ama akustik gitar çalışıyordu, başka bir adam mızıkça çalışıyordu ve başka bir kadın da bir su şişesinin çıkıntıları üzerinde bir çubuk kullanıyordu.

Çok şaşırdım, Cane benimle Central Park'ın tam ortasında dans etti.

"Seni asla bir dansçı olarak görmedim!" Elimini tutup beni kendine doğru çekerken sesim tiz çıkıyordu.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Kandy Cane." Gülümsedi ve bu benim için her şey demekti.

Günümüzün muhteşem olduğunu söylemek yeterli değildi. Olağanüstüydü. Nefes kesiciydi. Her bir an saf mutluluktu. Güneş tekrar batmaya başlayınca Cane bir şoför çağırdı ve bizi otele geri götürmesini istedi. Odaya girdiğimizde, ellerimi ondan uzak tutamadığım o duygu tekrar üzerime geldi.

"Beni tekrar al," diye ısrar ettim.

Beni yatağa yatırdı ama ters çevirdi, böylece arka tarafım onun ön tarafına bakıyordu. Tüm kıyafetlerimi çıkardı ve pantolonu gittiğinde arkamdaki yatağa tırmanarak yatağın alçalmasına neden oldu. Elini sırtıma bastırdı ve yanağımı yorgana yaslayabileceğim kadar aşağı itti.

"Çok fazlaysa söyle," diye gürlledi, sesi kalındı ve kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek yavaşça arkamdan içime girdi. Çarşafları tuttum, o içeri girerken iç çektim.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldım, canım acıdığı için değil, çok iyi hissettirdiği için.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi daha boğuktu. Geri çekildi ve tekrar ileri doğru itti ve ben çarşafları tuttum.

"Evet," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldım. "Devam et."

"Sikimin içinde olmasını gerçekten seviyorsun, değil mi bebeğim?"

"Evet, tekrar içime boşalmanı istiyorum," diye yalvardım, bir an durakladı ve ben gözlerimi açtım. Doğrudum, omzumun üzerinden baktım. "Neyin var?"

"İçine boşalmayı sevdiğimi biliyorsun ama bunun için hiç *yalvarmadın*. Neden şimdi yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece biliyorum. Artık bir önemi yok, değil mi?" Başını salladı. "Önemi var."

"Öyle değil." Elini tutup onu sırt üstü yatmaya zorlayarak geri çekildim. Üstüne tırmanarak, sikinin tepesi amıma girene kadar vücudumu alçalttım.

Ağır ağır inledi. "Kahretsin,

Kandy." "Ne?" Nefes aldım.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hâlâ gerçekleşme ihtimali var. Doktor asla böyle bir şey olduğunu söylemedi.

imkansız."

"Öyle olmadığını biliyorum."

Ona binmeye başladığımda kalçalarımı yerinde tuttu ve beni durdurmak için içindeki her şeyi harcadığını söyleyebilirim. "Bu şekilde olmaz. Bu kadar gençken olmaz."

"Bu yıl yirmi yaşında olacağım."

"Bana yaşını hatırlatman hiçbir şeyi değiştirmiyor. Çocuk sahibi olmak için hâlâ çok gençsin. Üniversiteye geri dönmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Aması yok. Dün gece yaptığımı biliyorum - tabii ki çok fazla yaptım - ama bir süredir yapmadığımız için dikkatsiz davranıyordum."

"Sadece denemek istiyorum, Cane," diye sızlandım.

"Kandy," diye uyardı, kalçalarımı tekrar çalıştırırken sesi çakıllı çıkıyordu. "Lütfen.

Denemek için doğru zaman değil."

"Sadece... benimle dene. Eğer işe yaramazsa, o zaman bırakırım, yemin ederim."

"Ama ya olursa?" diye sordu, sonra kalçalarımı öne doğru yuvarladığımda inledi.

"O zaman bunu oraya vardığımızda düşünüyoruz."

Başka bir şey söylemeye başladı ama ona izin vermedim. Göğsümü indirdim ve ağzımı onunkinin üstüne yerleştirdim, kalçalarımı hareket ettirirken dilimi dudaklarının arasından geçirdim. Bu açıdan, onun her bir santimini hissedebiliyordum. Yüzünü tuttum, sikinin üzerinde aşağı yukarı zıpladım, çıkardığı seslere bayıldım, sanki üstünde olmam dünyanın en iyi hissiymiş gibi.

Kalçalarımın her kıvrılışında, kalkışında ve inişinde onun içimde daha da sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Kahretsin Kandy," diye hırladı ağzımın içinde. "Boşalmak üzereyim."

Bunun karnımı neden zevkle döndürdüğünü bilmiyorum. Doğrudum ve biraz daha hızlandım, bir elim göğsünde düz dururken diğer elim karnıma masaj yapıyordu.

göğsünü. Üstündeki eylemi gerçekleştirmemi izledi ve sonra gözleri donuklaştı, dudakları aralandı.

"Kalk," diye zorladı ama kıpırdamadım. "Bebeğim, kalk," diye yalvardı, ama kalçalarımın sarsıntısını derinleştirdim, onu tamamen içinde tuttum. "Oh lanet olsun! Boşalmak üzereyim!" Elleri kalçalarıma gitti, beni yerimde kilitledi ve tüm uzunluğunu içime iterken bağırdım. Boşalırken defalarca küfretti, başının arkası yastıklara çarptı, ağzı hala açıktı, orgazmın tadını çıkarıyordu.

Vücudu artık gergin olmadığına öne doğru eğildim ve üst dudağını öptüm.

"Çok dik kafalısın," dedi ve sonra kıcıma şaplak attı.

Ona gülümsedim ve boynunun kıvrımını öpmek için yüzümü eğdim. "Beni bu hale sen getirdin."

Hırıltılı bir kahkaha attı. "Az önce olanları eve dönerken konuşuruz. Şu anda pişman olamayacak kadar iyi hissediyorum."

Gülümsememe engel olamadım ve ertesi gün geçmesine rağmen Cane olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedi, oysa bunu istediğinden emindim. Sanırım bir şey olursa, olduğu zaman yüzleşeceğimiz konusunda anlaşmaya varmıştı, ama şimdilik olduğu gibi bıraktı. O sabah seks yapmamıza rağmen, kontrol ondaydı ve çekip karnıma boşaldı, sikini pompalarken bana sırtıttı. Dilimi ona doğru uzattım ama o dilimi dudaklarının arasına aldı ve beni bırakmadan önce kısa bir süre emdi.

Son günümüzü yemek yiyerek, yürüyerek ve daha fazla çevre gezisi yaparak geçirdik. Hatta birkaç şey almak için alışveriş yaptık ve Cane yüzüklere bakmak için bir kuyumcuya uğradı. Ona deli olduğunu söyledim. O da bana aşık olduğunu söyledi.

Geri dönmeye hazır değildim, ama o korkunç Pazar günü yine de geldi, jetteydik ve ben onun kollarında kıvrılmışım. "Eğlendin mi?" diye sordu.

"Yaptım. Her şey yolundaydı, Cane. Geri dönmek istemiyorum."

"Biliyorum." Omuzlarımdan sıkıca sarıldı ve yanağımdan öptü. "Ben de bebeğim."

İçimden gelen somurtma isteğiyle savaştım. Çok eğlenmiştik ve zaman su gibi akıp gitmişti. Şimdi gerçekliğe geri dönüyorduk ve ben hiç havamda değildim.

EVE SAĞ SALIM VARDIK, BAVULLARIMIZI kapıya bıraktık ve merdivenlerden yukarı ÇIKTIK. Cane telefonda Lora'yla konuşurken ben yatağa uzandım. Bayan Cane'le birlikte Kaliforniya'ya gitmişti.

"Aaron'ı ziyaret ettin mi?" Cane'in dolaptan sorduğunu duydum. "Öyle mi? Ne dedi?" Sessizlik. "Bunun olması kaçınılmazdı Lora. Bunun için üzülebilirsin ama zaten senin için iyi biri olmadığını biliyorsun. Onu bekleyerek hayatını boşa harcayacaksın. Ayrıca sen daha iyisini hak ediyorsun." Yine sessizlik. "Pekâlâ. Salı günü görüşürüz. Salı günü görüşürüz." Cane dolaptan çıktı, telefonunu arka cebine yerleştirdi.

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Muhtemelen biraz kalbi kırılmıştır ama iyi olacaktır." "Aaron hakkında benimle pek konuşmaz."

"Evet, çünkü onun bir aptal olduğunu biliyor." Gözlerini devirdi. "Onun için hiçbir zaman iyi olmadı ve hiç uyumlu değillerdi. Kadın kalın kafalı ve adam da en az onun kadar inatçı."

"Evet, ama onu seviyordu, değil mi?"

"Evet, tüm yanlış nedenlerden dolayı." Yanıma oturdu. "O daha iyisini yapabilir.

Artık onun gibi erkeklerle yetinmek zorunda değil."

"Bir yolunu bulacaktır, eminim."

"Evet. O zamana kadar burada benimle. Olması gereken yerde. Onun kaçıp başka bir aptalın kollarına atılmasına ihtiyacım yok."

"Lora söz konusu olduğunda hiçbir erkeğin senin için yeterince iyi olamayacağından eminim."

"Aynen öyle," dedi ve ben de başımı sallayarak gülümsedim.

"Çok acımasızsın."

Çenemi tuttu ve dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Ve sen mükemmelsin." Bana derin bir öpücük daha verdi ve günün geri kalanında rahatladık. Öğle ve akşam yemeklerini yedik ve saat 21:00 civarında, bazı aramalar yapmak ve birkaç kişiye e-posta göndermek için ofisine gitmesi gerekti. Ben de kanepeye uzanıp Netflix'te romantik komediler izlemeye karar verdim. Ama filmleri izlerken telefonuma bakmaktan kendimi alamadım.

Ailemden birkaç haftadır haber alamamıştım ve aramayı çok istiyordum ama onlara ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Annemin geri dönmemi isteyeceğini, babamın da muhtemelen benimle konuşmaya zahmet bile etmeyeceğini biliyordum. Cane'le birlikte olmayı çok sevsem de onları çok özlemiştim. Kendime ertesi gün öğleden sonra arayacağıma dair söz verdim, ama bunu yapmamalıydım çünkü bu söz peşimi bırakmıyor,

değerli anlarımı elimden alıyordu.

Uyumak. Sonunda uykuya daldığımda Cane'in gece 2'yi çoktan geçmiş olmasına rağmen hâlâ ofisinde çalışıyor olması da yardımcı olmadı.

Sonunda dalıp gittim ve garip bir nedenle rüyamda bir okyanusun ortasında, küçük bir tahta parçasının üzerinde yüzdüğümü gördüm. Hiçbir yere gitmiyordum ve garip bir nedenden dolayı bu *hoşuma* gidiyordu.

Rüyamdaki bir şey bana okyanusun ortasında olmayı sevdiğimi çünkü artık evdeki endişelerle yüzleşmediğimi söylüyordu. Ama uyandığımda Cane bana sarılmıştı ve yalnız olmanın istediğim son şey olduğunu biliyordum.

CHAPTER TWENTY - ONE

CANE

HER ZAMAN FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK VARDIR DERLER. BENİM DÜNYAMDA, EĞER çok fazla sakinlik varsa, bana doğru gelen kesin bir fırtına vardır. Bu canavarlığa hazırlıklı olmalıydım - elektriği kesip evimi yerle bir etmesine, lanet bir kasırga gibi ortalığı kasıp kavurmasına hazır olmalıydım ama kendimi o ana kaptırmıştım. Aşık olmuştum. O kadar *memnundum* ki yaklaşan fırtınayı düşünmeyi reddettim... ama fırtına geliyordu.

Ve bu sefer ölümcüldü.

Ertesi gün çalışmam gerekiyordu ama bir şeyler ters gidiyordu. Hava nemli ve yoğundu, tenime yapışıyor ve ter içinde kalmama neden oluyordu. Hava cehennem gibi sıcaktı, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Yağmur yağıyor gibi görünüyordu ama yağmamıştı... en azından henüz yağmamıştı. İşe giderken her ışık kırmızıya dönüyordu. İş yerinde, ben binaya girerken çalışanlardan biri ayakkabılarıma kahve döktü.

Yine de normal bir iş günü geçirdim ve yılın geri kalanı için yeni planlar hazırlayarak e-postalarımın ve telefon görüşmelerimin çoğunu bitirdim. İşim bittiğinde toparlandım ve Cora'yla birlikte lobiye indim.

VIP otoparkına vardığımızda, "İyi geceler Bay Cane," dedi.

"Sana da Cora."

Anahtarlığına bastığında arabasının kornası çaldı. Arabayı çalıştırıp gitmesini izledim ve sonra köşedeki yerine park etmiş olan kendi arabama yöneldim.

Yürürken izleniyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamadım. Etrafıma bakındım, ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu ama bu hissi görmezden geldim ve aceleyle kapıyı açtım. Atladım ve Kandy'ye doğru aceleyle eve giderken bu hissin sırtımdan atılmasına izin vererek oradan ayrıldım.

EVE GELDİĞİMDE KANDY'DEN BİR GÜLÜMSEME VE BİR selam BEKLIYORDUM AMA IKISINI DE alamadım. Önünde bir kase dondurma ile mutfak tezgahının üzerinde oturuyordu. Gerçi tam olarak yemiyordu. Daha çok kaşığına çorbanın içinde kaydırıyordu.

"Hey," dedim tezgâhın etrafından dolanarak.

Gözleri yavaşça yukarı kaydı ve gözlerindeki acıyı fark ettim. "Hey," diye mırıldandı.

"Neler oluyor? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Kaşığına bırakarak ofladı. "Üç saat önce annemi aradım ve henüz geri aramadı."

"Belki meşguldür," diye önerdim.

"Hayır. O her zaman cevap verir, Cane. Her zaman. Sanırım içinde bulunduğumuz durumdan dolayı gerçekten üzgün. Muhtemelen şimdiye kadar eve dönmüş olacağımı düşünmüştür. Daha önce de mesaj atmıştı ama ilk kez sadece aramak için arıyorum ve... *hiçbir şey yok.*"

"Hmm."

"Belki de en iyisi benden haber almamalarıdır," diye mırıldandı. "Bu sefer onları çok incittim. Nasıl çekip gittiğimi düşünmemeye çalıştım ama bunun çok berbat bir şey olduğunu fark ettim."

"O anda doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın, Kandy. Yaptığın seçimler yüzünden kendini hırpalama. İhtiyacın olursa her zaman eve dönebilir, yardımcı olacaksa onlarla yüz yüze konuşabilirsin."

"Evet, yapabilirim ama ya onlarla olan ilişkiyi sonsuza dek mahvedersem?"

Başımı salladım. "Annenle babanı tanıyorum ve bu dünyada onlarla aradaki bağı bozabilecek hiçbir şey olmadığını biliyorum. Annen bağlanmış olabilir

ve muhtemelen henüz sizi geri arama fırsatı bulamamıştır. Tekrar deneyin... ya da D'yi arayın."

Kandy bu son yorum karşısında gözlerini devirdi ve tezgahtan telefonunu aldı. "Annemi tekrar arayacağım." Arkasını döndü, avlu kapısına doğru yürürken bir yandan da arıyordu. O dışarı çıktığında buzdolabına doğru yürüdüm, yeşil bir elma çıkardım ve ısırđım. Arka cebimdeki telefonum çaldı ve çıkardım. Buck'a göz kulak olması için para ödediğim David'den bir mesajdı.

DAVID: ŞARTLI TAHLIYE DURUŞMASI BU SABAHTI AMA birkaç dakika önce otelden a y r ı l d ı .

Takip edeceğim, nereye gittiğine dikkat edeceğim.

"LANET OLSUN," diye MIRILDANDIM. BUNUN OLACAĞINI BILIYORDUM. Şartlı tahliye duruşmasının bu kadar erken olacağını bilmiyordum ama o motelden çıkıp beni bulmaması için Tanrı'ya dua ettim. Şu anda onun saçmalıklarını dinleyecek havada değildim.

Veranda kapısı tekrar açıldı ve telefonumu cebime sokmadan önce omzumun üzerinden yarıya kadar baktım ve Kandy'nin figürünü gördüm.

"Çok hızlı oldu. Sanırım bir cevap gelmedi?"

"Cane," diye fısıldadı ama sesinde bir tuhaflık vardı. Sessiz olmasına rağmen gergindi, paniklemişti. Hızla döndüm ve sesinin neden bu kadar korkmuş olduğunu anladığımda gözlerim kocaman açıldı.

Gümüş bir tabancanın namlusu başının arkasına doğrultulmuştu, taba rengi bir el ahşap işlemeli kabzaya sarılmıştı. Parmağı tetiğe dolanmıştı ve bunu yapmak için bir nedeni olsa tereddüt etmeden çekeceğini çok iyi biliyordum.

Ellerimi kaldırarak bir adım öne çıktım, diğer eliyle onu içeri iterken sakın kalması için gözlerimle sessizce yalvardım, parmaklarının uçlarını onu dürtmek için kullandım.

Saçları hatırladığım gibiydi - geriye taranmış, jöleyle kayganlaştırılmıştı - ama yüzü her zamanki gibi temiz değildi. Artık çenesini ve çene çizgisini çevreleyen koyu renkli saçları vardı. Gözleri hâlâ aynıydı. Karanlık ve dipsiz. Gözlerini asla okuyamazdım; kızgın mı yoksa memnun mu olduğunu asla bilemezdim. Düşündüm ki

Aylar sonra, hiç ortaya çıkmayacaktı - bunu çok riskli buluyordu ve risk almak istemiyordu - ama işte oradaydı. Kanlı canlı. Tam da hiç beklemediğim bir anda.

Draco Molina. Kingpin. Kartel lideri. Katil, korkutucu bir orospu çocuğu.

"O da kim?" diye homurdandı, silah hâlâ kızın kafasına doğrultulmuştu.

Kalbim göğsümde çarpıyor, nabzım kulaklarımda yükseliyor ve Kandy'nin gözlerinin yaşardığını görüyordum.

"Bu Kandy. O benim kızım. Senin hakkında hiçbir şey söylemeyecek, o yüzden silahını indir."

"Bana yapmayacağını söylemen sana inanmam gerektiği anlamına gelmez. O daha genç. Gençler aptalca şeyler yapmaya meyillidir." Kıza arkadan bakarken burun delikleri alevlendi ve sonra gözlerini bana odaklamak için yukarı çevirdi. "Onun beynini hemen şimdi, burada dağıtmamam için bana *tek bir neden söyle*. Ve bunu çabuk yap. Kaybedecek zamanım yok."

"Çünkü onu seviyorum," dedim aceleyle, yumruklarımı sıkarak. Bu aptal oyunları oynamasından nefret ediyordum.

Çenesi eğildi ama karşılığında gözleri kısıldı. "Aşk..." Dişlerini emdi. "Kaç yaşındasın sen?"

"O dokuz yaşında-"

"Ona soruyorum," diye hırladı, hâlâ ona bakıyordu. "Arkanı dön ve yüzünü bana dön."

Elleri hâlâ havadayken gözlerini benden ayırdı ve yavaşça dönüp ona baktı. Titriyordu, alt dudağı titriyordu. Gözlerini kaplayan yaşlar dökülmüştü. Silahını da indirmemişti. Hâlâ yüzüne doğru tutuyor, daha da kaldırıp alnına bastırıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı.

Dudaklarını bastırdı, gözleri hâlâ sertti.

"Draco," diye yalvardım. "Kes şu saçmalığı! Korkuyor amına koyayım!"

"İyi," diye homurdandı. "Öyle olmalı. Bu karşılaşma hakkında tek kelime ederse hayatının benim elimde olacağını bilmesini istiyorum. Şimdi, kaç yaşındasın?"

"On dokuz," diye hıçkırdı Kandy ve göğsüm sıkıştı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Üzerimde silah yoktu ve olsaydı bile ona karşı kullanamazdım. Teknik olarak, o benim patronumdu. Hayatta ve Tempt'ta bulunduğum yere gelmemin ana nedenlerinden biriydi.

"Tamam. Kandy Jennings, doğru mu? On dokuz yaşında? Baban Derek Jennings, kendisi lanet bir polis. Annen bir avukat. Anladığım kadarıyla sen muhbir olmak için doğmuşsun."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim!" diye bağırdı. "Kim olduğunu biliyorum."

Konuşmamam gerektiğini biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Kim olduğumu biliyor musun?" diye tekrarladı, sonra elini sabitleyerek silindiri bıraktı.

"Draco," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından, bir adım daha atarak. "Bırak onu. Onu. Bırak. Sikeyim. Yalnız."

"Madem kim olduğumu biliyorsun," diye devam etti beni görmezden gelerek. "O zaman aptalca bir şey yapmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Çünkü yaparsan, öğrenirim ve hayatını kısa kesmekten başka çarem kalmaz ve bu korkunç olur çünkü eminim hayatta dört gözle beklediğin çok şey vardır." Baş hafifçe eğildi, gözleri onunkilere dikildi. "Senin hakkında çok şey biliyorum, küçük Kandy Jennings. Frankie Martin adında bir arkadaşın olduğunu biliyorum, değil mi? Evet, Kuzey Carolina Üniversitesi'ne gidiyor. O senin en iyi arkadaşın. Annen Atlanta'daki Hammel Hukuk Bürosu'nda çalışıyor ve baban da Atlanta Polis Departmanı'nda çavuşluğa terfi etmek üzere." Kandy'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, hıçkırıkları aniden kesildi. Bu orospu çocuğu onun hakkında her şeyi biliyordu! "Adresiniz 1716 Peach Tree Lane ve yatak odanız gök mavisine boyanmış. Evet," diye alay etti. "Çok şey biliyorum, bu yüzden senin, Kandy *Alexandra* Jennings'in ağzını açtığını ya da arkanda duran adamdan başka birine adımı söylediğini öğrenirsem, seni ve sevdiğin herkesi nerede bulacağımı biliyorum. Seni sevdiğini iddia ettiğine ve bana olan sadakatini kanıtladığına göre, seni küçük bir uyarıyla bırakıyorum. Beni şimdi görüyor olabilirsin ama gittiğimde hiç tanışmamış gibi olacağız, değil mi?"

Sertçe burnunu çekerek başını salladı. "Evet, evet. Yemin ederim."

"Aferin kızıma." Silahını indirdi. "Şimdi yukarı çık. Cane'le yalnız konuşmam gerek." Kadın hızla ondan uzaklaştı. "Oh-ve gitmeden önce," diye seslendi adam ve kız olduğu yerde durdu, omzunun üzerinden baktı ama tam olarak değil. Hay sikeyim. Dehşete kapılmıştı ve bunun için onu parçalara ayırmak istiyordum. "Telefonunu bana ver. Ben gidince geri alırsın. Kalbin hızla atarken aptalca ve acele kararlar vermeni istemem." Adam elini uzattı ve kız hiç vakit kaybetmeden ona doğru gidip telefonu yanıyormuş gibi avucuna bıraktı.

"Kandy," diye seslendim kız ondan hızla uzaklaşırken. Kollarıma koşarken ağzı hâlâ titriyordu. Onu alnından öptüm. "Sorun yok. Ben gelene kadar yukarı çık. Tamam mı?"

Başını salladı ve ben de onu hafifçe mutfaktan dışarı ittim. Koridorda koştuğunu duydum ve artık ayak seslerini duyamadığımda onunla yüzleştim.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye tersledim kapının çarptığını duyduğumda. "Evet, zorundaydım. Çenesini çalıştırmasına gerek yok."

"Hiçbir şey söylemeyecek. Ona güveniyorum."

"Evet, ama ben bilmiyorum," diye mırıldandı, etrafına bakınarak.

Ondan bıkmaya başlamıştım bile. O ve ben asla aynı odada uzun süre kalamazdık. Benim onu sinirlendirdiğim kadar o da beni sinirlendiriyordu. "Neden buradasın? Konu paraysa, havale için beni arayabilirdin."

"Diğer şeylerin yanı sıra bunu da konuşmamız gerekiyor." "Ne gibi şeyler?"

Kaşlarını çattı. "Para kazanmıyorsun, kaybediyorsun gibi. Öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

"Küçük bir kesinti oldu. İşler bir süreliğine kötüye gitti ama yeniden toparlanmaya başladı."

"Evet, işler kötüye gitti çünkü *onun* genç amcığına kendini kaptırdığın için sağlıklı düşünemiyordun."

"Yanlış."

"Doğru."

Başımı sallayarak tedirgin bir nefes verdim. "Sorunu çözdüm. Paranız hâlâ iki katına çıktı. O fonlara ben dokunmadım."

"Yapmadığını biliyorum. Böyle aptalca bir şey yapmayacak kadar akıllısın." Silahı kemerine takılı tutucuya yerleştirdi ve ardından Kandy'nin telefonunu yere bıraktı. "Ben artık bir kaçağım, bunu biliyor muydun? Sözümü geri alıyorum. Bir süredir öyleydim ama artık kendi ülkemde güvende olmadığım için kendimi gerçekten öyle hissediyorum. Birine yüzümü gösterirsem ya da bir şey yaparsam, büyük olasılıkla ihbar edileceğim. Yüzüm her haber kanalında, reklam panosunda ve önemli görüntülerde. Parayı isteyen insanlar var ve onları suçlayabilir misiniz? Ölü ya da diri beni yakalamak için dört milyon. Oldukça yüksek."

Gözlerini mutfağında gezdirirken ona baktım. "Sana birkaç yıl saklanacağımı söylemeye geldim, ortalık sakinleşince geri dönebilirim ama Tempt'i bulana kadar sahip olduğum her şeyi ona yatıracam."

başka bir çözüm. Şu anda şirketiniz en temiz olanı. Hedef alınmadı veya herhangi bir pislikten şüphelenilmedi, kırmızı bayrak yok ve paramı güvende tutmak için ihtiyacım olan şey de bu. Artık kendi uluslararası hesaplarımda tutamıyorum. Burada, burunlarının dibinde, en az bekledikleri yerde ihtiyacım var."

"Tamam. Bunu yapabilirim. Ne kadardan bahsediyoruz?"

"Yaklaşık 735 milyon dolar."

"Ne?" Kaşlarını çatarak tükürdüm. "Draco, şüphe çekmeden bu kadar büyük bir özel yatırımı rapor edemem. On ıla yirmi iyiydi ama yedi yüz mü? Bu çok fazla amına koyayım."

"Bunu anlayacak kadar zekisin."

Bir nefes aldım. "Sanırım yeteneklerimi abartıyorsun. Bu kadar çok şeyi saklayabilmemin tek yolu muhasebecimin özel bir offshore bankayla çalışması. Bir kısmının uluslararası olması gerekiyor. Hepsini burada tutmak size yardımcı olabilir ama benim için büyük bir risk."

"O zaman bana offshore işlerini yapabilecek bir muhasebeci bulun. Ne yapman gerekiyorsa yap ama hesapların bir kısmının başka bir isimle yazılmasını istiyorum."

"Kimin?"

"Şimdilik Gianna Nicotera."

"Nicotera? Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?" Bana ters ters baktı.

Gözlerim açıldı. "Bekle... O senin kaçırdığın kız değil mi? O İtalyan mafyasına aitti, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "O bana aitti."

"Onu özgür iradesi dışında kaçırdınız ve duyduğuma göre ona işkence ettiniz. Buna adam kaçırma denir."

"Onun özgür iradesi yoktu. On üç yaşımdan beri benimdi. Onu hak etmeyen o pis piçten almak için her türlü hakka sahiptim." Şimdi telaşlanıyordu, gözleri kararıyordu.

"Tamam, bak. Şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Parayı ne zaman yatırmaya çalışıyorsun?"

"Mümkün olan en kısa sürede. İki adamım birkaç gün içinde bir kısmıyla birlikte gelecek. Artışlarla teslim edecekler. Hesapların kurulmasını izlemek ve paramın güvenli bir şekilde taşındığını bilmek için burada olmak istiyorum. Ayrıca bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Deneyebilirim Draco, ama herhangi bir söz veremem. İyilik nedir?"

"Denemek falan yok, Cane. Bunu yapmaktan başka seçeneğin yok," diye tersledi. "Unutma ki ben olmasaydım, bu lanet şirkete bile sahip olamazdın. Bana geldin ve bir söz verdin. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, bunu yapacağını söyledin, değil mi?"

İçimi çektim. "Evet."

"Tamam. O zaman yap şu lanet şeyi. Mazeret istemiyorum; çözüm istiyorum. Bir yolunu bul ve adının kayıtlarda geçmediğinden emin ol. Zilleri çalma. Gerekirse bölüşün, umurumda değil. Sadece paramın güvenli bir yerde olduğundan ve ihtiyacım olduğunda kolayca ulaşabileceğim bir yerde olduğundan emin ol."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Peki, tamam. İyilik nedir?"

"Gianna hamile." Yüzük parmağının olduğu elini ovuşturdu. "Henüz cinsiyetinden emin değiliz ama bebek büyüdüğünde okula gitmesi için Amerika'ya gelmesine izin vermeyi kabul ettik. Gianna'ya ve çocuğa güvenli bir yerde ihtiyacım olacak ve ben çok fazla burada olamayacağımdan ve o da kendi ya da Clark'ın adıyla bir ev tutamayacak kadar temkinli olduğundan, senin üzerine alabileceğini düşündüm."

Gözlerimi hızla kırptım. "Kahretsin... Onu *hamile* mi bıraktın? Kaçmayı planlamadığından emin misin?"

Draco yüzünü buruşturdu. "Bir bok planladığı yok. Sen sadece hikâyeleri duydun, Cane. Gianna ve ben bazı şeyler yaşadık ama artık aynı noktadayız. Geçmişle ilgili gerçeği biliyor ve onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyor. O benim tutsağım değil. Ne zaman isterse ayrılabilir. Benimle kalmak onun seçimi."

"Tamam, sakin ol." Omuzlarımı yuvarladım, kendi gerginliğimin bir kısmını serbest bıraktım. "İşlerin bu kadar ciddileştiğini fark etmemiştim. Bir süredir senden haber alamamamın sebebi o mu?"

Dudaklarını bastırdı ve omuz silkti. "Onunla uğraştığım için ellerim doluydu diyelim." Ada tezgâhının etrafında yürümeden önce bana bir kez baktı. "Neden onunla birliktesin ki? Kızla mı?"

"Onunla birlikte olmak için özel bir nedene ihtiyacım var mı?"

Kaşlarını kaldırdı ve yüzünü tamamen bana döndü. "O senin en iyi arkadaşının kızı."

"O benim en iyi arkadaşımdı."

"Ve sanırım artık arkadaş değilsiniz çünkü sikini ondan uzak tutamıyorsun?"

Çenem gerildi. "Onun hakkında böyle konuşma, ayrıca bir bok söyleyecek yerin de yok. Kadınları kaçırıp cezalandırmak falan."

Bir sırtışıla savaştı. "Yapmam gerekeni yaparım."

Sırtımın alt kısmını tezgâhın kenarına dayayarak alay ettim.

Draco kollarını kavuşturmuş, karşımdaki tezgâhın kenarına yaslanmıştı. "Babasıyla herhangi bir sorun yaşayacak mıyız? Senin ve benim hakkımda çok şey biliyor. Bana sessiz kalacağını söylemiştin ama sen ve kız tavşanlar gibi sevişirken-"

"Sorun çıkarmayacaktır. Üzgün olabilir ama bırakın kendi kızını, kendisini bile böyle tehlikeye atmaz. Bu yıllardır sakladığı bir bilgi ve sadece bu da değil, eğer ağzını açarsa ve bu bana geri teperse Kandy üzülür. Onunla arasındaki bağ yok olur ve başına gelen onca şeyden sonra şu anda isteyeceği son şey de bu olur."

"Evet, ona ne olduğundan bahsetmişken-Mario bana eski sevgililerinden birinin onu bıçakladığını söyledi?"

Kelly'nin düşüncesiyle tedirgin olarak kollarımı indirdim. "Ne oldu?" diye sordu.

"Kelly Hugo adında bir kadın eski evime geldi, beni ve Kandy'yi yatak odamda gördü ve geldiğinde yanında bir bıçak vardı. Yeterince hızlı değildim ve bana doğru geldiğini sandım ama o Kandy'ye doğru gidiyordu. Onu bıçakladı." Kalın bir şekilde yutkundum. "Kandy hamileydi ve bunu bilmiyordu ama düşük yaptı. Onu bıçakladığı yer yüzünden artık çocuk sahibi olamayabilir."

İlk defa bir şeye gerçekten şaşırmış görünüyor. "Lanet olsun."

"Sadece bileğine bir tokat yedi. Şu anda bir akıl hastanesinde ve eminim iyi bir hastanedir, ona sanki inzivaya çekilmiş gibi davranan bir hastanedir. Ailesi zengin ve iyi bir avukatları var. Yargıcı satın aldılar ve ailesini saçma bir yasaklama emri ve elli bin dolarla yatıştırdılar."

Draco'nun başı eğildi, çenesi büküldü. "Kelly senin hakkında ne biliyor?" Gözlerinin içine baktım. "Pek çok şey."

"Benimle oynamayı bırak ve konuş, Cane."

Öfkelendim. "Tempt'i uyuşturucu parasıyla inşa ettiğimi biliyor. Annemin uyuşturucu alışkanlığını ve bir gece sarhoşken şaraba Tempt adını veren kişinin babam olduğunu biliyor. Şu anda hapisten çıktı."

ve aklandıktan sonra onu ele geçirip bana karşı çıkması için ona daha fazla mühimmat ve sebep vereceğinden endişeleniyorum. Onun işimden pay almasına ya da bana veya aileme yakın bir yerde olmasına ihtiyacım yok. Her şeyi güvence altına almak için çalışan avukatlarım var ama Kelly'nin ailesi de insanları tanıyor-"

"Ondan kurtulmamı mı istiyorsun?" diye sordu. Kaşlarını çatmış. "Ne?"

"Beni duydun."

Tezgahı ittim. "İşler eskisi gibi değil, Draco. Buraya gelip *Jefe* olmaya çalışamazsın, özellikle de kelleneye ödül konmuşken. Kahretsin, seninle konuşmak bile beni tutuklatabilir."

"Bu benim soruma cevap değil," dedi. "Ve benim için endişelenmene gerek olmadığını biliyorsun. Her zaman kendime dikkat ederim ve arkamda asla kanıt bırakmam. Onunla ilgilenilmesini istiyor musun?"

Sorduğu soru beni hem tedirgin ediyor hem de ateşliyordu, çelişkili duygular kafamı allak bullak ediyordu. Elbette Kelly'nin başımdan gitmesini istiyordum ama Draco'nun yapabileceği onca şey varken, bunun bana geri tepeceğinden ya da sonunda yardımcı olacağından emin değildim. Gerçi Kelly çok şey biliyordu ve Kandy'ye artık iyi olduğumuza dair söz verdim - artık Kelly için endişelenmesine gerek yoktu. Ama Draco... ona herhangi bir şey yapması çok büyük bir riskti.

"Bunu bir düşüneyim," dedim ve bir adım geri çekildi.

"Tamam. Ama unutmayın ki Tempt *benim* de şirketim ve onu hedef alan bir tehdit ya da herhangi bir şey olursa, yoluma çıkmasına izin vermeden önce onu sona erdiririm." Avlu kapısına doğru yürüdü. "Adamlarımı bu ev adresine yönlendireceğim ve birkaç gün içinde geri döneceğim." Kapıyı açtı, saçlarının gevşek dallarını geriye doğru itti. "O sadece bir insan ve insanları kırmak kolaydır ve onlardan kurtulmak daha da kolaydır." Bana baktı. "Bu yeni hayatın seni zayıf düşürmesine izin verme."

Bu sözlerle birlikte kapı kapandı ve o gitti.

CHAPTER TWENTY-TWO

CANE

Kandy'YE gitmek İÇİN YUKARI ÇIKMADAN ÖNCE ARKA BAHÇEMİ İKİ KEZ KONTROL ettim.

Yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu. Geldiğimi duyunca ayağa fırladı, ellerini birbirine kenetledi, gözleri endişeyle irileşmişti. "Gitti mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Geri dönecek mi?"

Başka tarafa baktım. "Büyük ihtimalle."

İçini çekerek bana doğru koştu. "Ortaya çıkacağını düşünmemiştim... bu şekilde değil. Hem de *silahla*." Nefes nefese kaldı. "Ne istiyordu?"

"Tempt'e biraz daha para yatırmak istiyor." "Oh."

Ben oturdum, o da yanıma oturdu. Düzensiz nefes alıyordu, sanki daha önce olanlardan sonra hâlâ nefesini tutmaya çalışıyormuş gibiydi. Elini uzattım ve kendi elimde tuttum. "O gerçekten çok korkutucu, Cane. Eğer geri gelecekse, muhtemelen eve gitmeliyim."

"Bu tür şeyleri sadece gösteriş için söyledi ve yaptı. Kendini yetkili hissetmeyi sever - sanki odanın sahibiymiş gibi. Bana her zaman bilginin güç olduğunu söyleyen oydu. Biri hakkında ne kadar çok şey bilersen, onun üzerinde o kadar çok gücün olur."

"Onun hakkında çok şey biliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek istediğimden daha fazla." "Medyanın tasvir ettiği kadar kötü biri mi?"

Başımı salladım. "Oh, evet. Onu hafife almayın. Kendini tehdit altında hissettiğinde ya da karşısına çıkıldığında hemen harekete geçer."

Gözleri daha da büyüdü. "Onunla hiç karşılaştın mı?" "Karşılaştıyordum hayatta olmazdım."

Biraz kıpırdandı. "Tanrım, bu delilik. Onun gibi biriyle çalışmaya nasıl başladın?"

Boynumu bükerek iç çektim. "Onu kulaktan kulağa duydum. Birçoğu beni dinlemeden önce muhtemelen beni öldüreceği konusunda uyardı ama hayatımın o noktasında başka seçeneğim yoktu. İlk başlarda insanlara çalıntı mal satıyordum ama bundan para kazanamıyordum ve annem aşırı dozda kokain aldığı için hastanedeydi ve faturaları ödeyecek param yoktu. O hastanedeyken doktorlar böbrek nakline ihtiyacı olduğunu keşfetti. Ne yapacağımı şaşırmıştım." Yere baktım, gözleri kocaman ve parlaktı.

"Sonra ne olacak?"

"Jefe için satış yapan Horacio adında bir adamla tanıştım. Sanırım baban sana Horacio'dan bahsetmişti. Her neyse, ona katılmak istediğimi söyledim - biraz para kazanmak için her şeyi yapardım, bu yüzden önce onun için satış yapmaya başlamamı sağladı. Bu işte o kadar iyiydim ki beni kanatları altına aldı ve yoğun bir şekilde zorlamaya başladı. Şehrin her yerinde, kimi zengin kimi fakir insanlara kokain sattım. Sanırım çok iyi satış yaptığım ve bu konuda çok ketum davrandığım kulaktan kulağa yayıldı, öyle ki Jefe'nin kulağına kadar gitti. Jefe çok konuşan bir adam değildi. Bana daha fazla iş vererek teşekkür etti, bu da ikimiz için de daha fazla para anlamına geliyordu ama benimle asla buluşmayacaktı. O kadar çok kazanıyordum ki, annemin sağlık faturalarını ödeyebiliyor, üniversite derslerimi karşılayabiliyor ve annemin mutfakını yiyeceklerle dolu tutabiliyordum... ama benim için yeterli değildi. Satıcılıktan kurtulmak istiyordum. O boktan mahalleden çıkmak istedim. Daha büyük bir şey yapmak istiyordum, bu yüzden iş planımı hazırladım, bir çanta hazırladım ve bir sonraki teslimat geldiğinde büyük bir risk aldım ve tedarikçimi takip ettim."

"Ne?" Kandy'nin nefesi kesildi.

"Biliyorum. Genç ve aptaldım. Yani, herkes onun gibi bir adama gizlice yaklaşılmayacağını bilir. Birkaç kişiye onu görmek istediğimi söyledim ama bana bunun imkânsız olduğunu ve yine de onu görmek istediğim için aptal olduğumu söylediler. Umurumda değildi. Tedarikçiyi Teksas'a kadar takip ettim. O da

hiçliğin ortasında bir depoda durdu. Bir süre arabamdan izledim. Jefe o gecenin ilerleyen saatlerine kadar ortaya çıkmadı. Fotoğrafları bile görmeden o olduğunu anlamıştım. Giyim tarzı herkesten farklıydı. Takım elbise, güzel giysiler ve süslü mücevherler takıyordu. Gerçekten bir planım yoktu ve dürüst olmak gerekirse bir plana ihtiyacım da yoktu. Her şeyi düşünmeme fırsat bile verilmeden arabadan kaçırıldım."

Tekrar nefesi kesildi.

"Beyaz saçlı bir adam beni depoya sürükledi, arkasında da iri yarı bir adam vardı. Hayatım için çok korkmuştum. Bir kartel liderinin beni dinleyeceğini düşünecek kadar aptaldım. Beni bir odaya attılar ve Jefe içeri girene kadar neredeyse bir saat bekledim. Düşündüğüm gibi beni oracıkta öldürmek yerine, kafama silah dayayarak bana kim olduğumu ve ne istediğimi sordu. Ona şu anda Georgia'da en çok para kazanan kişi olduğumu söyledim. Ürününün çoğunu ben satıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde beni dinledi ama silahını indirmede. Bir saniye bile. İri yarı bir adam elinde defterlerim ve klasörlerimle odaya girdi ve onları masanın üzerine fırlattı. Jefe bunların ne için olduğunu sordu, ben de başlatmak istediğim bir iş için olduğunu, onunla işbirliği yapmak istediğimi, ayrılmak istediğimi ve benim istediğim yoldan giderse parasını ikiye katlayabileceğimi söyledim. Ona on dokuz yaşımdan beri bu iş üzerinde çalıştığımı ve bu işe gerçekten çok kafa yordüğumu söyledim. İlk başta ilgilenmedi. Onu görmeye zahmet ettiğim için aptalın teki olduğumu söyledi. Öldüğümü düşündüm... ta ki bana elli kilogramdan fazla kokain satmak için bir dükkan açmamı istediğini söyleyene kadar."

"Lanet olsun," diye nefes aldı.

"Eve döndüm ve o malı sattım. Birlikte okula gittiğim çocuklara ve hatta daha önce çalıştığım iş sahiplerine sattım. Fayetteville, Kuzey Carolina'da basit bir devlet üniversitesine gittim. Orada sıkılıyorlardı ve ben de bu heyecanı taşıyordum. Sattığım kokain en saf olanlardan biriydi. Üstüne çıkılamazdı ve Doğu Yakası'nın en iyisiydi, bu yüzden satmak o kadar da zor değildi. Hepsini elden çıkarmam sadece bir ayımı aldı." Sertçe yutkundum. "Lora bana yardım etti."

"Öyle mi? Nasıl?"

"İlk birkaç ay boyunca bunu arkadaşlarına ve mahallede onu sürekli taciz eden sapıklara sattı. On sekiz yaşına geldiğinde, bir arkadaşı ona özel bir eskortluk şirketinde iş ayarladı.

kulüpte ev sahibi olarak. Bunu sahne alan kızlara vermesini ve onların da müşterilerine satmasını sağladım. Kendi kişisel çıkarlarım için onu da bu işin içine sürükledim." Başımı öne eğdim. "Yine de bu işte iyiydim. *Çok iyiydim* ve Draco fark etti. Pek çok şeyi fark etti. Ona bir ay içinde hepsini satacağımı söyledim ama ondan sonra üç ay boyunca ondan haber alamadım. O zamana kadar üniversiteden mezun olmuştum. Sonra bir gün şehrimde geldi. Tam daireme geldi. Adamlarından birine masanın üzerine bir yığın para koydurdu - tam olarak iki milyon - ve bana bu parayı bir start-up olarak özel şirketime yatıracığını söyledi. Eğer uyuşturucu satmayı bırakmak istiyorsam, bana verdiği parayı bir yıl içinde iki katına çıkarmam gerektiğini söyledi. Anlaşmayı kabul etmem akıllıca değildi. Herhangi bir iş sahibi için bu kadar parayı bu kadar hızlı ikiye katlamak zordu, özellikle de yeni bir iş için, ama Jefe ile ilgili olan şey başka seçeneğim olmamasıydı. Onunla ya hayatımın geri kalanında onun kokainini itecektim ya da onun parasıyla yatırım yapıp bundan kâr edecektim. Başka seçeneğim yoktu. Birini ya da diğerini yapmazsam ölecektim. Ben de şansımı denedim. Parayı aldım ve on ay içinde iki katına çıkardım... ama yasal olarak değil."

"Ne demek yasal olarak *değil*?" diye sordu.

"Benden satın alan erkekler vardı - eşlerini aldatan ve otellerine gelmeleri için kız kardeşimin işinden eskort kiralayan yaşlı, zengin erkekler. Tam bir paket anlaşmamız vardı. Yardım etmezlerse onlara karşı kullanabileceğim kirli çamaşırlarım vardı. Onlara şirketime yatırım yapmalarını, şirketimi duyurmalarını yoksa karılarına gizli hayatlarını anlatacağımı söyledim. Birçoğu sırlarının açığa çıkmasını istemedi ve tabii ki bana kızdılar ama ben de onlara gelirlerinin geri döneceğine söz verdim... ve sonunda bunu elde ettiler."

"Vay canına, Cane. Bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim."

"Evet." Kaygan avuçlarımı pantolonumun üzerinde gezdirdim. "Mesele şu ki, Jefe'nin parasını ikiye katladıktan sonra beni rahat bırakacağını düşünmüştüm. Ama hayır, sürekli daha fazlasıyla geri geldi ve parayı çevirmemi istedi. Söylemese de bende bir şey gördü, diğer erkeklerde bulunması zor bir dürtü. Zengin Amerikalılara ulaşabileceğimi biliyordu ve onların parasını elinde tutmak istiyordu. Tüm bunlar olurken biraz daha yakınlaştık. Bana başlangıçta olduğundan çok daha fazla güveniyordu çünkü ona sadakatimi kanıtlamıştım. Tempt'i kurdum, şarabı piyasaya sürdüm ve bundan sonra her şey daha da iyiye gitti. İki yıl sonra uyuşturucu satmayı tamamen bıraktım ve Jefe ile Lora'yı serbest bırakmak için bir anlaşma yaptım ama tabii ki birkaç ay sonra Aaron'la birlikte oldu. Arkadaştık ve

Bir süredir Güney Carolina'da Jefe'nin ürünlerini satıyordu. Atlanta'ya taşınmaya karar verdi ve Lora'yı kulüpte gördü." Başımı salladım. "Lora'nın çıkma şansı vardı ama hiç çıkmadı... ve açıkçası bunu gerçekten istediğini de sanmıyorum. Heyecanı seviyordu. Sırları. Tehlikeli olsa da bundan faydalanmayı seviyordu. Onu bu işe bulaştırdığım için kendimi suçluyorum ve bazen annemin uzak duramadığı uyuşturucuları sattığım için kendimden nefret ediyorum."

Kandy iç çekti ve elimi sıkıca kavradı. "Yapman gerekeni yaptın, Cane."

Parlak gözlerinin içine baktım. "Evet, ama ne pahasına? Sadece iyi bir hayat yaşamak için mi? Seçimlerim düşündüğüm gibi ailemi onarmadı. Aksine, bizi parçalara ayırdı."

Dudakları bir an için büküldü. "Ama hepiniz buradasınız, diğer taraftasınız. Önemli olan tek şey bu. Bazen tekrar bir araya gelmeden önce çözülmeniz gerekir." Başını koluma yasladı.

Bir an sessiz kaldık.

"Bahse girerim bu sende eve geri dönme isteği uyandırıyor, ha?" "Nerede yaşadığımı biliyor..." diye mırıldandı.

"Öyle. Eve gitmek anlamsız olur. Sadece bu da değil, gittiğini fark ederse konuştuğunu düşünecek ve her zaman bir şeyleri halletmek için acele eder. Kulağa yanlış geliyor ama burada daha güvendesin, gerçekten."

Dudaklarını bastırdı ve bana baktı. "Hayatın çok... *karmaşık*," dedi kızgın bir şekilde. "Şu anda bulunduğun yere gelmek için ne yapman gerektiğini biliyorum, ama tüm bu rastgele şeylerin olması cehennem gibi korkutucu."

Başımı öne eğdim. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Artık bununla ilgilenmediğine sevindim. Ve değişmek istemene de sevindim. Herkes kefareti hak eder."

Gülümsedim.

"Eğer burada daha güvende olduğumu düşünüyorsanız, sanırım burada kalacağım. Evime gelip beni tehdit ettiği gibi ailemi de tehdit etmesini istemiyorum. Babamın ne yapacağını ancak Tanrı bilir." Sanki bunun düşüncesi bile onu rahatsız ediyormuş gibi elini salladı. "El Jefe'nin arka cebinde olduğunu bilmek delilik ama asla tek kelime etmeyeceğim. Ayrıca her gün saçına girecek değil ya. Değil mi?"

"Her gün değil ama her *dönem* etrafta olması tehlikeli."

"Biliyorum..." Çok endişeli görünüyordu. Cidden, onu hak etmiyordum. Onu hayatımda ne kadar çok istesem de buraya ait olmadığını biliyordum. O benim gibi büyümemişti. Bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, özellikle de kötü şöhretli kralların dahil olduğu durumlarla.

"Sana bunu yapmamalıydı," diye mırıldandım. "Özür dilerim Kandy."

Bana sıkıca sarıldı. "Bu senin hatan değil, Cane. Bunu atlatalım ve bir daha asla gelmemesini umalım."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve başımı eğerek dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Bunların hiçbirini benimle yaşamak zorunda değilsin bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi? Tüm bunlardan uzaklaşmak isteseydin, seni durdurmazdım. Tüm bu saçmalıklardan daha iyisini hak ediyorsun."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," diye ısrar etti. "Öyleyse neden zahmet ediyorsun?"

Gözlerini dikip bana baktı. "Cane, seni seviyorum, tamam mı? Seni *seviyorum* amına koyayım. Geri döndüğümde, Kelly ile olanlardan daha fazlası olacağını biliyordum ama kendimi buna hazırladım. Az önce olanlar yüzünden sarsıldım mı? Evet, sarsıldım. Ama... bu senin hayatın. Bu senin dünyan. İçinde olmak istedim ve şimdi buradayım. Bu sefer kaçmayacağım. Her şeyi atlattığımız gibi bunu da atlatacağız."

O gerçekten başka bir şeydi. "Sen delisin. Bunu biliyor muydun?"

"Sadece senin için tabii ki." Gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi gördüm.

Onu kollarımla sardım. "Bunların hepsi yakında geçecek. Söz veriyorum."

Olacağına dair umudum olsa da, dramın daha yeni başladığından şüpheleniyordum. Buck özgürdü, peşinde polisler yoktu. Jefe yeni şehirde pusuda bekliyordu ve ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve Kelly... *lanet Kelly*. Eğer onunla ilgili bir şey yapmazsam, o da geri dönecekti. Şimdi değil ama eninde sonunda.

Kandy'nin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hayatımdaki tüm bu karmaşa içinde onu yanımda tutmam bencilceydi... ama beni olduğum gibi kabul etmişti. *Gerçek* beni, yıllar önce tanıdığını sandığı adamı değil. Kendisi ve ailesi için sahte bir yüz takınan adam değil.

Ben, Quinton Cane.

Tek umudum fırtına sona erdiğinde benimle başa çıkabilecek olmasıydı.

CHAPTER TWENTY-THREE

KANDY

EL JEFE İLK GELİŞİNDEN SONRA BİR KEZ DAHA GERİ DÖNDÜ. Tekrar ortaya ÇIKTIĞINDA kafama silah doğrultmamıştı ama yanında bellerinde silahlar, bıçaklar ve bilmek istemediğim başka şeyler olan bir adam ve kadın vardı.

Kadının güçlü, zayıf kolları, dalgalı siyah saçları vardı ve kızdırılması kolay görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, en az patronu kadar göz korkutucuydu.

Adam çok daha rahat görünüyordu. Koyu renk saçları, soluk teni ve altın sarısı gözleri vardı. Cane'in ofisindeki koltukta otururken bana sırtıma devam etti. Cane masasının önünde, dizüstü bilgisayarının başında bir şeyler yazıyor ve El Jefe ile mırıldanıyordu. Yanında getirdiği insanlar bir sürü evrak çantasıyla gelmişti. Çantalar çalışma odasından mutfığa ve hatta yatak odamıza kadar her odayı doldurmuştu. Her birinin içinde para olduğundan hiç şüphem yoktu.

Cane kadını Patanza, adamı da Clark olarak tanıtmıştı.

"Özür dilerim. Bir şeyi bilmem gerekiyor. Bok gibi gençsin," dedi Clark, bana bakıp gülerek. "Ve bu adamla yatıyorsun, tam şurada? Bu sadece seksi bir şey mi yoksa ciddi mi?"

Patanza kalın bir aksanla, "Clark, kapa çenenin," diye mırıldandı.

"Hey, sadece soruyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok garip. Kız daha çok genç. Onun bebek bakıcısı da olabilir."

Cane'e baktım, o da gözlerimin içine baktı ve uzun uzun göz kırparak başını salladı. "Aldırma ona," diye mırıldandı Cane.

"Özür dilerim ama bunu tam olarak tuhaf yapan ne?" Kollarımı kavuşturup Cane'in yönlendirmelerini görmezden gelerek sordum. Bu Clark denen adam çok kibirliydi ve Cane'le aramızdaki şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun bu yargılayıcı tavrına katlanamıyordum. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren, sırtımasından ve kollarını kavuşturmasından ukala bir ahmak olduğunu anlamıştım.

"Daha yirmisine bile varmamış gibi görünüyorsun ve şuradaki herifin saçlarına aklar düşmüş. Şu anda üniversitede falan olman gerekmiyor mu?"

"Clark," diye uyardı El Jefe ve Clark eğik bir kaşla arkasına baktı. "Kapa çeneni."

"Tanrı aşkına. Siz lanet olası Hispanikler hep çok ciddisiniz."

Kadın gözlerini devirirken ben gülümsemeye çalıştım.

El Jefe gözlerini tekrar bilgisayar ekranına dikti. Cane'in masasının kenarında oturmuş, Cane'in yaptığı her şeyi dikkatle izliyordu. Adam gerçekten göz korkutucuydu. Başı dik oturuyor ve altındaki her şey değersizmiş gibi aşağıya bakıyordu. Çene çizgisindeki kıllara rağmen güçlü bir çenesi olduğunu söyleyebilirdim.

Gözlerim parmağına kaydı ve orada bir alyans olduğunu fark ettim. *Evli miydi?* Vay canına... Ne tür çılgın bir kadın onun gibi bir adamla, on dokuz yaşında bir kıza silah doğrultmaktan çekinmeyen bir adamla evlenir ki?

"Söylediklerimi düşündün mü?" El Jefe, Cane'e mırıldandı. "Evet, düşündüm."

"Ve?"

"Ve bunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

El Jefe alay etti. "Bu konuda korkaklık etme. Ya yapılmasını istersin ya da istemezsin. Bu kadar basit."

"Kahretsin, senin gibi doğuştan bir katil olmadığım için özür dilerim."

El Jefe eğlenmiş görünüyordu ama Cane'in onunla ne tür bir konuşma yaptığını ve "katil" kelimesinden bahsettiğini merak ediyordum.

"Doğuştan mı?" El Jefe tekrarladı. "Hayır, dünya beni bu hale getirdi."

Cane nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve anahtarlarına birkaç kez daha dokunarak, "İşim bitti. Muhasebecimle görüştüm ve Kanada'da, Rusya'da ve Japonya'da birer hesap açtı. Hesap ve yönlendirme numaralarını aldığımda size vereceğim ve parayı ona götürüp güvenli bir şekilde yatırmasını sağlayacağım."

"Güzel." El Jefe ayağa kalktı ve Cane sandalyesinden kalktı. Tam tekrar konuşacaktı ki dışarıda bir arabanın kapısı çarparak kapandı.

Patanza yüzünü buruşturarak Cane'e doğru koştu. "Bu da kim lan?" diye sordu.

Cane kaşlarını çatarak pencereye doğru yürüdü. Dışarı bakmak için panjurlardan birini yukarı itti, sonra rahat bir nefes aldı. "Bu benim kız kardeşim, Lora."

"*Sakin ol*, Patanza," diye emretti El Jefe ama kadının omuzları gevşemedi. Ona İspanyolca bir şeyler daha söyledi ve her kelimedede daha az gerginleşti.

"Burada olduğunu ona bildirmem gerek," dedi Cane ve elimi tutarak aşağıya doğru yürüdü. Tabii ki eğitilmiş suikastçılar gibi hareket ederek beni takip ettiler. Tanrım, onlara bakmak tüylerimi ürpertiyordu, hem de iyi anlamda değil.

Cane kapıya doğru yürüdü ama Clark elinde silahıyla çoktan orada duruyordu.

"Kaldır şu pisliği," diye tısladı Cane. "O benim kız kardeşim."

Jefe arkamızdan, "Kaldır şunu," diye emretti ve Clark inleyerek belindeki tutucuya soktu. "Yemin ederim, eğer yakında bir hareket olmazsa kafayı yiyeceğim. Çatışmadan beri çok sıkıldım."

"Çatışma mı?" Cane sordu.

"Uzun hikâye," diye mırıldandı

Patanza.

Cane kapıyı açmak için elimi bıraktı. Lora tekerlekli bir valizi kulplarından tutup sürükleyerek eve doğru yürüdü. "Evin yanmadığını gördüğüme çok sevindim!" diye bağırdı. "Sana söylüyorum Q, El Jefe'nin ortaya çıkacağını hiç sanmıyorum! O orospu çocuğu öldüğüne göre artık rahatlayabiliriz.

- "Cane kapıyı biraz daha aralayınca Lora'nın cümlesi yarıda kesildi, sadece El Jefe'nin antrenin ortasında durduğunu görmesine yetecek kadar. "OhmyGodholysht!" diye yüksek sesle soludu ve tam verandada durdu.

El Jefe kaşlarını kaldırarak Lora'ya baktı. "Görüyorum ki hâlâ o pis ağzını kullanıyorsun."

Lora yuvarlak, sarı güneş gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu ve hayatımda ilk kez onu bu kadar suskun görüyordum. "Jefe," diye nefes aldı. "Sanırım çok erken konuştum."

"Sanırım öyle."

"Annem nerede?" Cane sordu.

"Toplantılarından birinde, onu götürdüğüme memnunum." Lora, El Jefe'den Clark'a, sonra da ona ölümcül bir bakış atan Patanza'ya baktı.

Parlama.

"O kim oluyor da sana saygısızlık etme hakkını kendinde buluyor?"

Patanza ona hırladı. "Sakin ol, Patanza. Gidiyoruz," diye duyurdu El

Jefe. "Cane'in

benim için birkaç şeyi hallet."

"Artık bitti," diye duyurdu Cane. "Ama bir dahaki sefere ortaya çıktığında önce bir duyuru yap. Sürprizlerden hoşlanmam."

El Jefe küçük bir gülümseme verdi. "Birkaç sürpriz olmadan hayatın ne anlamı var ki? Gitmeden önce seninle ve Lora'yla konuşmam gerek. Patanza, Clark, dışarıda kamyonunda bekleyin."

Patanza başını salladı ve uzaklaşmak için döndü ama hepimize bir kez ters ters bakmadan edemedi. Clark da onu takip etti ve köşede kaybolmadan önce bize bir kez gülümsedi. Birbirlerinin tamamen zıttıydılar. Clark gibi bir adamın El Jefe için nasıl çalıştığını merak ediyordum.

"Bak, Jefe." Lora elini kaldırarak evin içine doğru adım attı. "O günler geride kaldı. Tamam mı? Boktan iyilikler istemeye başlama."

El Jefe ona eğlenen bir gülümseme verdi. "Cane, kız arkadaşına söyle beni duyamayacağı bir yerde beklesin. İkinizle de bir saniye yalnız kalmam gerek."

Cane dikkatini bana verdi. "Git. Sorun yok." Elimi bırakmadan önce sıktı ve ben de ikinci fuayeye gitmek için köşeyi döndüm ama merdivenin dibinde durdum. Kulak misafiri olmak yanılttı ama elimde değildi. El Jefe onlarla Cane'in bana asla söylemeyeceğinden emin olduğum bir şey konuşuyordu. Saygısızlıktan değil, beni korumak için.

"Cane, Tempt ile her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama ben gerçeği bilmek istiyorum," dediğini duydum El Jefe'nin, sesi alçak ve derindi.

"Ne hakkındaki gerçek? Tempt iyi. Birkaç ay sonra şirketi yeniden ayağa kaldırdı. Asıl berbat olan onun özel hayatında olup bitenler," dedi Lora.

"Ne gibi şeyler?" Jefe sordu.

"Öncelikle, senin gibi bir pisliğin evinde olması. Eğer biri seni görürse, kariyerine zarar verebilir ve bu sadece onun para kaybetmesine neden olmaz. Sen de kaybedersin."

"Anlaşıldı. Neden başka?"

Lora bir an sessiz kaldı. "Babamızın dışarıda olduğunu sana söyledi mi bilmiyorum."

"Buck'la başa çıkabilirim," dedi

Cane. "Seni dövdü, değil mi?"

Jefe sordu.

"Gençken evet," diye yanıtladı Cane. "Bu artık benim için bir sorun değil."

"Peki ya Kelly?" Jefe sordu. "Kelly'nin çürümesi gerekiyor," diye hırladı Lora.

"Ne gibi çürümeli? Bir delikte mi? Bir hücrede mi?"

"Çürümek, Q'yu sonsuza dek rahat bırakmak demek." "Lora," diye uyardı Cane.

"Ne?" diye bağırdı. "Bu doğru! Eğer 'iyi hal' gösterirse ve terapistler bunu inandırıcı bulursa, size söylenen acınası süreden bile daha erken çıkabilir. Saçmalık bu! Kandy'ye ne yaptığını gördün ve bu hiç hoş değildi. Kandy'nin burada kalmasını istiyorsan Kelly'nin bir daha geri dönmemesini sağlamalısın. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun ama yapamayacak kadar korkaksın!"

"Evet, çünkü yapamam, Lora! Artık önlem almak zorundayım. Artık karanlıkta değiliz."

Lora kuru bir kahkaha attı. "Önlemler o kötü kaltağı durdurmayacak. Hâlâ sana mektuplar gönderiyor, tehditler savuruyor. O kaltak asla durmayacak!"

"Yeter," dedi El Jefe sakince, ama sesinde tartışmayı kesmelerine yetecek kadar bas vardı. "Cane, bana cevap vermek için bir günün daha var. Tek ihtiyacım olan evet ya da hayır. Bu kadar basit."

Cane inledi. "Bu çok riskli."

"Kimin umurunda?" Lora çığlık attı. "Bunu yapan sen değilsin ve bu adam ne zaman arkasında kanıt bıraktı *ki*?"

"Evet diyerek aslında tetiği çekmiş oluyorum, Lora."

Öfkelendi. "Ne var biliyor musun? Kimin umurunda? Siktir et bu konuşmayı. Ne yapmak istiyorsan yap, ama hayatındaki her şeyi tekrar mahvettiğinde bana gelme." Koridordan gelen ayak seslerini duydum. O benim nerede olduğumu anlamadan önce aceleyle yukarı çıkıp Cane'in yatak odasına girdim ve kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde tıklatarak kapattım.

Duyduklarıma inanamıyordum. El Jefe, Cane'e Kelly hakkında bir seçenek mi sunuyordu? Gerçekten onu *öldürmeyi* mi düşünüyordu? Tanrım, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Cane bunu yapmazdı. Yapamazdı. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Dinlediğimi bilmeden bu konuyu nasıl konuşacaktım ki? Elbette Kelly'den nefret ediyordum, ama cinayet

anlatılamaz ve geri döndürülemez.

Hararetli tartışmalarını duyduktan sonra, kendime onunla konuşurken bu konuyu açmayacağımı söyledim. Cane'in kararları kendisine aitti ve bana defalarca benim için her şeyi yapacağını söylemiş olsa da, *böyle bir* şeyi emredeceği fikri beni dehşete düşürdü.

Sadece pişman olacağı bir şey yapmamasını umuyordum.

CHAPTERTWENTY-FOUR

KANDY

CANE o gece JEFE VE LORA'YLA YAPTIĞI KONUŞMADAN hiç bahsetmedi ve ertesi sabah işe gitmek zorunda olması ve programının dolu olması da yardımcı olmadı. El Jefe'nin bir daha eve dönmeyeceğine dair bana güvence vermişti -en azından bir süre için- ama yine de bu durum aklımın karışmasına engel olamadı.

Bunun onu da rahatsız ettiğini biliyordum. Etrafta diken üstündeymiş gibi dolaşıyordu.

-Sanki omuzlarında devasa bir ağırlık vardı ve bundan nasıl kurtulacağından emin değildi. Onu suçlayabilir miydim? El Jefe ona neredeyse bir ultiatom vermişti. Tam olarak ne istediğini bilmiyordum ama ciddi bir şey olmalıydı.

Charlotte'daki Kuzey Carolina Üniversitesi'ne başvurarak kafamı dağıtmaya çalıştım. Birkaç hafta önce Cane orada tanıdıkları olduğunu ve muhtemelen beni kabul ettirebileceğini söyledi. Eğer kabul edilirim, sonbaharda başlayacaktım ve okul harcımı o ödeyecekti.

Okula döneceğim için heyecanlı ve kampüs yerine onunla yaşayabileceğim için mutlu olsam da, Kelly ile ilgili tüm durum beni rahatsız ediyordu, bu yüzden El Jefe'nin ultiatomunu duyduktan birkaç gün sonra - Cane bir hafta sonunu Teksas'ta geçirmek zorunda kaldığında - asla onaylamayacağını bildiğim bir şey yaptım: Bir çanta hazırladım ve Atlanta'ya gittim.

Ne yaptığım ya da gitme isteğimin neden bu kadar yoğun olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak kapsamlı bir araştırma yaptıktan ve olayı inceledikten sonra

Douglas & Howard Akıl Sağlığı Tesisi.

"Yüce Tanrım, ne yapıyorum ben?" Kendi kendime mırıldandım, önümdeki binaya bakıyordum. Kırmızı tuğladan yapılmış, bakımlı, büyük bir binaydı. Tüm çitler kesilmişti ve birkaç hasta sarı üniformalarıyla etrafta dolaşıyordu. "Bu çok aptalca," dedim ama bu beni arabamı kapatıp inmekten alıkoymadı. Üzerime vuran güneşi engellemek için düz bir elimi kaş çizgimin üzerine koydum.

Kelly o binadaydı.

Beni bu kadar yolu gelmeye iten neydi bilmiyorum ama oradaydım. Tam orasıydı ve artık geri dönmek için çok geçti.

"Siktir et," diye nefes aldım ve doğruca girişe doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve Kelly Hugo'yu istemek için resepsiyona gittim. Birkaç form imzaladım ve bir sonraki ziyaret saati başlayana kadar otuz dakika beklemem gerektiği söylendi... ben de öyle yaptım.

Ve sonra anons yapıldı. Bir zil çaldı ve bir güvenlik görevlisi konukları tertemiz, beyaz masalar ve lacivert sandalyelerin bulunduğu bir odaya götürdü. Birkaç hasta içeri girdi, hepsinin üzerinde sarı önlükler vardı.

Ortakdaki masalardan birine oturdum, nabzım kulaklarımda atıyordu. Etrafıma baktım, çoğunlukla sevdikleri karşılarında otururken gülümseyen konuklara. Bazı hastalar bana gülümsedi ama çoğu gülümsemedi. Geldikleri kapıya baktığımda nihayet onu gördüm.

Diğer tüm hastalar gibi sarı önlük giyiyordu, kahverengi saçları gevşek, kıvrıkcık bir topuzla toplanmıştı. Yüzü makyajsızdı, tıpkı beni bıçakladığı gün olduğu gibi. Beni içeri alan adam oturduğum yeri işaret etti ve o da parmağının gösterdiği yere baktı. Beni gördüğünde gözleri kısıldı, başı hafifçe eğildi. Adam uzaklaştı ama o orada öylece durdu, muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyordu. Eminim ziyaret edeceğini düşündüğü son kişi bendim.

Sonunda oturduğum masaya doğru yürüdü ve karşımdaki sandalyeyi kapıp dışarı çekti. Gözleri bir kez bile benimkilerden ayrılmadı.

"Hey, Kelly," dedim, gülümsemeden. Tereddüt etmeden.

"Gerçekten çok cesursun," diye cevap verdi sesinde kahkahalarla. Dirseklerini masanın üzerine koyarak hafifçe eğildi. "İlk ziyaretçim olacağını düşündüğüm onca insan arasında... bu *sensin*."

Omuz silktilim. "Muhtemelen senden korkmamı ya da burada olduğum için gergin olmamı bekliyorsun... ama değilim. Gerçekten sadece seni görmeye geldim.

hala hayattaydı."

Kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?" Ona baktım.

"Kulağa nasıl geliyor?"

"Bir tehdit gibi," diye tısladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tehdit etme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Kelly başını salladı, gözlerini devirdi. "Neden buradasın?" diye tersledi.

"Paranı ve şu anda açıkça ç i ğ n e n m e k t e olan yasaklama emrini aldın.

Benden başka ne isteyebilirsin ki?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Dediğim gibi, sadece hayatta olup olmadığını kontrol ediyorum... ve haftalardır kâbuslar görmeme neden olan tek şeyle yüzleşmek istiyorum." Masanın altında yumruğumu sıktım. "Cane yediğin tokat ve akıl kartını oynamana çok kızdı. Ben de öyleyim."

Kıkırdadı. "Oh, yani yine onunla mısın? Çok yakın olduğun için sana yapılanlardan sonra bile mi?"

Cevap vermedim. Sadece gözlerinin içine baktım.

"Onun *fahişesi* olmaktan gurur duyuyor musun? Çünkü sen busun. Bir erkeğin sikini yalayan bir fahişe." Biraz daha öne eğildi. "Biliyorsun, burada olmam onun hâlâ benim olmadığı anlamına gelmez. Quinton hakkında o kadar çok şey biliyorum ki, sessiz kalmam için beni yanında tutmaktan başka çaresi yok." Bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ona verdiğim notları sana gösterdi mi?"

"Sadece bir tane ve görmem gereken tek şey oydu. Eminim geri kalanını yakmıştır.

Bu da senin deli olduğunu kanıtlıyor."

Güldü ve beni işaret etti. "Çok tatlısın. Buraya gelip, bir anlığına ona sahip olduğun için benden daha iyiymişsin gibi davranmaya çalışıyorsun. Sana bir şey açıklamama izin ver," diye homurdandı, üst dudağını geriye doğru sıyırarak. "Ona bir kez sahip oldum ve yine sahip olabilirim. Sen erkekler hakkında hiçbir şey bilmeyen genç, aptal bir kızsın ve o senin ne kadar saf ve değersiz olduğunu anladığında seni kıcının üstüne bırakacak."

Neredeyse acıyarak onu inceledim. "Sen gerçekten delisin. Burada olmana şaşmamalı. Bak, o kadar delisin ki onun benimle birlikte olmayı ne kadar çok istediğini bile göremiyorsun. Kendi cehaletin gözünü o kadar kör etmiş ki, gözünün önündekini göremiyorsun. Cane ve ben bir aydan biraz fazla bir süre önce tekrar bir araya geldik ve çok mutluyuz. Bunu övünmek için söylemiyorum, sadece onun bir aileye ait olduğunu düşünseniz bile

O her zaman benim oldu. Onunla tanıştığım ilk günden beri, o benimdi. Sen onu tanımadan çok önce."

Gözlerini dikip baktı. "Buradan çıkacağım günü iple çekiyorum. O zaman onun gerçekten kime ait olduğunu göreceksiniz." Sandalyesinden kalktı ve avuçlarını masaya bastırdı. "Sana yaptığım şey sadece başlangıçtı. İnan bana, çok daha kötü şeyler de yapabilirim."

Gözlerini tuttum ve başka bir şey söylemek üzere olduğunu düşündüm ama çok ama çok yanılmışım. Onun yerine bana tükürdü. Tam yanağıma. Nefesim kesildi ve bir gardiyan "Hey!" diye bağırırken o da güldü.

"Yapabiliyorken tadını çıkar, seni aptal sürtük."

Yüzümdeki tükürüğü sildim ve gardiyan kolundan tutup onu kapıya doğru sürüklerken sandalyemden kalktım. Tüm yürüyüş boyunca bana aynı aptal, kendini beğenmiş sırtışıla baktı.

Lanet olası kaltak!

Öfkeyle sandalyemi ittim ve ziyaret odasından çıktım. O kadar sinirlenmişim ki çıkarken birinin göğsüne çarptım.

"Kahretsin! Özür dilerim!" Nefes nefese kaldım. O kişi beni kollarımın üstünden yakaladı ve başımı kaldırdığımda tanıdık bir altın sarısı tonuyla karşılaştım. "Lanet olsun," diye nefes aldım.

Clark spor şapkası ve siyah ceketiyile bana baktı. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldayarak söyledim.

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Halletmem gereken işler var. Jefe'nin emirleri. Sonunda biraz hareket. Şimdi gitmeni öneririm." Beni kapıya doğru itti ve koridorda yürürken biraz tökezledim, bir köşeyi kesip kaybolmadan önce etrafa bir göz attım.

Burada kalmaya zahmet etmedim. Hızla nefes alarak binadan çıktım ve arabama doğru koştum.

Hemen geri gelmesini bekleyerek arabamda oturdum. Polis arabası sirenleri ve ambulans seslerini duyana kadar sanırım bir saat geçti. Sesler gittikçe yükseldi ve gözlerimi Instagram akışından çekip etrafa baktım, girişten binaya doğru ilerlediklerini gördüm. Ambulanstan inen sağlık görevlileri yanlarına bir sedye alarak içeri koştular.

Polisler hastaları bahçeden çıkarıp odalarına taşıırken nefesimi tuttum.

Ve sonra Clark'ı gördüm.

Beklediğim gibi ön kapıdan çıkmıyordu, personel için işaretlenmiş bir yan çıkıştan sızıyordu. Bir çitten atladı ve ağaçların arasında kayboldu.

"Vay anasını. Hayır," diye nefes aldım. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Direksiyonu kavradım ve acil yardım ekibinin dışarı çıkmasını bekledim. Aceleyle dışarı çıktıklarında, sedyede yatan sarı önlüklü bir hasta gördüm. Hareketsizdi, gözleri kapalıydı. Yüzü solgun, dudakları mavi görünüyordu.

"Aman Tanrım!" Çığlık attım çünkü sedyedeki Kelly'ydi. Ve eğer yanılmıyorsam, çoktan ölmüş görünüyordu.

CHAPTERTWENTY-FIVE

KANDY

ÇILGINA DÖNMÜŞ BİR HALDE EVE DÖNDÜM VE RUHSAL durumum göz önüne alındığında SAĞ SALIM dönebildiğim için şanslıydım. Gördüklerime hâlâ inanamıyordum ve Cane'in bununla bir ilgisi olmaması için dua ediyordum.

O kadar acelem vardı ki, planladığım gibi ailemin evine bile uğramadım. Annem o sabah bana mesaj atmıştı, ama ben heyecanlıydım ve araba kullanıyordum, bu yüzden cevap vermedim.

Yerleştikten sonra onu aramak için aklıma bir not aldım, ancak neden beni kendisinin aramadığını merak ediyordum.

Geri döndüğümde hava kararmıştı ve evin ön kapısına ulaşır ulaşmaz, sanki biri beni kovalıyormuş gibi kapıyı arkamdan çarparak içeri daldım.

"Hey! Ne oluyor lan!" Lora köşeyi dönerek bağırdı. Beni gördüğünde kaşları daha da çatıldı. "Kandy, neler oluyor?"

"Biliyor muydun?" Ona doğru koştum ve omuzlarını kavradım.

"Neyi biliyorsun?" diye bağırdı, ellerimi iterek.

"Kelly hakkında! Biliyor muydun, Lora?"

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Kelly? Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu görmeye gittim." Burnumu çektim. "Ve çıkarken o adamı gördüm! Jefe ile geleni! Onu kliniğe girerken gördüm."

Dışarı çıktığında bir ambulans geldi. Ellerinde bir sedye vardı Lora ve Kelly sedyenin üzerindeydi! *Ölmüş gibi* görünüyordu!"

"Ne?"

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Artık panikliyordum, düzensiz nefes alıyor, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyordum.

"Tamam... Kandy. Sakin ol, tamam mı? Buraya gel." Elimi tuttu ve bir koltuk ve kanepenin kurulduğu köşeye doğru götürdü. Beni koltuğa oturttu ve sonra ellerimi tutarak önümde diz çöktü. Gözlerimi inceledi ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki söyleyecek bir şeyi olup olmadığını merak ettim.

"Her şey yolunda mı?" Lora'nın etrafına baktım ve Bayan Cane oradaydı. Şaşkınlık yüzünü çarpıtmış, gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet, anne. Sorun yok," diye ısrar etti Lora. "Ben hallederim. Git pişirmeyi bitir. Bir dakika içinde orada olacağız."

Bayan Cane bize temkinli bir bakış attı ama sonra uzaklaştı. Tabakların tekrar hareket ettiğini duyduğumuzda Lora benimle yüzleşti.

"Tamam, beni dinlemen istiyorum," dedi, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabiliyordum. "Az önce Kelly'ye ne oldu? Evet, bunun olacağını biliyordum ama ona ne yaptılarsa hak etti. Aksi takdirde Cane'i asla yalnız bırakmazdı."

"Bunu Cane mi yaptı?"

Lora iç çekerek başını öne eğdi. "Hayır, söylemedi. Jefe'ye acele bir şey yapmamasını söyledi. Birinin kendisi yüzünden öldüğünü bilmenin suçluluğuyla yaşayamayacağını söyledi, o kişiden ne kadar hoşlanmasa da." Başını tekrar kaldırdı, gözleri benimkilere dikilmişti. "Ama ben Cane gibi *değilim*, beni duyuyor musun? Hayatta kalmak için yapmaktan nefret ettiğim pek çok şeyi yaptım ve hepsiyle birlikte yaşadım. Bununla da yaşamakta bir sorunum yok."

"Lora, sen-"

"Ailemi korumak için yapmam gerekeni yaptım, Kandy. O kaltak onu asla yalnız bırakmayacaktı. *Asla*. Ve hayatımda bir kez olsun ona yardım eden ben olmak istedim, tersi değil. Q her *zaman yanımda* oldu, beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu terk ettiğimde bile beni kontrol etmeye geldi ama ben onu görmezden geldim ve şimdi bile hâlâ burada." Gözleri sulanmaya ve kızarmaya başlamıştı ama yaşlar akıyordu.

"Bu sefer onu koruma sırası bendeydi."

"Onu öldürerek mi?" Hırıldadım.

"Onu ben öldürmedim. Ona ne yapacaklarını bile söylemedim. Tek yaptığım Jefe'ye onu aramızdan çıkarmasını ve bir daha onu rahatsız etmemesini istediğimi söylemekti ve bana borçlu olduğunu hatırlattım, o da tamam dedi. Bu kadar. Ne yaptıklarını bilmiyorum ve bu kadar çabuk öleceğini bilmiyordum ama izlerini nasıl örteceğini biliyor. Bu bize geri dönmeyecek."

Buna inanamadım. Cane, Lora konusunda haklıydı. O inatçıydı. Bu işin peşini bırakamazdı.

Ellerimi bıraktı ve yüzünü avuçlarının içine bıraktı. "Orada olmaman gerekiyordu," dedi tekrar yukarı bakarak. "Onu ziyarete giderken aklından ne geçiyordu?"

"Gitmem istendiğinde senin ve Cane'in El Jefe ile konuştuğunuzu duydum. Hâlâ hayatta olup olmadığını görmek ve bana yaptıkları konusunda onunla yüzleşmek istedim. İçimde bir his vardı, bilmiyorum!"

"Evet, onu gördün ve şimdi öldü." Nefes verdi. "Tanrım, bir esrara ihtiyacım var."

"Cane, El Jefe'den bunu yapmasını istediğini biliyor mu?"

"Hayır, ama eminim haber ona ulaşacak ve bunun bir tesadüf olmadığını anlayacaktır."

"Tanrım, Lora. Bunların hepsi çok çılgınca."

"Biz buyuz, Kandy. Berbat durumdayız, tamam mı? Sana iyi insanlar olmadığımızı söyledim. Güvende kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz. Eğer bu gerçeği kaldıramıyorsan, belki de ne istediğini ve nerede olman gerektiğini yeniden düşünmelisin. Şirretlik yapmıyorum, sadece gerçekçi oluyorum."

Gözyaşlarının bir kısmını silip başka tarafa baktım. Dirseğimi ovuşturarak, "El Jefe sana neden borçlandı?" diye sordum.

Bana kaşlarını çattı ve başını öne eğdi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkundum. "Kötü bir şey mi?"

"Q'nun haberi bile yok, yani evet, bu kötü."

Koluna dokundum. "Ona sırlarını asla söylemem, Lora. Yemin ederim."

"Söylemeyeceğini biliyorum... ama yaptığım şey berbattı. Kendimi çok suçlu hissediyorum.

ve beni herhangi bir konuda suçlu hissettirmek çok zor." Ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı.

"O kadar da kötü olamaz..."

Bana yan yan baktı, sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. Sonra geri çekildi ve arkasındaki aşk koltuğuna çöktü. Sessizce oturduk ve ben ani bir hareket yapmak istemedim çünkü

Her şeyi anlatmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Cane'den sakladıysa, herkesten saklamıştı.

"Eminim Cane sana Aaron adında biriyle nişanlı olduğumu söylemiştir." "Evet." Biraz öne doğru oturdum. "Hatırlıyorum."

Parmaklarının ucuyla şakağını ovuşturdu ve gözlerini kapattı. "Aaron önümüzdeki on beş yıl boyunca hapiste olacak ve bu benim hatam."

"Nasıl?"

Gözlerini açıp benimkilere kilitlendi. "Tutuklandığı gece polisler tarafından yakalanmasının sebebi benim."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü yapmak zorundaydım, Kandy! Tamam mı? Aaron satış yöntemleriyle kontrolden çıkıyordu ve uyuşturucu da kullanmaya başlamıştı. Jefe'nin adamlarından biri onun uyuşturucu kullandığını öğrendi ve bana gelip onun bir sorumluluk olduğunu söyledi ve sonra bana bir seçenek sundu. Ya onu yakalatıp tutuklatacaktım, böylece bu işin dışında kalacaktı ya da Aaron'u öldürüp geri kalanını Cane'e sattıracaklardı, çünkü Aaron'u Jefe'nin malıyla tanıştıran Cane'di. Ben de nişanlıma tuzak kurdum." Yenilgi dolu bir ses çıkardı, gözlerinin kenarları yaşlarla dolmuştu. "Bagajına biraz kokain koydum ve isimsiz bir şekilde polisleri arayarak kokainle gezdiğine dair ihbarda bulundum. Onlara plakasını, adını ve her şeyi verdim." Bana sertçe baktı. "Ailemi seviyorum ve Cane'in yapmak isteyeceği son şeyin o boku tekrar satmak olduğunu biliyorum, ayrıca Aaron'ın ölmesini de istemedim, bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Jefe'ye bunun için bana borçlu olduğunu söyledim. Bana asla bir iyilik sözü vermedi ama bunu yapmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor. Bu olay gerçekleştiğinden beri her gün bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Aman Tanrım, Lora. Gerçekten bu yüzden mi geri döndün?"

"Kahretsin Kandy, orada daha fazla kalamazdım. Aaron'ın adamları bana çok fazla soru sormaya başlamıştı ve ben de yalan söylemekten yorulmuştum. Sadece bu da değil, Buck bana tehditler gönderiyordu. İzlendiğimi hissetmeye başlamıştım. Kendi dairem bile güvende hissettirmiyordu. Orada paranoyak gibiydim."

"Sadece hayal edebilirim."

Yüzü yumuşaktan ciddiye döndü. "Cane'e bundan bahsedemezsin, tamam mı? Ciddiyim. Bilmesini istemiyorum çünkü öğrenirse Jefe'ye çok kızar ve benim ve Aaron'ın hayatını mahvettiği için onu suçlar. Şu anda Aaron'dan nefret etse de onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim, Lora," diye söz verdim. "Sana söz

veriyorum."

"Güzel." Ayağa kalktı, kollarını başının üzerinde gerdi. "Annem bu akşam taco yapacak. Ben de markete gidip yanında içmemiz için margarita karışımı falan alacağım. Gerçekten berbat bir gün oldu." Bana başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Bayan Cane'e nereye gittiğini söylediğini duydum ve sonra kapıdan çıktı.

CHAPTER TWENTY-SIX

KANDY

GÖĞSÜMDEKİ AĞIRLIKTAN KURTULMAK için UZUN VE SICAK BİR BANYO YAPTIM, Cane'in bana ilk taşındığımda aldığı banyo yağlarıyla ıslandım. Olanlardan sonra beni rahatlatmak umuduyla beni birkaç kez yıkamıştı. Beni yıkamasına bayılırdım. Her zaman dikkatli ve özenli davranırdı.

Günün yorgunluğunu atarken telefonuma baktım. Olanlar beni hâlâ sarsıyordu. Daha önce hiç ölü bir beden görmemiştim. O kadından nefret etsem de, bu gördüklerimi daha az dehşet verici kılmıyordu.

Cane ertesi sabah şehre dönecekti ama onunla konuşmak için bütün bir gün bekleyemezdim. Ancak, akıl hastanesinde gördüklerimden ona telefonda bahsetmek istemedim ve bana her zaman neyin yanlış olduğunu söylediğini düşünerek hiç aramamaya karar verdim. İyice yıkandıktan sonra yağlardan arınmak için sıcak bir duş aldım.

İşim bittiğinde kendimi bir havluya sardım ve banyo kapısının çalındığını duydum. "Kandy?" Bayan Cane seslendi.

"Evet?"

"Taco'lar hazır! Oh, ayrıca Lora sana *a-s-s-s'*ını almanı söylememi istedi ve onunla bir margarita paylaş."

Güldüm. "Harika! Teşekkür ederim, Bayan Cane! Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

TACO'LAR INANILMAZDI. BAYAN CANE'DE GERÇEK BİR UIFT VARDI. Yemek yerKEN, Lora'nın yine soğukkanlı bir tavır takındığını fark ettim. Bu kadar suçluluk duyan biri için bunu bu kadar iyi saklaması şaşırtıcıydı. Eminim içtiği iki margarita ona yardımcı olmuştur. Yemekten sonra, Lora Pinterest'te gezinip yeni bir saç rengi ararken ben de Bayan Cane'e ortalığı toparlaması için yardım ettim.

"Kararsızım," diye homurdandı Lora. "Baharın geri kalanı için bu neon turuncuyu mu yoksa pastel pembeyi mi tercih etmeliyim bilemiyorum. Turuncu beni çok cesur gösterecekmiş gibi hissediyorum ama pastel pembe beni yumuşak ve kabarık gösterecek."

"Bir bakayım," dedim yanına yaklaşarak. Pinterest panosuna gitti ve bana resimleri gösterdi. "Hmm... Sanırım turuncu yaz için iyi olur. Pastel pembeyi özel bir gün için saklıyorum." Gümüş saçlı bir kızın resmine tıkladım. "Peki ya bu?"

"Bundan emin değilim. Bir ya da iki hafta sonra bundan sıkılacağımı hissediyorum." Sarı saçlarından bir tutam aldı ve saç modelini incelerken parmaklarının etrafında döndürdü. "Ama yeni bir şeye ihtiyacım var." Bana gülümsedi. "Deneyeceğim, ama nefret edersem portakala gideceğim."

Güldüm ve bulaşıkları kurulamaya geri döndüm.

Uzakta bir kapı tıkırdadı ve Lora ile ben donup kaldık, Bayan Cane ise arkasına baktı. Koridordan gelen ayak seslerini duyduk ve neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve mutfak kapısına doğru döndüğümde boğazım kurudu. Umarım yine El Jefe değildir.

Ama sonra *onu* gördüm.

Beyaz düğmeli bir gömlek giymiş ve sade siyah bir kravat takmıştı. Gömleğin kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştı ve cildindeki hassas mürekkebi ortaya çıkarıyordu. Sakalını birkaç gün önce, dağınık ve vahşi görünmeyecek kadar kesmişti. Lora'nın kalkık omuzları bir çentik gevşedi ve Bayan Cane oğluna gülümsedi.

"Şanslısınız," dedi Bayan Cane, yüzünü tutup yanağından öpmek için tezgâhın etrafından dolaşarak. "Birkaç taco'm kaldı."

"Teşekkürler anne," diye mırıldandı.

Lora, "Erken döndün, mankafa," diye belirtti.

"Anlaşmayı herkesin beklediğinden çok daha kısa sürede tamamladık." Ona doğru yürüdü ve dirseğiyle kolunu dürttü.

"Övünme, ahbap. Hiç hoş değil." Lora şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

Kıkırdadı, sonra döndü ve bana odaklandı. Elimdeki boş bardağı yere bıraktım ve ona zoraki bir gülümseme verdim. Sanki bunun ne kadar zorlama olduğunu fark etmiş gibi kaşları bir anlığına birbirine yaklaştı. Bana doğru yürüdü, belimi tuttu ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Her şey yolunda mı?"

Nefeslerimi sabit tuttum. "Evet," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda." "Tamam. Yemek yiyor musun?"

"Evet."

"Güzel."

Cane tezgâha gitti ve tacoları neredeyse mideye indirdi. Kendine bir margarita bile aldı, ancak bana margarita adamı olmadığına dair güvence verdi. Onun daha çok viski adamı olduğunu biliyordum.

O ve Bayan Cane o sabahki toplantıdan ve Lora'yla bir butikteki küçük alışveriş macerasından bahsettiler. Görünüşe göre Bayan Cane'in artık bir deri ceketı vardı.

Her şey mükemmel görünüyordu... Ta ki telefonu çalana kadar.

Ekrandaki yazıyı okur okumaz yüzü soldu, gözleri büyüdü. Gözlerim Lora'ya kaydı, o da bana baktı ve sanki çenemi kapalı tutmamı ve soru sormamamı istermiş gibi başını hafifçe salladı.

Cane tedirgin bir nefes vererek telefonunu arka cebine soktu ve dik durdu. "Lora," diye homurdandı. "Dışarı çık. *Hemen*."

Hışımınla uzaklaştı ve Lora dudaklarını bastırarak tabureden inledi. Tezgâhın etrafında yürümeden önce bana omuz silkti ve kapı kapanmadan önce Cane'in "NE OLUYOR LORA!" diye bağırdığını duydum.

"Bu da ne demek oluyor?" Bayan Cane yanıma gelerek sordu.

"Emin değilim," diye mırıldandım ama bildiğime dair bir his vardı içimde.

Bayan Cane cep telefonunu çıkardı ve bir tabureye oturdu. "Bu ikisi sürekli tartışıyor. Dışarı çıkalım mı? Ayrılalım mı?"

"Uh...hayır. Ben öyle düşünmüyorum. İçimden bir ses oraya gitmenin yardımcı olmayacağını söylüyor."

"Böyle olmalarından nefret ediyorum." Telefonuna odaklanmak için bakışlarını indirdi. "Facebook'un var mı?"

"Evet, var ama artık hesabıma pek girmiyorum. Neden sordunuz?"

"Arkadaş arıyorum. Seni eklememin sakıncası var mı?"

Ona gülümsedim. "Elbette, çekinmeyin. Kandy Jennings'in altındayım."

Bulaşıkları yerleştirmek ve kalan yemekleri paketlemekle meşguldüm. Bu sırada bağırışları daha da arttı. İçlerinden biri içeri girdiğinde kapı menteşelerinde gıcırdadı. Lora köşeden fırladı, cep telefonunu kaptı ve ikimize de bakmadan mutfaktan çıktı.

Ön kapı tekrar çarptı ve Cane'in mutfağa gelmesini bekledim ama gelmedi. Köşeden baktığımda, güverteye açılan kapıya ulaşmak için koridorda yürüyordu.

Peşinden gittim ve o kapıyı çarpmadan önce kapıyı yakaladım. Tüm bu çarpma sesleri yüzünden camlardan birinin kırılacağından emindim.

Geniş, beton güvertede volta atarken "Cane," diye seslendim. Cevap olarak sadece ofladı.

"Cane... neler oluyor?" Bir adım daha yaklaştım.

Sonunda volta atmayı bırakıp bana döndü. "Az önce Cora'dan bir mesaj aldım. Kelly'nin annesi Bayan Hugo'nun ofisi aradığını söyledi. Cora'ya kliniğin Kelly'yi yatağında bulduğunu ve kalbinin atmadığını söylemiş. Kalp krizi geçirdiğini ya da aldığı ilaçlardan birine tepki verdiğini düşünüyorlar ama ben buna bir an bile inanmıyorum. Bunu Draco'nun yaptığını biliyorum. Bunu biliyorum!"

Sertçe yutkunarak başka tarafa baktım.

Cane kollarını kaldırdı. "Neden şaşırmış görünmüyorsun?" diye sordu.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Çünkü ben zaten biliyorum," diye fısıldadım. "Olay olduğunda ben de oradaydım."

Daha önce üzgün olduğunu düşünmüştüm ama şimdi çok kızgındı. "Ne oluyor lan!"

Sen orada mıydın? *Neden* oradaydın, Kandy?"

"Bilmiyorum, tamam mı! Lora ve senin El Jefe ile yaptığınız konuşmaya kulak misafiri oldum ve içimde bir his vardı. Ona Lora'yı öldürmesini söylediğinden endişelendim ve onu görmeye ve hala hayatta olduğundan emin olmaya gittim!"

"Kandy, ben asla böyle bir şey yapmam! Onu görmek için oraya giderken aklımdan ne geçiyordu! Her yerde kameralar var ve öldüğü gün orada olduğunu öğrenirlerse, bunun bedelini çok ağır öderler! Bunun senin için ne kadar kötü görüneceğini biliyor musun?"

"Özür dilerim!" Feryat ettim. "Onu öldüreceklerini bilmiyordum, Cane! O adamı gördüm. Clark mı? El Jefe için çalışan adam. Oraya girdiğini gördüm ve polisler gelince çitlerden atlayıp kaçtı."

"Siktir," diye tısladı. "Bu inanılmaz!"

"Senin çağırdığını sanıyordum," diye mırıldandım. "Korkmuştum, Cane. Endişelendim."

Başımı eğdim ama onun bana baktığını hissettim. İç çekerek bana doğru bir adım attı ve omuzlarımdan tuttu. "İnan bana, istedim ama yapamadım. Bu şekilde olmaz. Bunu kendim halletmek istedim-ölümle değil, ama bir şeyler bulabilirdim." Bir elini omzumdan çekip yüzünde gezdirdi. "Birini aramam gerekecek, bakalım güvenlikten kayıtları alabilecek mi ve kliniğe para verip kayıtları bize vermesini sağlayabilir miyiz ve senin adını ziyaret listesinden çıkarabilir miyiz?"

"Özür dilerim, Cane. Bilseydim uzak dururdum, söz veriyorum."

"Onu görmeye giderek hayatının iki saatini boşa harcadın Kandy. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey." Telefonu çaldı ve onu çıkarıp uyarıyı okudu. "'Verandanı kontrol et,'" diye okudu kısık bir sesle. Bir an bana baktı ve sonra hızla kapıdan geri döndü. Koridorda koştu ve ben de onu takip ettim.

Ön kapıyı açarak, bir arabanın tekerlekleri gıcırdarken dışarı fırladı ve omzunun üzerinden siyah bir arabanın uzaklaştığını gördüm.

Cane sertçe oflayıp puflayarak yere baktı ve bir şey aldı. Elinde bir şeyle içeri döndü ve ben de ona doğru yaklaştım, işaretlenmemiş kahverengi bir kutunun içine bakıyordum.

Üstünde yapışkan bir not vardı.

Sorun çözüldü.

Bir daha sıçıp batırma.

Cane notu birkaç kez okurken burun delikleri alevlendi. Sonra kutuyu açtı ve içinden altı DVD ile o günün tarihini ve isimleri içeren ziyaret listesini çıkardı.

"Vay anasını," dedi arkamdan biri kahkahalarla gülerek. Arkama baktığımda Lora'nın koridorda bize baktığını gördüm. "Bu kliniğin güvenlik kamerası görüntüleri mi?"

Cane başını kaldırdı. "Evet."

"Oh, kahretsin!" Lora ağzını kapatarak gülümsemesini gizledi. Geri adım attı ve bir elini indirdi, diğerini kaldırıp Cane'i işaret etti. "Sana söylemiştim!"

"Bu yine de bunu doğru yapmaz, Lora!" diye gürledi sesi.

Omuz silkti. "Ama bir daha o kaltak için endişelenmene gerek kalmayacak, değil mi?"

Cevabını duymak için bekleme zahmetine bile girmedi. Ben daha kelimeleri sindiremeden koridorda yürümeye başladı.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

CANE

O GECE HIÇ UYUYAMADIM, Kİ BU HIÇ mantıklı DEĞİLDİ.

Öncelikle, Kelly'ye karşı olumlu duygular beslemediğim açıktı. Uzun zamandır hayatımdan çıkmasını istiyordum ama olanları bilmek... *delilikti*. Kendimi ne kadar suçlu hissetsem de, küçük bir parçam sevinç ve rahatlamayla dans ediyordu ve ben o parçamdan nefret ediyordum. O parçam gittiği için heyecanlıydı - artık bir sorun olmadığı için mutluydu - ama bunun gerçekleşme şekli istediğim şey değildi.

Onu zehirlemiş olmalıydı. Bunun başka bir yolu yoktu. Draco zehir, asit ve aklıma bile getirmek istemediğim bir sürü başka şeyle arası iyiydi. Kan dolaşımında tek bir iz bırakmadan öldürebilen ilaçları biliyordu. Lora'nın arkamdan iş çevirip ona bunu yapmasını söylemesi de yardımcı olmadı. Ondan uzak durmasını ve ondan asla iyilik istememesini söylediğim halde hâlâ onunla görüşüyor olması beni kızdırıyordu. Lora'nın bulaşması gereken türden bir adam değildi, özellikle de iyilik borcu söz konusu olduğunda, çünkü bir kez iyilik istediniz mi, ömür boyu ona borçlu olurdunuz.

Yan dönüp Kandy'ye baktım. Mışıl mışıl uyuyordu ve kaşlarının arasında onu masum ve tatlı gösteren o çukur vardı. Artık benim dünyamın derinliklerindeydi ve görmesini asla istemediğim şeylere tanık olmuştu. Draco her şeyi halletmişti, bu çok açıktı. Ama

DVD'ler ve ziyaret listesi yakılmıştı, bu yüzden Kandy'nin orada olduğuna dair hiçbir kanıt ya da yol yoktu. Kelly ve ailesi söz konusu olduğunda endişelenecek bir şeyim yoktu, o halde neden dinlenemiyordum?

Bir o yana bir bu yana döndüm, homurdandım ve inledim, ta ki sonunda küçük bir sis beni ele geçirene kadar.

Bu sese yenik düştüm, ona tutundum ve beni uyutmasına izin verdim, ama bırakmadan önce son bir düşünce beni vurdu.

Kandy'nin en büyük korkusu ortadan kalkmıştı. Yeniden huzura kavuşacaktık - artık hangi gün ondan bir sürprizle karşılaşacağımızı merak ederek diken üstünde yaşamayacaktık. Her şeye rağmen kızım yeniden mutlu olacaktı, güvende olacaktı ve açıkçası benim de onun için tek istediğim buydu.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

KANDY

BUNU söylemekten NEFRET ediyorum AMA ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA KENDİMİ...

Bedava.

Bu his beni tüm gücüyle etkiledi, içimi aydınlattı, sanki bir kilise korusu kalbimde şarkı söylüyordu ve endişelerimin çoğunun sona erdiğini bana bildiriyordu. Evet, hâlâ Cane'in babası vardı ve her an ortaya çıkabilirdi ama Cane onun için o kadar da endişeli görünmüyordu. Onunla daha önce başa çıkmıştı ve yine başa çıkabileceğinden emindi. Bir de ayrıldığımdan beri henüz doğru dürüst konuşamadığım ama konuşacağım ailem vardı. Yine de bunun gerçekleşmesi için zamanlamanın doğru olması gerekiyordu.

Güneş ışığı ufukta yeni belirmişti ve Cane yanımda dinleniyordu. Onu uyandırmamak için hareketlerimi minimumda tutmaya çalışarak dikkatlice yanıma yuvarlandım. Güneş mürekkepli göğsünde gezinirken erkeğimi inceledim. Her şeyini içime çektim ve içimden akan sıcaklık fışkırmasını durdurmak imkansızdı. Gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Cane kusurlu bir şaheserdi. O benimdi.

Artık sırtımızda Kelly kadar ağır ya da tehditkâr bir hedef yoktu... ve sadece bu düşünceyle göğsüne kıvrıldım. Ağır bir

İnleyerek bir kolunu bana doladı ve kollarının güvenliğinde tekrar uykuya daldım.

"KANDY," diye SESLENDİ DERİN BİR SES. OMZUMA BİR DOKUNUŞ HISSETTİM, SONRA saçlarım geriye çekildi, yüzüme serin bir hava çarptı. Dudaklar kulağıma bastırıldı, nefesin sıcaklığı kulağımın kabuğunda ve boynumda gezindi. "Kandy, uyan. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nereye?" Yuvarlanarak inledim. Bir gözümü açıp Cane'in gri-yeşil gözlerine baktım.

"Bu bir sürpriz, ama biraz gezinti olacak. Hadi," diye yumuşakça gülümsedi. "Giyin. Bir yerde dururuz, önce kahvaltı ederiz." Elimi tuttu ve oturmama yardım etti.

"Ne demek *biraz gezintiye çıkacağız?* Beni tam olarak nereye götürüyorsun?"

Sırtarak elimi bıraktı. "O yatakta yatmaya devam edersen asla öğrenemezsin. Hadi gidelim." Kapıya doğru yürüdü. "Seninle bu küçük gezi için bir toplantıyı iptal ettim. Beni ekme."

Çıkmadan önce göz kırptı ve ben de gülümsememi bastırarak yataktan çıktım. Duş aldıktan sonra Lora'nın seçtiği maksi elbiselerden birini giydim, saçımı şekillendirdim, birkaç takı taktım ve odadan çıktım.

Bayan Cane, Lora ve Cane mutfaktaydı. Lora'nın elinde bir fincan kahve ve alnına bastırılmış, üzerinde "Fuck Off" **yazan bir** uyku maskesi vardı. Cane onun yanında duruyordu, üzerinde elbise pantolonu ve kısa kollu, düğmeli bir gömlek vardı. Saçları kesilmişti, yani bu sabah ben tekrar uykuya daldıktan sonra saçlarını kestirmişti. Sakalı düzgündü ve ona çok yakışıyordu.

"Günaydın, Kandy!" Bayan Cane cıvıladı. İlk kez kahvaltı hazırlamıyordu.

"Günaydın. Bugün kahvaltı yok mu?" Ben sordum.

"Hayır." Elini salladı. "Cane seni kahvaltıya götüreceğini söyledi, Lora ve ben de manikür yaptırıp matineye gideceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. Bu arada, dün gece arkadaşlık isteğini aldım. Seni ekledim."

Ben ona küçük bir göz kırparken gülümsemesi daha da genişledi. Cane yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Hazır mısın?" Başımı salladım ve bir kolumu onun beline doladım. "Evet."

KAHVALTIYI LE BLANC Château ADLI BIR RESTORANDA YAPTIK; BURASI Cane'IN Charlotte'taki en sevdiği restoranlardan biriydi çünkü ne istediğini tam olarak biliyordu ve her bir Fransızca kelimeyi daha önce defalarca söylemiş gibi düzgün bir şekilde telaffuz ediyordu.

Brunch saatinin ortalarına doğru gelmiştik ve ben pastırmalı ve çedarlı kiş yemeye karar verdim ki bu çok lezzetliydi. Yemek yedik ve mimozalarımızı yudumladık ama bir kez bile Kelly'den bahsetmedi. Umursadığımdan değil. Gördüklerimi aklıma nasıl yerleştireceğimden hâlâ emin değildim ve gerçeğin bana anlatılması yutmam gereken daha da büyük bir haptı. Ayrıca bu konu hakkında konuşmak aramızdaki havayı bozabilirdi ve şu anda çok soğukkanlıydık.

Brunch bittikten sonra Cane ödemeyi yaptı ve arabasına kadar eşlik etti. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi bağlayarak sordum.

"Sana söylersem her şey mahvolur." Hafif bir gülümsemeyle arabayı iterek çalıştırdı. "Yakında anlayacaksın. Yine de yola çıkmadan önce tuvaleti kullanmış olman iyi bir şey." Arabayı kenara çekti ve ben de sürprizin tadını çıkarmaya karar vererek deri koltuğa gömüldüm.

Cane arabayı Drake, The Weekend, Miguel, Childish Gambino ve Kendrick Lamar'dan oluşan karışık bir müzik eşliğinde sürdü. Aston Martin'in üstü açılmış, camlar indirilmişti. Otoyolda güneşin tadını çıkararak ilerlerken yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim. Başımı eğdiğimde gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve başımı çevirdim. Cane gülümseyerek bana ve önümdeki yola bakıyordu.

"Ne?" Saçlarımı geriye iterek güldüm.

"Hiçbir şey." Müziğin sesini biraz kısarken gülümsemesi daha da genişledi. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin. Ve mutlu görünüyorsun."

Sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru yayıldı ve elini tutarak dudaklarıma götürdüm. "Muhtemelen bu kadar mutlu hissetmemeliyim ama..." I

Bir sonraki ifademi düşündüm, üzerinde kafa yordum. "Önceleri, başımın üzerinde gri bir bulut varmış ve her geçen gün içinde fırtınalar kopuyormuş gibi hissediyordum. Kendimi boğulmuş hissediyordum; sanki nefesimi tutmuş, bulutun ağırlaşp yarılağı, yağmurun, gök gürültüsünün ve hatta şimşeklerin çakacağı günü bekliyordum." Düzenli bir nefes verdim. "Böyle olmasından nefret ediyorum, Cane."

Dikkatini ileriye doğru verdi. "Biliyorum."

Elini sıkarak dudaklarıma götürdüm ve mürekkepli parmak eklemlerini öptüm. R'den başlayarak her bir harfi öptüm. "Ama ne kadar berbat olsa da... eğer olmasaydı, böyle hissetmezdik. Özgürleşmiş. *Özgür*."

Ağzı seğırdi, dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme kapladı. "Tek istediğim senin mutlu olman ve her şeyin eskisi gibi olması."

"Hayır." Başımın arkası koltuk başlığına çarptı. "Her şeyin eskisi gibi olacağını sanmıyorum... ama daha iyi olabilir."

Bu ifade bana tam bir gülümseme kazandırdı. Bana bakarak dişlerinin üst sırasını gösterdi. "Haklısın," diye onayladı. "Bundan sonrası sadece daha iyi olabilir, bebeğim."

CHAPTER TWENTY-NINE

KANDY

Son DERECE TANIDIK BIR EYALETLER ARASI YOLA ULAŞMIŞTIK. Daha dün gördüğüm BIR YERE.

Başımı çevirdim ve dikkatimi Cane'e verdim. "Georgia'ya geri mi dönüyoruz?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Başını salladı.

"Neden?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

Kafam çok karıştı. Georgia'da bana gösterip de anlatamayacağı ne olabilirdi ki? Beni Kelly ile ilgili bir yere götürmemesi için dua ettim. Ugh. Bu tam bir vızıltı olurdu.

Kırk beş dakika sonra Atlanta'nın silüetini gözler önüne seren otoyolda ilerliyorduk. Babamın çalıştığı karakolu görmeye çalıştım ama bulunduğumuz yerden göremedim. Yine de annemin aylar önce çalıştığı binayı gördüm. Cane arabayı sürmeye devam ederken iç çekerek koltuğuma yaslandım. Onları gerçekten özlüyordum.

Kelly'nin kliniğine giden çıkışı geçtiğinde rahatladım. Sonra bıçaklama olayının gerçekleştiği eski evine giden çıkışı geçti. Daha da rahatladım.

Arabayı sürmeye devam etti, şehirden gittikçe uzaklaştı.

Hangi cehenneme gidiyordu?

Cane bir çıkışa sapıp her biri bir öncekinden daha güvensiz görünen mahalleleri geçtikçe merakım daha da arttı. Sola döndü ve "Cascade Heights'a Hoş Geldiniz" yazan büyük bir tabela belirdi. Kaşlarım diken diken oldu ve Cane arabayı yavaşlattı.

Sokaklarda bir sürü insan vardı. Basketbol forması ve şapkası giyen bazı adamlar köşelerde duruyordu, küçük çocuklar bir sahada basketbol oynuyordu ama kale fileden yapılmamıştı. Eski bir sandıktan yapılmıştı. Önünden geçtiğimiz bir evin çimlerine bir sürü araba park edilmişti ve yüksek sesle müzik çalıyordu. Erkekler verandalarında sigara içiyor ve büyük şişelerde bira içiyorlardı... hem de gün ortasında.

"Cane, neredeyiz?" Sonunda küçük bir sokakta bir dönüş daha yapıp arabayı daha da yavaşlatırken sordum. Beyaz olması gereken ama grafitilerle kaplı, camları kırık ve çatısında büyük delikler olan bir evin önüne park etti. Hiç çimen yoktu - daha çok toprakla dolu bir avlu gibiydi. Ev küçüktü ve oldukça harap bir haldeydi. Altından da karanlık izler geliyordu, sanki ateş yakılmış ve sonra söndürülmüş gibiydi. Tamamen kurtarılamaz görünüyordu.

"Benimle gel," diye ısrar etti, motoru durdurdu ve arabadan indi.

Ne dedi? Ciddi miydi?

Arabadan dışarı itti, kapıyı arkasından kapattı ve ben dışarı çıkarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak etrafıma bakındım. Dışarısı neredeyse seksen derece olmasına rağmen ellerimle kollarımın arkasını ovuşturdum. "Cane... neden buradayız?"

"Çünkü burası benim büyüdüğüm yer." Gözlerini eve dikti ve ben de bunun ne olduğunu anlayarak gardımı bir kademe indirdim.

"Oh."

Gözleriyle evi baştan sona tarayarak ilerledi. "Eskiden bundan çok daha iyi görünüyordu," diye kuru kuru güldü.

"Ne oldu ona?" Uzaktan derin kahkahalar duyduğumda ona yakın durdum.

"Annemi rehabilitasyona gönderdiğimde, oranın faturalarını ödemeye devam edemedi. Zaten çalışmıyordu. Ev Buck'ın adına kayıtlıydı. Satmaya çalıştı ama bir şey yapamadı, muhtemelen kimse bu mahallede bir ev alacak kadar aptal olmadığı için. Teknik olarak hâlâ onun ama buraya geri döneceğinden şüpheliyim.

bok parçası. Yine de ödendi. Jefe için yaptığım satışlardan birkaç çek biriktirdiğimde, annemin artık endişelenmesine gerek kalmasın diye ipoteği kendim ödedim."

Ben de onun yanında durup eve baktım. "Çok nazıksın. Yine de *bu* mahallede büyüdüğüne inanamıyorum. Sana hiç yakışmıyor."

"İşin garibi, çocukluğumla ilgili hatırladığım tek şey bu. İyi ve kötü günler vardı. Sürekli silah sesleri duyardım. Bir sürü kavgaya karıştım. Hatta soyuldum bile... ama kendimi savunmayı öğrenmeden önce bu sadece iki kez oldu." Bir çocuk karşıdan karşıya bisiklet sürerken soluna baktı. "Ben burada kaldığımda bu mahalle tam bir cehennem çukuruydu, şimdi görüldüğünden çok daha kötüydü. Lora'ya, anneme ve kendime sürekli bizi buradan çıkaracağıma dair söz verdim. Onlara harika bir şey yapacağımı, hayatımızda bir değişiklik yapacağımı, böylece mücadele etmek ya da bazı geceler akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi merak etmek zorunda kalmayacağımızı söyledim." Güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerinin kırmızı ve nemli olduğunu fark ettim.

Bir kahkaha attı ve başını öne eğdi. "Burada uyuşturucu sattım," diye itiraf etti. "On sekiz yaşımdayken bu mahalledeki her sokağı ben işletiyordum. Buranın *sahibi*ydım... ve sonra babanla tanıştım." Bana bakmak için döndü. "Ve iyilik yapmak için hâlâ bir şansım olduğunu fark ettim. İyi *olmak* için. Yaptığım şey doğru değildi. Berbat bir çocuktum ama o bende bir potansiyel gördü. Benim kendimde göremediğim bir şeyi o bende gördü."

Paylaştığı her kelimedede boğazım düğümlendi. Görüşüm bulanıklaşmasın diye bakışlarımı ayırmak zorunda kaldım.

"Şu anda bulunduğum yere gelmek için yaptıklarımın gurur duymuyorum. Tehdit etmek zorunda kaldığım insanlarla. Besin zincirinin en tepesinde olmak için neredeyse aldığım hayatlar... ama ailem için yapmam gerekeni yaptım. Sahip olduğum tek şey onlardı, bu yüzden daha iyi çözümler gelene kadar elimden geleni yaptım." Eve bakarken dili alt dudağının üzerinde gezindi. Bir an durakladı ve sonra kıpırdanarak toprak yürüyüş yolunda yürümeye başladı. "Sana bir şey göstereyim."

Ben arkasından gittim, o da evin arka tarafına, yıkık dökük bir kulübenin olduğu yere gitti. Kapıyı çekerek açtı, öksürdü ve kir ve toz bulutu üzerine çökerken eliyle havayı havalandırdı. Geride durup havanın dağılmasını bekledim ve dağılınca içeri girdi. Yarı yolda dönüp elini uzattı, ben de tuttum ve yavaşça kulübeye doğru ilerledim.

Çoğunlukla boştu ve küf ile güve topları kokuyordu. Zemindeki bir deliğin üzerinden geçerken "Adımına dikkat et," diye uyardı.

Üzerinde boş şarap şişeleri olan bir rafın önünde durdu. Şişelerin etiketleri yoktu. "Bütün bunlar ne?" Şişelerden birinin yanında duran bir yığın kâğıdı eline alırken sordum.

Bana uzattı, ben de elimle kiri ve tozu silerek okudum.

Tempt için bir iş planıydı. Gelir hedefleri, şarap türleri ve her şeyiyle tam bir taslak. Ona baktım.

"Buck, Tempt'i ve temsil ettiği her şeyi düşünen kişi olduğunu iddia ediyor, oysa gerçek şu ki ailesi şarap üreten bir arkadaşımın konuşurken kulak misafiri olmuş. Yirmi, yirmi bir yaşlarında olmalıydım. Bu arkadaşımın aynı okula gidiyorduk ve onun İtalya'da üzüm bağı olan bir babası vardı. Denemem için bana biraz şarap getirirdi ama babası asla satmazdı. Sevdiği için yapardı ama tadı kesinlikle inanılmazdı. Bunlar bana getirdiği ya da gönderdiği şişelerdi," dedi ve boş yeşil şişelerden oluşan rafı işaret etti. "Arkadaşım Joey bir gece ziyaretime geldi ve ona bu şarabı satıp ailesine bir servet kazandırabileceğimizi söyledim. Tek ihtiyacımız olan babasının kabul etmesi -ki etti-, bir plan ve bir isimdi. Planlamanın çoğunu okulda yaptık ama ailem için bir şeyler yapmam gerektiğinde Joey birkaç kez buraya geldi. Planlama yaparken, marka için lanet olası bir isim aklıma bir türlü gelmiyordu. Ne yazık ki, bir gece Joey ile bir liste üzerinde düşünürken, ön verandadaydım ve Buck da etraftaydı. Dışarı çıktı ve markanın adını Tempt koymam gerektiğini söyledi, çünkü oyunu dinleyebilmek için çenemi kapatmazsam bira şişelerinden biriyle bana vuracaktı. Aynen böyle söyledi." Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Buck'ın iyi bir fikir bulacağı bir gün olacağını hiç düşünmezdim... ama Joey bile bu ismin fena olmadığını söyledi, çünkü şarap güçlü ve hala biraz tatlı ve sizi gizlice ele geçiriyor... bu yüzden onunla gittik, ama Tempt'i inşa etmekle hiçbir ilgisi yoktu. O iş planını hazırlayan bendim, üniversitede ders çalışmam gerekirken her gece üzerinde çok çalıştım. Draco'ya gidip hayatımı riske atan bendim, hepsi bir hayal uğruna ve hepsi hala onun uyuşturucularını satarken. Buck'ın tek yaptığı, sinir bozucu tiratlarından birinde bu kelimedden bahsetmekti ve bu bana yapıştı. O kelimenin sahibi değildi. Beni onunla tehdit etti. Her zamanki gibi sarhoş olduğu için o konuşmayı nasıl hatırladığını bile bilmiyorum ama Tempt ve temsil ettiği her şeyi düşündüğünü iddia ederek yıllarca bunu bana karşı kullandı. İsmi değiştirmek istedim ama o zamanlar inatçıydım ve ona bir şeyi kanıtlamak istiyordum.

lanet olası kelime." Dudaklarını birbirine vurdu. "Hapisteyken bu yüzden mahkemeye gitmeye çalıştığını biliyor musun? Tabii ki bir yere varamadı. Kimse hapisteki bir adamı temsil etmek istemedi. Ama düşünmek için zamanı oldu. Saçma sapan bir şeyle gelecek ve çok para isteyecek."

"Peki, neden ona biraz vermiyorsun, böylece seni rahat bırakabilir?" Ben ısrar ettim.

"O orospu çocuğuna ne kadar veririmsem vereyim, bizi asla yalnız bırakmayacak Kandy." Gözlerimin içine baktı. "Daha önce denedim. İsteddiği her şeyi alabilsin ve bizi rahat bıraksın diye komiserini parayla doldurdum ama bununla tatmin oldu mu? Hayır. Tehditler savurmaya devam etti. Anneme yazmaya devam etti. Bana mektuplar göndermeye devam etti ve sessizliğini satın alamayacağımı söyledi."

Lanet olsun. Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilemedim.

"O mutsuz biri ve eminim 'mutsuzluk arkadaşlığı sever' sözünü duymuşsunuzdur. Bizim mutlu olduğumuzu bilmekten nefret ediyor. Bizim de kendisi gibi berbat ve mutsuz olmamızı istiyor ve böyle hissetmemiz için her şeyi yapacak."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Onun hakkında dertleşmek için mi?"

Etrafına bakındı ve sonunda başını salladı. "Hayır. Geldim çünkü burayı temelli terk etmeden önce son bir kez görmek istedim. Burada yaşarken - seninle ya da ailenle tanışmadan önce- Buck hapse girdikten ve annem ortalıkta görünmez olduktan sonra bile sürekli bu eve gelirdim. Haftada en az bir kez sırf kendime *işkence* etmek için gelirdim," diye nefes aldı.

"Burada olan her şeyi, duvarlardan sızan nefreti hatırlardım. Kavgaları. Yıllarca süren istismar... Ama sonra Jennings'lerle tanıştım." Gözlerini gözlerime dikti, bana doğru bir adım attı ve ellerimi tuttu. "Ve o güzel aileyle tanıştığымda ve hepinizin ne kadar mutlu ve eksiksiz olduğunu gördüğümde, buraya daha az geldim. Lora'nın aksine, arkama bakmadan kaçmadım. Geriye bakmaya devam ettim ve bu beni yıllarca mahvetti."

Yüzümü kavradı, gözlerimi dikkatle izledi. "Ayrıca sana nerede büyüdüğümüzü göstermek, istediklerimiz için neden bu kadar çok mücadele ettiğimizi görmeni sağlamak istedim... çünkü geldiğimiz yer burası. Lora'nın yaptığı gerçekten berbat bir şeydi ama bunu senin ve benim için yaptı ve bunun için onu suçlayamam çünkü roller tersine dönseydi ben de onun için aynısını yapardım." Yanağımı avucunun içine bastırdım ve

başımı salladım. "Yapacağın biliyorum. Bunun için onu ya da böyle düşündüğünüz için sizi suçlamıyorum."

Eli çeneme dokunmak için aşağı indi. Dudaklarıma yumuşak, sıcak bir öpücük bıraktı ve sonra çekilirken iç çekti. "Hadi gel. Buradan çıkalım," dedi serbest elimi tutarak. "Şunu da tut. Bu notlardan bazılarını bir gün kitap yazmak için kullanabilirim." Göz kırptı ve çıkış yolunu gösterdi. Arabaya doğru yürüdük ve ben yolcu koltuğuna oturdum. Sürücü tarafına geçmek için arabanın etrafında yürüdü ama hemen binmedi. Bir süre arabanın dışında durdu ve eve bir kez daha baktığını hissettim.

Arabaya bindiğinde hiç tereddüt etmeden vites taktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ailemle tanıştığında, geri dönerek kendine işkence etmeyi bıraktığından bahsetmişti ama sanırım o anda bu işkenceyi gerçekten bırakmıştı.

Acımasız geçmişi.

Yıllarca süren istismar.

Ailemle tanışması sayesinde yavaş yavaş onarılan kırık ruhu.

Her şeyi olurluna bıraktı ve onu tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez nihayet kendi hayatının kontrolünü eline almıştı.

CHAPTER THIRTY

CANE

Eve dönmeden ÖNCE KANDY'YE gitmek İSTEDİĞİM BİR YER DAHA VARDI. NEREDEYSE ikinci evim olarak adlandırdığım bir yerdi.

Killian'ın Dövme Salonu.

Dövme yaptırmaya ilk başladığımda, dövme yaptırmak için yasal yaşta bile değildim ama yine de Killian'ın garajına gidiyordum. Şimdi, eğer başarılı olursam ona vereceğime söz verdiğim on beş bin dolar sayesinde kendi dükkanını açmıştı. Bir genç olarak Killian'ın tuvaliydim ve o da harika bir iş çıkardı. Yaptırdığım her dövme? Onun tarafından çizilmişti. Dövmelerim pişmanlık değildi. Hepsinin bir anlamı vardı ve hayatımı bir şekilde temsil ediyorlardı.

"Dövme dükkânı mı?" Arabayı kilitlerken Kandy sordu. "Evet. Canım yeni bir mürekkep istiyor."

"Resmen mürekkebe bulanmışsın," diyerek güldü ve bir kolunu belime doladı. "Bir tane daha nereden bulacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki yüzüme bir tane yaptırırım. Henüz denemedim."

Gülmekten kırıldı. "Bunu yaparsan seni boğarım."

Dükkân tıpkı hatırladığım gibiydi. Duvarlar bordoya boyanmıştı ve kendi köşelerinde üç siyah deri sandalye vardı. Killian'ınki hariç her köşe boştu. Hatırladığım gibi kaşlarını çatmış, işine odaklanmış bir şekilde birinin sırtını mürekkepliordu. Bu

Odaklanmış yüzü hâlâ değişmemişti. Killian kaslı bir adamdı. Çok ağırlık kaldırırdı ve şu anki görüntüsüne bakılırsa hiç durmamıştı. Teni açık kahverengiydi, kafası keldi. Yüzünde birkaç piercing ve iki kulağında da piercing vardı ve tabii ki mürekkeple süslenmişti. Her iki kolunda da tam kollu dövmeler vardı. Bacaklarında ve ayaklarında bile dövmeler vardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye mırıldandı kalın güneyli aksanıyla. Hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmamıştı.

"Bana yardımcı olabileceğin çok şey var aslında," dedim.

Killian başını kaldırdı, gözleri büyüyordu. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve iğnenin vızıltısını durdurdu. "Cane? Burada ne işin var dostum? Hawaii'de ya da bütün zenginlerin olduğu bir yerde olman gerekmiyor mu?"

Güldüm. "Sadece ziyaret ediyorum."

"Bir ziyaretten her zaman mutlu olduğumu biliyorsun." İğnesini yere bıraktı ve eldivenlerini çıkarıp bana doğru yürümeden önce adama bir şeyler söyledi. "Şu haline bak, kardeşim. Otuzunu bir gün bile geçmemişsin."

"Gri saçlar aksini söylüyor." Birbirimizin sırtını sıvazlayarak kardeşçe kucaklaştık. Çekildiğinde gözlerini Kandy'ye dikti. "Bu Kandy, kızım."

"Ne yani, kız arkadaşın mı?" diye sordu delikli kaşlarını kaldırarak.

Gülümsedim. "Bilmiyorum. Bize ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Belki de ona sormalısın."

"Peki, ne oldu küçük hanım? Bu adam seni rehin mi tutuyor, yoksa onu gerçekten seviyor musun?" Killian sırtarak sordu.

Kandy kızardı ve gülümsemeye çalıştı. "O ne olmamı istiyorsa ben oyum." Kıkırdadı. "Ama kız arkadaş kulağa daha resmi geliyor, bu yüzden şimdilik bununla devam edelim." Bana bakarak göz kırptı. Ben de ona göz kırptım.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

"Dövmeleriniz ne kadar?" Kandy duvarlarda asılı sanat eserlerinden birkaçına bakarak sordu.

"Şuradaki duvarda bir fiyat sayfası var, ama bu adama bir sürü şey borçlu olduğum için seni tuttum. Ne istiyorsun?"

Kandy bana baktı. "Parmak eklemlerinde ne varsa onu istiyorum."

Killian elime odaklandı. "Oh, evet. RISE." Başını salladı. "Tamamdır. Bırak da işini bitireyim, sonra sana gelirim." Yürüdü gitti ve ben Kandy'ye baktım.

"RISE, ha?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. Birlikte yükseliyoruz." Elimi tuttu, yukarı kaldırdı ve parmaklarını benimkilerin arasına doladı. "Sadece buradan yukarı çıkabiliriz, değil mi?"
Gülümsememe engel olamadım. "Aynen öyle, bebeğim."

CHAPTER THIRTY-ONE

KANDY

DÖVMİYİ TAM DA SÖYLEĞİĞİM YERDE, sol elimin kenarında, serçe parmağıma bitişik OLARAK YAPTIRDIM. "Haklısın," dedim Cane'e, dükkândan çıkarken yeni dövme hayranlıkla bakarak. Killian onu plastik görünümlü bir şeyle kaplamıştı. Yara bandı gibi bir şey olduğunu söylemişti ama dövmeler için. "Çok kötü değildi ve bunlar bağımlılık yapıyor. Şimdiden bir tane daha istiyorum."

"Bakalım soyulmaya ve kaşınmaya başladığında ne düşüneceksin?" diye gülererek arabanın kilidini açtı. Arabayı çalıştırdı ama vites takamadan elini tuttum. "Hazır buradayken... Sanırım uğramamız gereken bir yer daha var," diye önerdim.

Gözlerimin içine baktı ve sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bir kez başını salladı ve arabayı sürmeye başladı. Şehrin bu tarafından oraya gitmek otuz dakikaya yakın sürdü ama bölge tanıdık gelmeye başladığında nabzım hızlandı ve koltuğumda gerildim. Cane'in arada bir bana baktığını hissedebiliyordum ama tek kelime etmedi. Sadece sessizliği doldurmak için çalan müzik eşliğinde arabayı sürdü.

Ve sonra oradaydık.

Cane arabayı garaj yoluna çekti ve o girdiğinde evim göründü. Beyaz panjurlu, koyu maviye boyanmış çocukluk evim. Sol tarafa, eskiden üzerinde salıncağımin bulunduğu ağaca, sonra da annemin hâlâ sevgiyle baktığı gül fidanlarına baktım.

Burası bir zamanlar benim güvenliğimdi. Bildiğim tek şeydi.

Babamın polis arabası garajın önüne park edilmişti ve saat öğleden sonra dördü geçtiği için annemin arabasının da garajda olduğunu hissediyordum. Bir süre orada oturduk, öylece baktık ve sonra Cane nihayet konuştu. "Bunu bugün yapmak zorunda değilsin, Kandy."

"Evet, Cane. İstiyorum. Yeterince uzun zaman oldu." Emniyet kemerimi çözdüm. İnmeye başladım ama aynı hızla durup ona baktım. "Benimle gelir misin?"

Emin görünmüyordu. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Lütfen. Babam senden nefret ediyormuş gibi davranabilir ama etmediğini biliyorum. Seni hâlâ önemsiyor, Cane."

Gözleri parladı. Dudaklarını bastırarak arabayı kapattı ve kapının kolunu tutarak benimle birlikte indi. El ele ön kapıya doğru yürüdük ve ben daha kapıyı çalamadan kapı açılmıştı bile.

"Anne," diye nefes aldım beni baştan aşağı süzerken. Tek kelime etmeden dışarı fırladı ve beni kabaca kollarının arasına aldı. Beni o kadar, o kadar sıkı tuttu ki, sadece onun sıcak kollarını etrafımda hissetmekten gözlerim yandı.

"Kandy! Ah, bebeğim!" Başparmaklarıyla okşadığı yüzümü ellerinin arasına almak için beni serbest bıraktı. "Şu haline bak." Gülümsemesi suçluluk ve neşe karışımıydı. Sonra bakışlarını Cane'e çevirdi ve gülümsemesi yavaşça soldu. Çenesini eğerek ona baktı ve ellerini yüzümden çekti. "Çok daha iyi görünüyor," dedi ona ve bunun bir çeşit *teşekkür* olduğunu varsaydım.

Cane zar zor gülümseyerek başını salladı.

"İçeri gel," diye ısrar ederek beni içeri buyur etti. Eve girdiğimde havada tatlı bir koku vardı. Sadece stresli olduğu zamanlarda pişirdiği kurabiyeleri gibi kokuyordu. Cane arkamızdan geldi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Babam nerede?" Köşeyi dönüp oturma odasını kontrol ederek sordum. Orada değildi.

"Erkek mağarası." Sesi düzdü. "Son zamanlarda orada çok içiyor."

Gözlerim gerildi ve Cane sert bir nefes verdi. "Herhangi bir dublör var mı?" diye sordu.

"Neyse ki hayır. Sanırım Çavuş olarak üstlendiği yeni rol artık onu daha önce düşünmeye sevk ediyor."

"Yani pozisyonu aldı mı?" Heyecanla sordum. Gülümsedi, başını salladı.

"Bu çok iyi!" Bir tutam saçımı saçımın arkasına sıkıştırdım. "Birkaç gün önce seni aramaya çalıştım."

Annemin gözleri düştü. "Biliyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Neden cevap vermedin? Ya da en azından aynı gün geri aramadın?"

Boğazı düğümlendi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sanırım bencilce davranıyordum. Mutlu olduğumu biliyordum ve seni bu kadar özlemişken sesindeki mutluluğu duymak istemedim." Bu beni şaşırttı. Ağzımı açtım ama bir saniye sonra kapattım. "Sadece bu da değil, o mutluluğu mahvetmek de istemedim. Kendini bulmanla ilgili tüm bu şey? Belli ki gittiğinde karşılığını almışsın. Yine sağlıklı ve dinlenmiş görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Sen mutlu olduğun sürece..." Cümlesini tamamlamadı. Tamamlamasını beklemiyordum. Tabii ki kalbini kırmıştım. Beni gördüğü için mutlu görünüyordu ama aynı zamanda utanmış ve incinmişti.

"Şey," diye nefes aldı, "eğer babanı görmek istiyorsan, o hemen aşağıda."

Başımı salladım ve bodruma inen kapıya yöneldim. "Geliyor musun?" Cane'e omzumun üzerinden sordum.

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "Sanırım burada takılacağım, onunla yalnız konuşmana izin vereceğim."

"Benim kurabiyelerimi deneyebilirsin," diye ısrar etti annem, eliyle Cane'e onu takip etmesini işaret ederek. "Bu yeni bir tarif. Canım çekti ama orijinal tarifim yerine karamel ekledim. Ne düşündüğünü bana söyler misin? Yarın işe biraz götürmeyi planlıyorum."

Cane gülümseyerek onu mutfığa kadar takip etti. "Tabii ki." Köşede kaybolmadan önce gözlerimin içine baktı ve o bakış her şeyi anlatıyordu. *İyi olacaksın.*

İç çekerek babamın erkek mağarasına ait kapı kolunu kavradım ve çekerek açtım. Biraz gıcırdadı ama aşağıdaki televizyon kadar gürültülü değildi.

Aşağıya doğru yürüdüm ve her adımda merdivenler inleyip vırakladı.

"Mindy, birayı aldın mı?" Babam seslendi. Düdüklerin sesi televizyondan geldi, ve babam tezahürat yaptı, "Oh! Evet! Evet! Hadi, hadi, hadi!"

Köşeyi döndüğümde ellerini havaya kaldırmış, hangi sporu izliyorsa kimin kazandığından memnun olduğu belliydi. Başımı duvarın köşesine yaslayıp onu kısa bir süre izledikten sonra koltuğunun yanındaki masanın üzerinde duran üç bira şişesini fark ettim, hepsi de boştu.

Boğazımı usulca temizledim ve sonunda sesi kimin çıkardığını görmek için gözlerini televizyondan ayırdı. Kahverengi gözleri benimkileri bulduğunda heyecanı şoka dönüştü.

Kaşlarını çatarak dik durdu ve televizyondan bir adım uzaklaştı. "Kandy," diye nefes aldı ve sesinin tonu beni kendime getirmeye yetti. Sonsuzluk gibi gelen bu sesi uzun zamandır duymamıştım. Ailemi özleyeceğimi biliyordum ama bu duygunun bu kadar güçlü olacağını düşünmemiştim. Onlarla göz göze geldiğim anda beni tamamen tüketeceğini fark etmemiştim.

Ona doğru koştum ve bir an bile tereddüt etmeden kollarını açtı. Yüzümü göğsüne bastırdım ve nefesini içine çekerek bana sıkıca tutundu. "Kandy. Buradasın... ama..."

Yukarı baktım. "Buradayım baba."

"Ama... neden? Düşündüm ki... Yani, onunla mutlu olduğunu düşündüm. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı ve ben onunla mutluyum," diye onayladım ve ağzı seğirdi. "Sadece seni ve annemi görmeye geldim." Saçımın bir tutamını geriye ittim. "Sizi çok özledim çocuklar."

Öfkelendi. "Biz de seni özlüyoruz. Her gün, tatlım."

Gözlerim sıcak yaşlarla yandı, görüşüm o kadar bulanıktı ki artık onu zorlukla seçebiliyordum. "Baba, özür dilerim, yani annemle senin yeterli olmadığınızı hissettirmek istememişim."

"Bize öyle hissettirmedin." Bir elini başımın arkasına doladı ve alnımı öptü. "Sana nasıl davranıyor?"

"Her zamankinden daha iyi."

Kısa bir süre gözlerimi inceledi ve elini bıraktı. "Biliyorsun... Ben, uh... Kelly'yi biliyorum."

Gözyaşlarımı kolumun tersiyle sildim. "Ne demek istiyorsun?" Aptal rolü yapmaya çalıştım ama aslında kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Hadi ama. Bana aptalı oynama. Eğer ben biliyorsam, eminim Cane de biliyordur ve muhtemelen seni bilgilendirmiştir. Dedektiflerden biri onun *rastgele* ölümü davasındaydı. Beni aradı, neler olduğunu anlattı. Haberlerde de vardı ama Kelly'nin adını vermediler, böylece annen

bunu bilmiyor. Ben de ona söylemeyi düşünmüyorum." Babam biraz kaşlarını çatı. "Bunun Cane ile bir ilgisi var mı?"

Başka tarafa baktım. "Buna cevap vermeyeceğim." "Neden?"

"Çünkü size söylersem, ondan ve ailesinden hoşlanmamak için daha fazla neden bulursunuz."

Yüzü ciddileşti. "Yani onunla bir ilgisi var mıydı?" Ona ters ters baktım. "Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Sadece benim için bir soruya cevap verin: o yaptı mı

Bu

mu "Hayır." Sesim sertti ve babamın omuzları biraz gevşedi. "İyi o?" zaman. O zaman kim yaptı?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim, "ama Cane değildi. Doğu'da bile değildi

Olayın olduğu sahil. Kayıtlarını kontrol edebilirsin ya da her ne yapıyorsan. Teksas'taydı."

Babam avucunu yüzünde gezdirdi. "Eh... sanki bunu hak etmemiş gibi," diye mırıldandı. "Yalan söyleyemem ve ona biraz daha adaletli davranmanın yollarını düşünmediğimi söyleyemem."

Kollarımı kavuşturup omzumun üzerinden baktım. "O üst katta, biliyor musun?

Cane."

Yüzünü buruşturdu ve etrafımdan dolaşmak üzereydi, ama bir elimi göğsüne bastırdım. "Neden benim evimde?" diye hırladı.

"Çünkü ona benimle içeri gelmesini söyledim. Bak baba, istediğin kadar Cane'den nefret ediyormuş gibi davranabilirsin ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Cane hayatında bazı hatalar yaptı, evet, ama beni sevmenin bunlardan biri olmadığını bana defalarca söyledi. Sadece bu da değil, Cane hakkında her şeyi, nereden geldiğini ve kimlerle ilişkisi olduğunu biliyordun ama yine de o akşam yemekleri için her seferinde bu eve girmesine izin verdin. O kadar da kötü biri olmadığını biliyorsun."

"Tanrım, Kandy. Hâlâ onunla mısın? Sana söylediği her küçük yalana inanıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse baba, Cane ona geri döndüğümünden beri bana gerçeklerden başka bir şey söylemedi." Kollarımı kavuşturdum. "Ama görüyorum ki hâlâ her küçük şey için onu suçlamaya devam ediyorsun."

"Ona güvenmiyorum," diye homurdandı.

"Ben biliyorum. Tamam mı? Ve onu seviyorum. Benim için çok şey ifade ediyor ve hayatının bir noktasında senin ve annem için de çok şey

ifade ediyordu." İçindeki duyguyla savaşmaya çalıştı.

baktı ama gözlerinin yumuşadığını fark ettim. "Bak, her şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyorum. Güven bana, neden dönemeyeceklerini anlıyorum, ama somurtmak ve kendi acıma partini vermek için zamanın vardı. Şimdi hayatı olduğu gibi kabul etme zamanı."

Alay etti ve benden uzaklaşarak koltuğa oturdu. "Ona biraz sempati göstereceğimi düşünerek geri geldiysen, bu olmayacak. Bildiğim kadarıyla Cane benim için öldü."

"Ve böyle hissetmenden nefret ediyorum, D." Cane'in derin sesi arkamdan yükseldi ve ben de arkama dönüp annemle birlikte köşeyi dönmelerini izledim. Konuşmamıza o kadar dalmıştım ki aşağı indiklerini bile duymamıştım.

Babam hızla ayağa kalktı ve Cane'e ters ters baktı. "Çok yüzsüzsün, Cane."

"Görmek isteyeceğin son kişinin ben olduğumu biliyorum." Cane parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kandy'nin mezuniyeti için beni aradığın ve orada olmamı çok istediğini söylediğin günü hatırlıyor musun?"

Babam cevap vermedi ama gözleri Cane'in gözlerinde kaldı.

"O hafta sonu çok meşguldüm. Gerçekten çok yoğunum. Ama gelemesem beni anlayacağını söylemiştin. Ve eğer başarırısam, bu senin için çok anlamlı olacaktı çünkü ben senin için bir aileydim."

Babamın gözleri kıpkırmızı oldu.

"Bana ilk kez gerçekten ailem dedin. Yani, evet, daha önce de kardeş olduğunu ima etmiştin ama bana ailem demen farklı ve özeldi ve bunu takdir ettim. Aileyle ilgili olan şey, D, her zaman tartışmalar olmasıdır. Her zaman başa çıkmamız gereken bir dram vardır, ama bunu sevgiyle aşarız dostum. Bazen aylar, *yıllar sürebilir* ama affetmeyi öğrenirsin. Bak, Kandy ile birlikte olmamın senin kitabındaki her çizgiyi aştığını biliyorum. Bizi öğrendiğin gün seni incittiğimi biliyorum... ama bu dünyada beni tanıyan biri varsa o da sensin ve kızını incitecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun." Yaklaştı. "Sadece kızını değil, üçünüzü de derinden önemseyen biri olarak, bunu olduğu gibi kabul etmen için sana yalvarıyorum. Onu sevdiğimi ve senin onu istediğin kadar benim de onu hayatımda istediğimi kabul et D. Olanla savaşmaya çalışmayı bırak çünkü savaşmaya devam edersen ikinizin arasında daha büyük bir bariyer oluşturursun."

Babam elini başının üstünde gezdirdi ve bize arkasını döndü. "Ne bu, bir tür müdahale mi?" diye mırıldandı.

"Hayır," dedi annem, ona doğru yürüyüp sırtını sıvazlayarak. "Değişiklik yapma zamanın geldi tatlım. Kandy bizim *tek* çocuğumuz. Artık beş yaşında değil ve seni bilmem ama ben onu böyle görmeyi seviyorum. Hiçbir *zaman*

onu eskisi gibi görmek istiyorum. Uzlaşmak zorundayız, bebeğim. Bu kadar basit. Bunu kabullenmek zaman alacak ama ebeveyn olarak üzerimize düşeni yapacağız ve işleri yoluna koyacağız. Sahip olduğumuz tek şey o, Derek."

Babamın omuzları çöktü ve burun kemiğini sıktı. Birkaç saniye sessizlik oldu, futbol maçının sesi boşluğu dolduruyordu. "Resmen onu sana teslim etmemi istiyorsun," diye homurdandı babam.

"Sorduğum şey bu değil," diye onu temin etti Cane. "O hâlâ senin kızın Derek ve sen de onun sevdiği ilk erkeksin. Bu dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremez. Asla. Hayatta ikinci sırada olsam bile, bu onun hayatında bir yerim olması anlamına geliyorsa bunu kabul ederim."

Bu sözler üzerine kalbim küt küt atmaya başladı ve babam yarı yoldan dönerek Cane'e baktı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı, sandalyesinde kamburlaştı ve annemin getirdiği birayı eline aldı.

"Sorun değil." Cane bir adım geri çekildi ve annem iç çekti. Ben Cane'in peşinden merdivenlere doğru dönerken o da yanıma geldi ve sırtımın ortasını okşadı.

Mutfaktayken, "İnatçının teki ama yola gelecek. Bunu biliyorum."

"Umarım öyledir." Tezgâha oturdum, tabaktan bir kurabiye aldım ve ısırđım.

"Acıktıysanız pizza sipariş edebilirim," diye teklif etti. Biz.

"Hayır... sorun yok." Kurabiyeyi bitirdim. "Muhtemelen Geri. Burada işlerin fazla gerginleşmesini istemiyorum. Ama gitmeden önce, tahmin et ne oldu?"

Gülümsedi, eli kalçasındaydı. "Ne dedin?" "Okula geri dönebilirim."

"Oh, güzel!" Gözleri parladı. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Charlotte'daki Kuzey Carolina Üniversitesi." Cane'e baktım. "Cane orada bazı kişileri tanıyor. Bazı torpiller yapması gerekebileceğini ama sonbaharda beni kabul edeceklerinden şüphesi olmadığını söyledi."

"Oh, bebeğim! Bu inanılmaz! Bunu duyduğuma çok sevindim. Oh, bu bana bir şey hatırlattı!" Hemen arkasındaki çekmeceye koştu ve bir zarf çıkardı. "Bu senin için." Bana uzattı. Üzerinde adım yazıyordu.

"Ne oldu?"

Kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı. "Aç ve gör."

Dikkatlice yırtıp açtım ve katlanmış kâğıdı çıkardım. Açıp okuduğumda gözlerim büyüdü. "Bu..."

"Senin için bir hesap açtım. Dava hakkında fazla konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum ama para tamamen senin. Sen gittikten birkaç gün sonra geldi. Ona hiç dokunmadık. Bir gün sana sürpriz yapıp okul ya da başka bir şey için kullanabileceğini söylemeyi planlıyordum ama bunu senin için yapmasına sevindim. Artık para senin. Muhtemelen malzeme ve kitaplara ihtiyacın olacak, bu parayla bunları alabilirsin."

"Ah, anne." Tezgâhın etrafında yürüdüm, kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım.

"Oh!" Gülmesine engel olamadı ve bana daha da sıkı sarıldı.

"Size arabanızı almanızı söyleyecektim ama sanırım Cane bu meseleyi çoktan halletmiştir."

Mükemmel dişlerini göstererek güldü. "Ona bir tane almadan edemezdim." "Onu şımartıyorsun, biliyorsun değil mi?" Annem alay etti.

"Evet," diye kıkırdadı. "Biliyorum ve yıllar boyunca beni bu konuda birçok kez uyardığına eminim. Şimdi kapana kısıldım."

Annem ve ben de onunla birlikte güldük.

Yine de pizza sipariş etti ve biz de onunla birlikte yedik. Dövmemden bahsetti, yaptırdığım için beni azarladı, ama Cane ona dövmenin anlamını açıklayınca vazgeçti... ama sadece biraz. Ne de olsa o bir avukattı. Dövmelere ya da kulak dışında piercinglere inanmazdı.

Babam mağarasından çıkmadı... çıkmasını beklediğimden değil. Babam kadar inatçı ve dik kafalı biri olduğunu sanmıyorum, özellikle de sarhoşken.

Ne olduğunu anlamadan gitme vakti gelmişti. Anneme son bir kez sarılıp vedalaştım. "Babama onu yakında tekrar göreceğimi söyle," dedim omzunun üzerinden, gözlerimi sıkarak.

"Neden bana kendin söylemiyorsun?" diye sordu derin bir ses.

Babam eşikten içeri girdiğinde gözlerimi açtım ve annemden uzaklaştım. Ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı düşünmedim. Sadece ona doğru gittim ve kollarımı ona doladım.

İnledi. İç çekti. "Dikkatli ol," diye mırıldandı, sırtımı okşayarak.

"Olacağım."

"Ve bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir sorun çıkarsa beni ara."

Güldüm. "Baba, arayacağım."

Birkaç saniye sürdü ama sonunda gitmeme izin verdi ve ben de verandadan çıkıp arabaya gitmeden önce onlara bir kez daha el sallayarak veda ettim.

Cane şoförün yanında durmuş beni bekliyordu. Başını babama doğru eğdi, o da annemi kucağına alırken çaktırmadan başını eğdi ve sonra arabaya bindik.

Orada durup gidişimizi izlediler, ben de hep onlara baktım, sadece artık onları göremediğimde arkamı döndüm.

"Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" Otobana çıktığımızda Cane sordu.

Yere baktım ve içimde birçok duygu dönüp dursa da kalbim artık ağır ya da suçlulukla dolu hissetmiyordu. İyiydim.

Daha önce de söylediğim gibi, bedava.

"Buna ihtiyacım vardı," diye mırıldandım, elini tutarak. Elimi dudaklarına götürdü ve usulca öptü. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Gözüm morarmadan çıktım. Ben buna kazanmak derim."

Çocuksu gülümsemesiyle beni gülmekten kırdı geçirdi. "Evet. Bu büyük bir kazanç. Sence bizim fikrimizi kabul edecek mi?"

"Evet, bebeğim." Elimi bir kez daha öptü ve sanki derin düşüncelere dalmış gibi ön camdan batan güneşe doğru baktı ve "Yapacak" dedi.

BÖLÜM III

KAZANMA

CHAPTER THIRTY-TWO

KANDY

BİR YIL

MUTLULUK.

Sonraki yıl da böyle geçti.

Tehdit yoktu. Drama yok. Yalan yok. El Jefe'den pop-up yok. Her şey yolunda gidiyordu. UNCC'ye girdim ve ders çalışıyordum ve tabii ki Cane hâlâ çalışıyordu. Annem her gün beni kontrol etmek için arıyordu ve hatta boş zamanı olduğunda evimizi iki kez ziyaret etmişti. Bayan Cane onun için yemek pişirdi ve Lora'yı tüm ağzı bozuk halleriyle gerçekten tanıdı. İkisini de en az benim kadar seviyordu. Dürüst olmak gerekirse, onlar sevilmemesi zor insanlardı. Kusurları vardı, hepimizin vardı.

-Ama Bayan Cane'in çok tatlı bir ruhu vardı ve Lora'nın da öyle bir ruhu vardı ki, onu tanımasanız bile onunla en iyi arkadaş olmayı dileyebilirdiniz. Ama her ne kadar eğlenceli ve sevimli insanlar olsalar da, ikisinin de bir şeyler sakladığını hissetmekten kendimi alamadım.

Öncelikle, Bayan Cane cep telefonunu eskisinden çok daha fazla kullanıyordu ve Cane'in şehirde olmadığı bir gece telefonda biriyle tartıştığını duyduğuma yemin edebilirim. İlk başta Cane'e söyleyip söylememekte kararsız kaldım ama sonunda pes ettim ve o da bunu araştıracağını söyledi. Baktığınızı hiç sanmıyorum. Muhtemelen unutmuştu ve ben de

iki kez tekrar gündeme getirdi. Ne de olsa yetişkin bir kadındı ve tartıştığı herhangi biri olabilirdi. En büyük endişem Buck'la bir şekilde temasa geçmiş olmasıydı.

Lora mı? O da başka bir gizemdi. Telefonla konuşması yeni bir şey değildi, ama evde olmadan uzun süreler geçirdiğini fark ettim ve bu hep Cane ortalıkta yokken oluyordu. Ona ne yaptığını sorduğumda bana biraz kendine zaman ayırmaya ya da nefes almaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama ben buna pek inanmıyordum. Gerçi bu beni ilgilendirmezdi. Sadece güvende olmasını umuyordum.

Tüm bunlara rağmen herkes mutlu görünüyordu. Hayatımızı hep istediğimiz gibi yaşıyorduk. Cane ailesine ve bana sahipti, ben de ona. Babamla haftada birkaç kez mesaj ya da telefon yoluyla konuşuyordum ve hatta Frankie'yle günlük konularda bilgi vermek için daha sık konuşuyordum ama son zamanlarda pek konuşmuyorduk. Hâlâ Clay olayını kabullenmekte zorlanıyordu. Sadece bu da değil, Aria'nın sağlığı da giderek kötüleşiyordu.

Sonra Yeni Yıl Arifesi geldi ve huzurumuz yeniden kaosa dönüştü.

Bayan Cane baharatlı sıcak kakao ve kurabiyeler hazırlıyordu ve Lora arka bahçedeki güvertede, ateş çukurunun önünde, kalın bir battaniyenin altında, muhtemelen her zaman yaptığı gibi Pinterest veya Instagram'da geziniyordu. Cane alt kattaki ofisinde e-postalarını tamamlıyordu ve ben de Noel'de bana hediye ettiği elmas kolyeyi inceliyordum. Çok güzeldi ama böyle bir şeyi her durumda takamazdım. Bunu okulda takmak arkadaşlarımdan nereden geldiğimi merak etmesine neden olurdu ve ben zaten orada sessiz bir ruha sahiptim.

Yeni okulumda yeni arkadaşlar edinme zahmetine girmedim. Brody'yle yaşadığım son deneyimden sonra buna değmeyeceğini düşündüm ama yine de eğlence amaçlı softball oynamaya başladım. Bir parkta, vuruşlarını ve atışlarını geliştiren birkaç kadınla birlikte antrenman yapıyordum. Hepsi iyi insanlardı ve kendi işlerine bakıyorlardı, bunu sevdim.

Cane köşeden döndü ve aynaya bakarken parmaklarımı elmasların üzerinde gezdirirken beni izledi. "Sanırım boynunu dinlendirmenin zamanı geldi." Arkamdan geldi ve kollarını bana doladı. Beni içine çekti ve kığım kasıklarına yerleşti.

"Asla. Onu çok seviyorum. Hiç bu kadar *pahalı* bir şey giymemiştim."

Alçak sesle ve derinden kıkırdadı, burnunu boynumun kıvrımına gömdü. Tam beni orada da öpecekti ki, biri kapının zilini çaldı.

Ona bakmak için geri çekildi. "Bu Cora olabilir. Bu yıl ailesiyle birlikte şehir dışına çıkmadığı için gelip bizimle birlikte balonun düşüşünü izleyebileceğini ve bir şeyler içebileceğini söyledim."

Kapıya doğru yürürken, "Umarım senin için uğraşmak zorunda kaldığı onca şey yüzünden o kadına zam yapmışsındır," diye takıldım.

"Eminim yeterince para almadığını düşünseydi çoktan istifa ederdi." Omzunun üzerinden gülümsedi ve gözetleme deliğini kontrol etmeden ya da kim olduğunu sormadan kapıyı hızla açtı.

Ama yapmamalıydı, çünkü o kişiyi gördüğümde gülümsemem çöktü ve ruh halim neşeliden asık suratlıya dönüştü. Bir tehdit olduğunu anlamak için onu tanımama gerek yoktu.

Diğer tarafta Cane'den biraz daha uzun boylu ve biraz daha kaslı bir adam duruyordu. Kafası paspas gibi kahverengi saçlarla doluydu ve gözleri... tıpkı Cane'inkiler gibiydi, sadece çok daha koyu ve çok daha tehditkârdı. Ordu yeşili bir gömlek üzerine siyah bir ceket, tozlu bir kot pantolon ve kahverengi botlar giymişti.

Cane onun kim olduğunu anladığında hemen omuzlarını dikleştirdi ve ardından "Seni aptal orospu çocuğu!" diye bağırırken içinden derin bir hırıltı yükseldi.

CHAPTER THIRTY-THREE

KANDY

CANE TEREDDÜT ETMEDİ. BANA DEFALARCA Buck'ı bir daha görürse kendini tutmayacağını söylediğini HATIRLIYORDUM. O anda öfkeden başka hiçbir şeyin onu tüketip yutmadığından emindim.

İlk darbeyi Cane indirdi ve yüzüne indirdiği tek yumrukla Buck geriye doğru tökezledi, sırtı sütunlardan birine çarptı. Cane'in Buck'ı yere sermesini izlerken boğazımdan çıkan çığlığa karşı koyamadım. İkisi de gürültüyle merdivenlerden aşağı yuvarlandılar ve arkamdan ayak sesleri duyuldu.

"Ne haltlar dönüyor!" Lora bağırarak beni itti ve kapıya doğru koştu.

"Bekle Lora!" Peşinden koştum, ama o aniden durdu ve ağabeyi ile ona babalık yapması gereken adamın çimlerin üzerinde kavga edişini izlemeye başladı. Lora'nın tüm vücudu dondu ve kelimenin tam anlamıyla bir hayalete bakıyor gibiydi.

"Polisi arayayım mı?" Panikle sordum.

Ama Lora cevap vermedi.

"Lora!" Feryat ettim.

"Kandy, Lora! Ne oldu?" Arkama baktım, Bayan Cane hızla bize doğru geliyordu. Cane ve Buck'ın yürüyüş yolunda boğuştuklarını gördü, tam o sırada Buck onun üstüne yuvarlandı ve yüzüne sert bir yumruk indirdi. "Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. Koşarak merdivenlerden indi ve onlara doğru gitti,

Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi, onu ayırmaya çalışıyordu. Buck onu itmek için kolunu geri savurdu ama sonunda tam ağzına vurarak kanamasına neden oldu.

Bayan Cane yüksek sesli, kırık bir iniltiyle yere yığılırken Lora sonunda donmuş halinden kurtuldu, nefesi kesildi. Cane bunun olduğunu gördü - nefret ettiği adamın kolunun geri savrulup annesine çarptığını gördü- ve sanırım onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Buck'ı üzerinden itti ve sonra üzerine tırmandı, kollarını dizleriyle sıkıştırdı ve yüzünü defalarca yumrukladı.

"Sen. Aptal. Anne. Sikik!" Cane kükredi, hâlâ yumrukluyordu.

"Cane! Dur!" diye bağırdı annesi, hâlâ yerdeydi ve elini uzatmıştı. Başka ne yapacağımı bilemediğim için içeri girip telefonumu aldım. Dışarı fırlayıp 911'i aramak üzereyken Lora bana ters ters baktı. "Hayır, Kandy!

Kapat şunu!" diye bağırdı ve ben ona kaşlarımı çattım ama o daha da derin kaşlarını çattı. Kendimi yenilmiş hissederek telefonu indirdim. Cane aşağıda ölüm kalım savaşı veriyordu ve benim yapabileceğim tek şey orada durup her şey bitene kadar beklemektir. Lora'ya yardım etmek için merdivenlerden aşağı indim.

Bayan Cane onun yerine ayağa kalktı.

"Siktir, anne! Sana sert vurdu! Dudağın yarılmış!" Lora haykırdı.

Önümüzde yüksek bir homurtu duyuldu ve Buck Cane'i bir şekilde itti. Cane sırt üstü yere düştü ve Buck Cane'in attığı birkaç yumruğa karşılık vermek üzereydi ki Bayan Cane "Kesin şunu!" diye bağırdı. Şimdi!" diye bağırdı.

Ağzımı kapatıp Cane'in her tarafına baktım. Kan revan içindeydi ama çoğu Buck'a aitti. Parmak eklemleri kırmızıyla kaplıydı, RISE harfleri babasının kanıyla sulanmıştı.

"Nerede yaşadığınızı nasıl öğrendin?" Cane hırıltılı bir sesle omuzlarını kaldırdı, sanki yeniden saldırmaya hazırdı.

Buck gülümsedi, tüylerimi diken diken eden kanlı bir gülümsemeydi bu. Kanı tükürdü ve "Evlat, seni bulmanın zor olduğunu mu sanıyorsun?" dedi.

"Siktir git," diye tükürdü Cane.

Buck önce Bayan Cane'e, sonra da Lora'ya baktı. "Hey, güzel kızlar." Gülümsemesi keskin ve kaygandı, Lora ona sertçe baktı, burun delikleri alevlendi, Bayan Cane ise fiziksel olarak irkildi.

"Senin işini bitirmeden önce mülkünden defolup gitmek için bir saniyen var," diye homurdandı Cane.

"Oh, oğlum!" Buck kıkırdadı. "Oh, kahretsin! Demek kendine biraz para buldun ve şimdi bir boklar çevirdiğini sanıyorsun! Bu mudur yani?"

Cane tereddüt etmedi. "Buraya gelmekle aptallık ettin."

"Oh... neden burada olduğumu biliyorsun." Diğer elinin tersiyle avucuna vurdu. "Lanet parama ihtiyacım var, kantine koyduğun şeylere değil, hepsine. O şirket benim! Adını ben koydum! Benim!"

"Hiçbir şey senin değil, o yüzden geri çekil!"

Buck ağzındaki kanı temizlemek için elinin tersini kullanarak alay etti. "Eminim kendime iyi bir avukat bulduğumu bilmek istersin. Evet. Ona hikayemi anlattım ve eğer ödemeye başlamazsan senin küçük şirketine karşı dava açmama yardım etmeyi kabul etti."

Cane Buck'a sertçe baktı. "Beni dava etmekle ilgili istediğin kadar tehdit edebilirsin ama işe yaramayacak, bunu sen de biliyorsun. Seni destekleyecek hiçbir şeyin yok, olsa bile bu saçmalık olur."

Buck daha da yüksek sesle güldü ve kulaklarını çınladı. "Şu haline bak! Sanırım şimdi biraz taşak düşürdün!" Buck bize doğru döndü ama gözleri bana odaklanmıştı. "Hepinizi izliyordum. Özellikle de şuradaki küçük kıızı." Doğrudan beni işaret etti ve gözlerim büyüdü. "Onu okula gittiğinde ve eve döndüğünde görüyorum. Birkaç kez senin ofisine geldiğini de gördüm. Bir gün dışarı çıktın ve onunla ilgileniyordun. Senin için önemli biri olduğunu düşündüm."

Aman Tanrım.

"Komik olan şey, o da gerçekten tanıdık geliyordu. Bir süre çıkaramadım ama sonra bir gece uyandım ve beni tutuklayan polisi hatırladım. Beni içeri aldıklarında bana söylediği bir şeyi düşünüp durdum. Kendi çocuklarımı ve kız arkadaşımı dövdüğüm için nasıl bir pislik olduğuma dair bir şeyler söylüyordu." Sırıttı. "Kendi kıızı olduğundan ve prensesine asla el kaldırmayacağından falan bahsetti, ben de dışarı çıktığımda onu araştırdım. Adının Sir Derek Jennings olduğunu öğrendim. Küçük bir kıızı olduğunu öğrendim ve sonra küçük kızının seninle yaşadığını gördüm. Senin sikini çok iyi yalıyor olmalı, ha? Genç amcık gibisi yok-"

Cane'in canına tak etmişti. Öne atıldı ve ellerini Buck'ın boğazına doladı. Hepimizin nefesi kesildi.

"Konuşmaya devam et," diye homurdandı, boğazını daha da sıkarak. "Onun hakkında bir kelime daha etmen için sana meydan okuyorum." Buck ellerini pençelerken o daha da sıktı.

"Cane!" Lora bağırdı ama Cane arkasına bakmadı. Ellerini Buck'ın boğazına kilitlemiş, bırakmayı reddediyordu.

Ben de denedim. Öne doğru bir adım attım ve gözyaşlarım düşmek üzereyken ona seslendim. "Cane, dur! Sana ulaşmasına izin verme! İsteddiği şey bu!"

Göz ucuyla kısa bir süre baktı ve her geçen saniye biraz daha gevşedi. Buck nefesini tuttu ve Cane'i göğsünden iterek uzaklaştırdı. "Hatırlat da avukatıma bana ilk senin saldırdığını söyleyeyim," diye hırıldadı Buck.

"Hatırlat da avukatıma yasaklama kararına karşı geldiğini söyleyeyim."

Buck gülümseyerek Bayan Cane ve Lora'ya baktı. "Şuradaki iki kaltağa karşı mı demek istiyorsun? Artık kimse onları istemiyor. Onlarda ihtiyacım olan hiçbir şey yok ve eminim annenizin amı da eskisi gibi değildir. Ama istediğim şey sende var." Adam sırtıttı ve Bayan Cane başını öne eğdi. Ne kadar düşüncesiz bir piçti. Cane'in ondan neden bu kadar nefret ettiğini şimdi anlayabiliyordum. "Demek bu iş böyle yürüyecek. Eğer senin aldığının beş milyonunu alamazsam, avukatıma gidip dava açmasını söyleyeceğim. Ve inan bana evlat, bunu gerçekten çirkinleştireceğim. Herkesin senin gibi bir hırsızla neden çalıştıklarını merak etmelerini sağlayacağım."

Cane'in çenesi büküldü, yumrukları tekrar sıkıldı.

"Bana beş milyonumu ver, ben de senin yakandan düşeyim. Bu kadar basit. Ve açık olmak gerekirse, buraya sadece ne kadar ciddi olduğumu bilmeni sağlamak için geldim. Yasaklama emirleri benim için bir bok ifade etmiyor. Tek yapacakları beni uyarmak olur." Yere tükürdü ve neredeyse Cane'in ayakkabısının üzerine düşüyordu.

Buck geriye doğru yürürken Cane yüzünü buruşturdu. "İki gün sonra gelmeme ne dersin? Bu sana parayı ayarlamak için biraz zaman verir."

"Bu eve geri dönmeyeceksin," diye hırladı Cane sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve bu iki gün içinde olmayacak. Benimle ofisimde buluşacaksın. Perşembe günü orada olacaksın, bundan beş gün sonra. Gelmezsen sen kaybedersin, çünkü bir daha buraya gelirsen seni sadece dövmekle kalmam." Ona bir adım daha yaklaştı. "Seni bitiririm."

Buck kahkahalarla uluyarak ellerini çırttı. "Sen lanet bir isyancısın! Bunu biliyor muydun? Bu kadar komik olduğunu hiç fark etmemiştim!" Cane'in burun delikleri alevlenip kızardı ve Buck sırtarak ellerini havaya kaldırdı. "Perşembe saat beşte beş milyonum için."

Buck sonunda döndü ve uzaklaşmadan önce bir kez daha güldü. Eski, koyu yeşil bir kamyonete bindi ve lastikleri gıcırdayarak uzaklaştı, ama elbette huzur içinde gitmedi. Çıkarken orta parmağını pencereden dışarı uzattı ve sanki bu çok komik bir şeymiş gibi güldü.

Cane onu artık göremeyene kadar izledi ve sonra bize doğru döndü. Lora'yı Bayan Cane'den uzaklaştırdı ve Bayan Cane'in bileğinden tutarak onu merdivenlerden yukarı ve evin içine doğru sürükledi.

"Cane! Dur!" Lora bağırdı. Arkalarından koştum, kapıyı arkamdan kapattım. Köşeyi döndüğümde Cane, Bayan Cane'in üst kollarını ellerinin arasına almış, onu oturmaya zorluyor, sonra da tek dizinin üzerine çöküyordu. "Ver şu lanet telefonunu bana," dedi.

"Ne? Neden?" diye sordu.

"Ver onu bana! Hemen!" diye bağırdı ve kadın irkilerek arka cebine uzandı.

"Bu telefonu karıştırırsam, ondan gelen rastgele numaralar ya da mesajlar bulamam, değil mi?"

Bayan Cane endişeyle ondan Lora'ya baktı.

"Öyle mi anne?" Sesi daha yüksekti ve kadın dikkatini tekrar ona verdi. Kadın cevap vermeyince adam ekranı açtı ve telefonu ona uzattı. "Kilidi aç."

"Cane, Buck'la temasa geçmedim, yemin ederim!" diye bağırdı. "O zaman neden lanet telefonunu açmaktan bu kadar korkuyorsun?" "Cane, sakın ol, tamam mı?" Lora araya girdi.

Cane dik durdu ve Lora'ya baktı. "Hayır, Lora, sakinleşmeyeceğim! Ona onunla temasa geçmemesini söyledik ama o bunu her şekilde yaptı!"

"Onun yaptığını nereden biliyorsun? Buck bizi kolayca bulabilirdi! Sen görünmez değilsin, Cane! Onun hakkında en son bir şey duyduğumuzdan bu yana tam dokuz ay geçti ve onu izleyen müfettişi kovan sendin. Ve onu duydun! Kandy'yi izliyordu! Bir gün onu buraya kadar takip etmiş ve evi görmüş olabilir!"

Bu düşünceyle ürperdim, kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi kapattım.

Cane tekrar Bayan Cane'e döndü ama Bayan Cane çoktan ayağa kalkmıştı. Kilitli olmayan telefonunu ona uzattı ve Cane telefonu kapı. Telefonda çılgınca gezinmeye başladı ve

Bir şey söyledi, telefonu geri çevirdi, böylece kadın ekranı görebilecekti ve "Bu kimin numarası?" diye sordu.

Numarayı incelerken Bayan Cane'in boğazı düğümlendi.

"Kimin numarası anne!" Adam kükredi, kadın yine irkildi ve gözlerini sıkarak kapattı. İki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü ve onları gördüğümde kalbim gerçekten sıkılmış gibi hissettim.

"Bu Andy'nin," diye itiraf etti.

Lora ve Cane şaşkınlıkla ona baktılar.

"Andy de kim?" Lora sordu.

Bayan Cane gözlerini indirmeden önce kısa bir süre çocuklarının arasına baktı. "Toplantılara gittiğimde tanıştığım bir adam."

Bu itiraftan sonra Cane'in gözleri büyüdü, düşmanlığı hızla pişmanlığa dönüştü.

"Onunla bir yıldan biraz fazla bir süre önce tanıştım," diye burnunu çekti. "İlk başta hiçbir şey yoktu. Sadece toplantılarda tanıştık, kahve ve çörek eşliğinde konuştuk ama sonra beni Facebook'ta buldu. Orada sohbet etmeye başladık ve sonunda numaralarımızı değiştirdik." Gözyaşlarını tutamadı. "Sana bunu bir daha *asla* yapmayacağımı söylemişim Cane ve bunda ciddiydim. Rehabilitasyondayken sana verdiğim o sözden beri Buck'la hiç konuşmadım." Sesi kalındı. "O benim için de senin için olduğu kadar ölü! Ben dersimi aldım, tamam mı? Ve çocuklarımı seviyorum! İkinizi de ölesiye seviyorum ve ikinize de burada olacağıma dair söz verdim! Çıktığımdan beri buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Evet, bazı günler diğerlerinden daha zordu ama ikinizi bu kadar mutlu görmek beni zorladı çünkü her şeyi tekrar mahvedecek bencilce bir şey yapan kişi olmak istemedim."

"Lanet olsun anne," diye inledi Cane, ellerini yüzünde gezdirerek. "Neden bana biriyle görüştüğünü söylemedin?"

"Çünkü henüz kimseye söylemeye hazır değildim. Hâlâ onu tanımaya çalışıyorum."

"Kahretsin." Telefonunu geri verdi, sonra da sarılmak için onu kendine çekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı omzunun üzerinden. "Çok özür dilerim."

"Sorun yok," diye mırıldandı, sırtını okşayarak. "Her şey yolunda oğlum. Anlıyorum." Omuzlarını tutarak geri çekildi. "Ama ikimiz de biliyoruz ki ona hiçbir şey borçlu değilsin. O şirket için kışını yırttın."

"Biliyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Sonunda yatırımcılarım ve dünyadaki diğer işletmelerle iyi ilişkiler içindeyim. Eğer başlarsa

Ağzını açarsa -ki açacak- bunun beni kötü göstereceğini ve yine para kaybedeceğini biliyorum. Bunu ikinci kez göze alamam."

"Beş milyona ihtiyacı yok. Bu çok fazla para, Q," diye mırıldandı Lora.

"Biliyorum, bu yüzden benden o kadar çok şey alamayacak." "Peki... ne yapacaksın?" Lora kollarını kavuşturup hafifçe eğilerek sordu kaş çizgisinde.

Cane başının arkasını kaşıdı. "Bir süredir ne yapacağımı düşünüyordum. Geleceğini biliyordum ve kendimi buna hazırladım, bu yüzden dedektifin gitmesine izin verdim." Lora'dan bana ve sonra tekrar Lora'ya baktı. "Bir planım var... ama işe yaraması için Kandy ve benim önce yapmamız gereken birkaç arama var."

"Ben mi?" diye sordum, bir elimi göğsüme bastırarak.

"Evet," dedi gözlerime kilitlenerek. "Bu sen olmalısın."

CHAPTER THIRTY-FOUR

CANE

CORA'YA O PERŞEMBE GÜNÜ yapacağım TÜM TOPLANTILARI IPTAL ettirdim, sonra da onu eve erken gönderdim çünkü işlerin çirkinleşeceğini biliyordum ve bu sırada onun yanımda olmasını istemiyordum. Benim aile dramamla yeterince uğraşmıştı ve sadakatinden asla şüphe etmediğim harika bir sekreterdi.

Bir elimi çeneme bastırarak duvardaki saatin tik taklarını izledim. Masamın üzerinde, üzerinde Buck'ın adı yazan bir zarf vardı.

Beş dakika kaldı. Birazdan gelir. Ve kesinlikle geldi.

Asansörün zil sesini duydum ve oturduğum yerden, kapım sonuna kadar açıkken, asansör kapılarının birbirinden ayrılmasını izledim. Onu içeri almak ya da avukatının elini sıkmak için daha yükseğe oturmaya ya da ayağa kalkmaya zahmet etmedim. Olduğum yerde kaldım, onun yürüyüşünü izledim, arkasından kalın bir kadın geliyordu. Yüzünde aptal bir sırıtişla bana doğru geldi. Ofisime girdiğinde bana odaklanmadan önce etrafına bakındı.

"Paramı aldın mı?" diye sordu, masamın karşı tarafındaki koltuğa çökerek.

Kadın onun yanına oturdu ve ben de ona baktım. "Kim olması gerekiyordu?"

"Kaldıraç," dedi Buck. "O da iyi bir avukat."

"Gerçekten mi?" Elimi bıraktım ve sırtımı dikleştirerek kadına baktım. "Bence sizi temsil etmekle uğraşacak kadar aptal bir avukat."

"Affedersiniz ama bu çok uygunsuz," diye karşılık verdi.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Adınız nedir?"

"Cathy Walker, Genel Pratisyen."

Parmaklarımı masamın üzerinde çaprazladım. "Pekâlâ Bayan Walker, size bir şey sormama izin verin. Beni, kız kardeşimi ve annemi her gün fiziksel ya da zihinsel olarak taciz ettiğini size söyledi mi?"

Gergin görünüyordu, tekrar bana odaklanmadan önce göz ucuyla ona baktı. "Hayır, Bay Cane, yapmadı."

"Tabii ki söylemedi. Peki size daha on iki yaşındayken küçük kız kardeşime -kendi kızına- *tecavüz etmeye* çalıştığını hiç söyledi mi?"

Yüzündeki bütün renk uçup gitmişti. Sandalyesinde daha yukarı oturdu ve Buck dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Gülümsemesine rağmen gözlerinde dönen karanlığı görebiliyordum. Bana vurmak istiyordu. Bunu denemesini, ona değersiz, öfkeli bir pislik olduğunu göstermesini istedim.

"Burada olmamızın nedeni bu değil Bay Cane." Bayan Walker elinde tuttuğu bir dosyayı masama bıraktı. Evrakları karıştırdı ve aradığı şeyi bulunca çıkarıp okudu. "Buradayız çünkü Bay Hunter'a göre şirketinizin adı olan Tempt'i ondan çalmışsınız. Ve Bay Hunter'a göre, şarabı yapan adamı tanıyormuş ve şarabı satmak için bir operasyon kurmak üzere onunla bir anlaşma yapmış."

"Saçmalık," diye tükürdüm. "Gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyor musun? Buck dışarı çıktı, beni tehdit etti ve 'ayartmak' kelimesini söyledi. Hepsi bu."

"Evet, ama orada olduğunu ve iş planınız üzerinde çalışmanıza yardımcı olduğunu iddia ediyor. Onu da dahil edeceğinizi söylediğinizi ama bunu hiç yapmadığınızı iddia ediyor. Ve o hapse girdiğinde, siz işi kurdunuz ve birkaç yıl sonra kendinizi suçlu hissettiğiniz için onun kantinini doldurdunuz."

Alay ederek başımı salladım ve tam kendimi savunacakken asansörün zili çaldı ve kapılar tekrar açıldı. Gelenin kim olduğunu gördüğümde çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak gülümsedim.

Ofisime üç iyi insan geldi: Avukat Mindy Jennings, çok iyi bir şarap üreticisi olan Joey Moretti ve çok iyi bir polis olan Derek Jennings. Annemin boktan sperm donörünü tutuklayıp hapse atan polisle aynı polis.

Mindy yanıma yaklaşarak, "Geciktiğimiz için üzgünüm," diye homurdandı. "Joey'nin uçağı biraz rötar yaptı." Birkaç klasörü yere bıraktı, ben de başımı salladım

Joey'e baktı, o da gülümseyip başıyla onayladı. Joey, *The Godfather Part II*'deki Vito Corleone'nin hoş bir versiyonu gibi görünüyordu. Hâlâ kaygan siyah saçları vardı ama moda anlayışı Robert De Niro'nun Vito'yu oynadığı zamanki gibi değildi -Joey hâlâ ikinci el mağazalarından almaya bayıldığı o berbat Hawaii tişörtlerini giyiyordu. Sadece Mindy'nin Buck gibi bir adamla birlikte gelmesini istemediği için ve ayrıca Kandy istediği için gelen Derek'e baktım. Başka türlü gelmeyeceğini biliyordum. Bana hafifçe Başımı salladım ve ileriye baktım.

Buck kaşlarını çatarak sandalyesinde daha dik oturdu. "Bu da ne böyle?" diye tersledi.

"Bu mu? Oh, sadece kaldıraç." Kollarımı kavuşturdum ve Mindy cep telefonunu çıkarıp kayıt cihazını kurdu. Oynat tuşuna bastığında Joey'i çağırdı.

"Doğrudan konuya girelim. Joey Moretti, Buck Hunter ile herhangi bir bağlantınız ya da bağıınız olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Hiç hatırlamıyorum," dedi Joey. "Ben onu sadece arkadaşımın ailesine terör estiren adam olarak hatırlıyorum."

"Peki. Peki, Buck Hunter'ın babanızın şarabını hiç tadıp tatmadığını sorsam, ne derdiniz?"

"Tadına baktı ama daha önce bana şaraptan nefret ettiğini söylemişti." Joey omuz silkti. "Ayrıca bana şarabımın asla bir rafta yer almayacağını da söylemişti."

Buck bir şeyler homurdandı.

"İlginç. Quinton Cane ile iş planlarını gözden geçirmek için oturduğunuz zamanı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Bunu asla unutmayacağım." Joey'nin gözleri parladı ve benden Mindy'ye baktı. "Şarabımız için çok umutluydu. Kimsenin bize Cane kadar inandığını sanmıyorum."

"Bu inanılmaz. Tamam. Bir soru daha. Bir soru daha: Buck Hunter Cane'i tehdit ettiğinde ve ona vurmak istediği için Tempt kelimesini kullanmasını söylediğinde, bunu bir fikrin sağlam bir biçimi olarak kabul eder misiniz?"

"Hayır, yapmazdım. Birincisi, Bay Hunter sarhoştı ve Cane de biraz kafayı bulmuştu, ama düşünmesi gerektiğinde hep böyle olurdu. Bay Hunter ne söylediğini bile bilmiyordu ve bu konuşmayı hatırlaması bile beni şaşırtıyor. Sadece bu da değil, o geceyi çok net hatırlıyorum ve Bay Hunter'ın 'Tempted' demesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum, ama Bay Hunter içeri girdiğinde Cane 'Tempt' kulağa daha hoş geliyor dedi." Joey bana baktı ve gözlerim büyüdü. "O gün çok perişandın ve sanırım onun tehdidinden sonra üç cigara daha içtin, yani

Muhtemelen adamın hangi kelimeyi kullandığını hatırlamıyorsunuz. Bunca yıl boyunca onun gerçek kelimeyi bulacağını düşündüğünüz için üzgünüm ama bulamadı. Hatırlıyorum çünkü burada var." Joey arka cebini karıştırdı ve bana bir kâğıt uzattı. Eski bir kâğıttı, kenarları yırtılmış ve kırıkmıştı.

Açtım ve okudum ama aslında karalama gibiydi. Bir sürü rakam ve şarap tarifi. Sonra en altta bir cümle vardı:

*Tempted iyi, ama bir etiket için çok uzun. Tempt çok daha akılda kalıcı.
Bununla devam edelim. Babana söyle.*

BU BENİM HANDYRITINU'M. BUNU tehdidin OLDUĞU GECE YAZDIM. "Vay anasını. Evet, şimdi hatırladım. Notlarımda yoktu ama sana vermiştim. Hepsini unutmuşum."

Joey gülümsedi. "Bunların hepsi senin fikrindi, Cane. Hepsi senin fikrindi. Tek yaptığım babamın şarap yapmasına yardım etmektir ama geri kalan her şeyi sen yaptın." Joey Mindy'ye odaklandı. "Ve Cane'e *ilham verdiğini* söyleyebileceğim o tehdit dışında, Bay Hunter'ın Tempt'i yaratmakla gerçekten hiçbir ilgisi yoktu."

Mindy gülümsedi ve kayıt cihazını kapattı. "Çok teşekkür ederim, Joey." "Elbette."

Hepimiz Buck ve Bayan Walker'a bakmak için döndük. Bayan Walker şok olmuş görünüyordu ve bahse girerim tüm bu olaya karıştığı için pişmanlık duymaya başlamıştı.

"Sarhoş muydun?" diye tısladı ona. "Alkollü olduğunuzdan, ellerinde notlar olduğundan ya da şarap üreticisine karşı kaba davrandığınızdan bahsetmediniz."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Buck ayağa kalktı ve yüzünü buruşturarak hepimize baktı. "O çocuk bana hayatını borçlu! Onun için çok şey feda ettim! Bana borçlu!"

Ayağa kalktım. "Hayır, bak, bence bunu çarpıtıyorsun. Ailemi senin zavallı kızımdan kurtarmak için her şeyini feda eden benim. Anneme ve Lora'ya ben baktım, sen değil. Sen annemin ağzına sıçıktan sonra onu temizleyen bendim, bir değil, iki değil, defalarca! İşte olacak olan bu." Masaya doğru yürüdüm ve zarfı kaptım. "Burada

Bu zarfın içinde sekiz bin dolar var. Bu ofisten çıkarken bunu ve avukatını yanına alacaksın ve arkana bakmayacaksın, çünkü arkana bakarsan, oradaki polis seni Atlanta'ya sürükleyip tutuklayacak ve yasaklama emrini çiğnediğin için kışını *tekrar* hapse atacak ve kışının on beş ila yirmi yıl daha hapiste kalmasını sağlamak için bir yargıca söz vermekten çekinmeyecek." Gözlerimin içine bakarak burnundan sertçe nefes alırken zarfı göğsüne soktum.

Onu tuttu, odaya baktı ama çoğunlukla Derek'e odaklandı. Derek ellerini kemerine koymuş, göğsünü dışarı çıkarmış ve çenesini sıkıyordu. "Defol git Buck," diye tısladı Derek. "Senin o lanet olası kızımı takip ettiğin için."

Buck zarfı cebine tıktırarak benden uzaklaştı. Bayan Walker'a, "Gidelim," diye çıktı.

Bayan Walker eşyalarını topladı. "Zamanınızı boşa harcadığım için çok üzgünüm Bay Cane. Ayrıntıları bilseydim, onun davasını asla almazdım. Sadece büyük ve popüler bir şirket olduğunu ve akrabası olduğunu gördüm ve söylediğinden daha derin olduğunu varsaydım."

"Sorun yok," diye ona güvence verdim.

Başını salladı, gülümsemeye zorladı ve gitti. İkisi de asansöre binip kapılar kapandığında onlara doğru döndüm ve gülümsedim.

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Güldüm.

Mindy benimle birlikte güldü ve ben de sarılmak için onu kendime çektim. Geri çekildiğimde, "Bir daha sana gelmeyecek, en azından dava konusunda. Yine de her ihtimale karşı kaydı dosyada tutacağım."

"Çok teşekkür ederim Mindy. Buraya kadar gelmene gerek yoktu, biliyorum."

"Evet, Cane." Omzumu okşadı. "Okşadım. Sen bir arkadaşsın." O eşyalarını toplamak için dönerken ben de Joey'e kardeşçe sarıldım ve sırtını sıvazladım.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim, Joey! Harika görünüyorsun, dostum!" Gülümseyerek söyledim.

"Teşekkür ederim! Yeni bir diyeteyim! Artık veganım!" "Hey, sana yakışmış!"

Döndüm ve Derek'e baktım. Olduğu yerde durmuş, ben başımı eğerken kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"Geldiğin için teşekkürler dostum." Onunla tanıştım.

"Sadece Kandy arayıp acil olduğunu söylediği için geldim," diye mırıldandı Derek. "Bunu senin için yapmadım. O kızım için bir tehditti."

"Öyleydi, ama yine de... Gösterdiğin için minnettarım."

"Buna alışma," diye mırıldandı ve kapıya doğru döndü. "Hadi, Mindy."

"Gitmemiz gerekiyor. Bu akşam bir toplantım var, ama Kandy'ye onu gördüğünde beni aramasını söyle," dedi.

"Yapacağım."

Asansörde karşılaştıklarında omzunun üzerinden gülümsedi. Gitmelerini izledim ve sonra Joey'ye döndüm. "Benim de gitmem gerekiyor," diye açıkladı. "Son dakikada buraya uçmak zorunda kaldığımı söylediğimde karım neredeyse beni boğacaktı. Hamile olduğunu biliyor musun?"

"Kahretsin, gerçekten mi?"

"Evet. Tam dokuz aylık. Bebek her an doğabilir!" "Vay anasını be! Tebrikler!"

Joey güldü. "O da bir erkek."

"Bu harika. Her zaman istediğin şey, dostum."

Onunla birlikte asansöre doğru yürüdüm ve düğmeye bastım. Kapılar hemen açıldı ama Joey binmeden önce bana döndü ve şöyle dedi: "Bilgin olsun, bazen babanı kendinde gördüğünü biliyorum ama sen ondan on kat daha iyi bir adamsın. Eskiden sana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ama bunu aştığını görmekten memnunum. Mutlu görünüyorsun. Seni hiç böyle gördüğümü sanmıyorum."

Sırtarak elimi başımın üzerinde gezdirdim. Nedense o bunu söylediğinde tek düşünebildiğim Kandy oldu. Onun yumuşak kahkahası kafamın içinde çınladı. Tenim karıncalanıyor, onun dokunuşunu arzuluyordum. Her şey yoluna girdiğinde ona geri döneceğimi söyledim.

"Mutluyum," dedim ona. "Aslında hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum."

"Pekâlâ," dedi Joey, bir adım geri çekilip kapının açılmasına izin vererek. "Happy sana çok yakışmış. Birlikte olduğun kadın da müthiş bir hanımefendi olmalı."

Kapıların kapanmasını izleyerek gülümsedim ama asıl yapmak istediğim ona Kandy'nin ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey olduğunu söylemekti. O benim karanlığımdaki ışık, fırtınamdaki sakinlikti. Onu tanıdığım uzun yıllar boyunca yavaş yavaş bağımlısı olduğum mutluluk ve coşku.

Kandy bana yeniden bir amaç verdi ve benim amacım da onu dünyanın en mutlu kadını yapmaktı.

CHAPTER THIRTY-FIVE

KANDY

CANE EVE ERKEN GELDİ VE arabasının kapısının çalışma odasından kapandığını duyduğumda KALBİM KÜT KÜT ATMAYA BAŞLADI. Dışarı bakıp o olduğundan emin olmak için pencereye koştum ve ön kapıya gelmek için arabasının etrafında yürüdüğünü gördüğümde, köşeden koşup kapıyı açtım. O daha sahanlığa varamadan ben çoktan dışarı çıkmış, kucağına koşmuştum.

Beni yakalayıp güçlü kollarının arasında döndürürken kıkırdadı. "Oh, küçüğüm." Bir elini başımın arkasına dolayarak beni sıkıca kucakladı.

Gözlerinin içine bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Bitti mi?" diye sordum.

Ve gülümsedi, gözleri yumuşaktı. "Bitti, bebeğim. Ve eminim mesajı almıştır. Bir süre ondan haber alamayacağız. Artık özgürüz. Gerçekten özgürüz."

Dudaklarını dudaklarımla ezdim, bacaklarımı beline doladım ve yüzünü ellerimle kavradım. Başardı. Çok ama çok mutluydum. Sonunda huzura kavuşmuştu. Gerçekten, gerçekten huzur içinde. Buck'ın aramızdan ayrılmasıyla kaostan kurtulup her şeyin basit ve düzenli olduğu huzurlu dünyamıza geri dönebilirdik.

Cane beni eve taşıdı, kapıyı arkasından çarptı ve körlemesine yürüyerek beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Lora ve Bayan Cane'in

Cane etrafta değildi, çünkü kendimi tutmayı reddediyordum. İçimde çok fazla tutku ve enerji akıyordu ve hepsi onu arzuluyordu.

Odaya vardığımızda beni hafifçe yatağa fırlattı ve ben onun kıyafetlerini çekiştirirken hemen soyunmama yardım etti. Çok geçmeden ikimiz de çıplak ve nefes nefese kalmıştık ve o hiç vakit kaybetmeden üstüme çıktı. Aletinın sırtı amımın yarığının üzerinden geçti ve ben ürperdim, sırtım eğildi, içimde olması için can atıyordum.

Ona uzanmaya çalıştığımda "Hayır," diye gürledi. Sırt üstü düştü ve sonra beni yakaladı, göğsüne oturabilmem için beni yukarı kaldırmaya zorladı. "Yatak başlığını tut," diye emretti ve ben de tuttum. Parmaklarım başlığın etrafında kilitlendiğinde vücudunu indirdi ve sadece başını bacaklarımın arasına koydu.

"Cane," diye nefes nefese kaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Benim olanı yemek," diye gürledi ve kalçalarımı bastırarak bana aşağı inmekten başka seçenek bırakmadı. Amım onun ayrılmış ağzının üzerindeydi ve dilini yarıktan içeri kaydırды. "Bütün araba yolculuğu boyunca bunu düşündüm," dedi, gözleri benimkileri takip ederek. "Yüzümü becermeni ne kadar çok istiyordum. Kalçalarının her yuvarlanışında amımın tadı dilimde ne kadar tatlı olurdu."

Klitorisimi emerken inledim.

"Yüzümü sik bebeğim," diye yumuşakça emretti.

Bu sözlerin -sesinin- beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum ama kendimi tutmadım. Kalçalarımı hareket ettirdim, amımı dilinin uzunluğu boyunca kaydırдыm. Sıkıca tutundu, bacaklarımın arasında inledi ve o kadar güçlü bir titreşim yarattı ki devrilmemek için kendimi zor tuttum.

"Ah, lanet olsun, Cane," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldım, ama kalçalarımı hareket ettirmeyi bırakmadım ve o da amımı yemeyi bırakmadı. Bacaklarım titremeye başladığında beni daha da sıkı kavradı ve dili - Tanrım, *dili*. Tam klitorisime bastırды ve dilini döndürmeden hemen önce nazıkçe emdi. Aynı hareketi defalarca tekrarladı ve ben başlığa daha da sıkı tutunarak onun adını haykırdım. "Cane!" Bu noktada bacaklarım kontrol edilemez hale gelmişti. Altımda inledi ve uyluklarımın iç kısımlarındaki titreşimler gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oldu.

"Biz kazandık," diye inledi, beni tekrar yutmadan hemen önce.

Biz kazandık. Haklıydı ve kendimi hiç bu kadar muzaffer hissetmemiştim. Kalçalarımı öne ve arkaya doğru kaydırдыm ve amım serbest kalmak için ağrıyordu. Kalçalarımı kavrayan dili içime daldı ve bu beni uçurumun kenarına getirmek için yeterliydi. İçimden ağır bir inilti koptu ve her ikisiyle de yatak başlığını kavradım.

Ellerini. Cane inleyerek beni bitirirken ben öne doğru eğildim ve o altımdan çekilirken alnımı yatak başlığına bastırdım. Yatak her iki kalçamın dışına doğru eğildi ve tam arkamdaydı, eli boğazıma dolanmak için yukarı çıktı.

"Böyle mi?" diye kulağıma homurdandı, ben de başımı salladım.

Elinin ağırlığını hissetmem için boğazımı yeterince sıktı ve diğer eliyle sikini eğerek arkadan amıma soktu. "Ah, evet," diye kulağıma tırmaladı. Elini hâlâ boğazıma dolamıştı, diğer eliyle de kalçamı tutup beni sabit tutuyordu. Kalçalarını yukarı kaldırdı, her aşağı indiğimde güçlü itişler sağladı, onu daha fazla hissetmek istiyordu ve kenara yaklaştıkça bunun ne olduğunu anladım:

Güç.

Mutluluk.

Mükemmelli

k.

Gerçeklik.

Güzellik.

Sevgiler.

Bu bizdik. Onca yıl, onca iniş çıkıştan sonra kazanmıştık ve kazanmak inanılmaz bir duyguydu.

Cane elini boğazımdan çekip göğüslerimi avuçladı, ikisini de avuçlarının arasında sıktı ve yukarı doğru son bir pompalamadan sonra durdu. Sanki yıllardır bu orgazmı içinde tutuyormuş gibi ağır, yoğun bir inilti çıkardı ve boynumun kıvrımını emerek beni tatlı bir coşku diyarına götürürken haykırdım.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye kulağıma nefes verdi, bedenlerimiz sarkıyordu.

Başımı çevirdim ve bir şekilde dudakları benimkileri buldu. Ağızlarımız birleşti ve amım onun yarı sert sikinin etrafında sıkıştı. Avuçlarının içinde göğüslerime masaj yaparak inledi. "Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Bu imkansız, bebeğim."

Aynı gün, evin iki farklı yerinde iki kez daha zafer seksi yaptık: ofisinde ve banyoda. Her seferinde bir öncekinden daha iyiydik ve akşam olduğunda ham, bitkin ve çoğunlukla tatmin olmuştuk. Cane işin bekleyebileceğini söyledi ve benimle birlikte film izlemek için yatağımaza kıvrıldı. Birçok insan için bu pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama benim için her şeydi - o buradaydı, ben gülümsüyordum ve onun kollarında olmaktan daha iyi bir yer olamazdı.

Cane ve ben mükemmel miydik? Kesinlikle hayır, ama mutluyduk ve birbirimize aşıktık ve her günün sonunda -işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın ya da ne kadar uğraştırıcı görünürse görünsün- benim için önemli olan tek şey mutlu ve aşık olmaktı ve ancak bir aptal beni aksini düşünmeye ikna etmeye çalışırdı.

CHAPTER THIRTY-SIX

KANDY

İki YILLIK SÜRE

Eğer BİRİSİ DOKUZ YAŞINDAKİ, ayağında Chucks ayakkabıları ve gökkuşağı çoraplarıyla LASTİK ŞİNU'd a k i KIZA, evinin önünde sigara içen adamın ruh eşi olacağını söyleseydi, yüzlerine güler ve onlara yanıldıklarını söylerdi.

Yine de, Cane'in bana söz verdiği gibi Belize'de bir plajda oturmuş, yanımda o güzel bükülmüş adamla donmuş bir margarita yudumluyordum. Yirmi bir yaşında olmak iyi hissettiriyordu. Cane ile daha eşit bir statüde olduğumu hissediyordum çünkü yaş ya da kısıtlamalar konusunda endişelenmeden barlara ve kulüplere gidebiliyordum.

O ve ben geçtiğimiz iki yıl boyunca çok eğlendik. Elbette hala çok çalışıyor ve sık sık şehirden ayrılıyordu, ancak geri döndüğü anlarda onun varlığına değer verdim. Onunla birlikte fırsatları değerlendirmeye özen gösterdim. Okul araya girse bile onunla seyahat ettim. Seyahatlerimizi çoğunlukla benim tatil zamanlarımda ya da yaz aylarında yapardık.

Şu anda Haziran ayının ortasıydık ve gölgeli mavi şemsiyelerden birinin altında uzanmış, ılık havanın ve rüzgâr estiğinde okyanustan gelen berrak su sıçramalarının tadını çıkarıyordum. Belize'ye yapacağımız bu seyahati bir yıldan biraz fazla bir süredir planlıyorduk.

Bir gece ders çalışırken bana "Bir kaçamağı daha hak ediyorsun," demişti. "Çok çalışıyorsun."

"İkimizin de var," dedim. "Peki ya Belize?"

Tabii ki sadece şaka yapıyordum, ama bahsettiğim anda bunun yapıldığını düşünmüştü. Artık buradaydık ve bu muhteşem bir şeydi. Su üzerindeki bungalovumuzda güneşlendik, içtik ve tembel tembel seks yaptık. Her gece dışarıda yedik ve biraz daha içtik. Mükemmel bir romantik kaçamaktı.

Güneş batmaya başladı ve toparlanıp el ele bungalovumuza geri döndük. Plaj çantamı verandaya attım ve yemeğe oturmadan önce ikimiz birlikte duş almaya gittik.

O gece akşam yemeğinde ona soracak birçok sorum vardı. Nedense küçük kaçamağımız beni sadece olumlu yönleri değil, bazı olumsuzlukları da düşünmeye itti. Elbette beni en çok olumsuzluklar rahatsız ediyordu ve seyahatimiz iki gün sonra sona ereceği için en iyisinin o gece sormak olduğunu düşündüm.

Yemeğimiz geldiğinde sordum, "Hiç oturup geleceğimizi düşündüğün oluyor mu? Mesela bir gün sen altmış yaşında olacaksın ve ben de kırk yaşlarında olacağım?"

Istakozundan başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Hmm...hayır. Artık yaş konusunu çok fazla düşünmüyorum."

"Yine de bilmek seni korkutmuyor mu?" Israr ettim.

"Hiç de değil," dedi ve ekmeğini ısırды. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır." Gülümsemekten kendimi alıkoyarak başımı salladım. "Sadece bundan beş ya da on yıl sonra beni isteyip istemeyeceğini merak ediyorum." Müzik daha sakın, yatıştırıcı bir müziğe dönüştü. Caz müziği gibiydi ama biraz R&B de vardı.

"Kandy," dedi masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutarak. "Senden asla bıkmayacağım. Şimdi bahane üretme. Ömür boyu benimle kalacaksın."

Elimin tersini öperken kıkırdadım.

"Ama şimdi sen söyleyince," diye iç geçirdi, "eğer altmış ya da yetmiş yaşına gelirim ve onu kaldıramazsam, bu beni çok korkutur."

Gözlerim doldu ve bir kahkaha krizine girdim. "Aman Tanrım! Neden?"

"Çünkü kadınımı her zaman memnun edebilmem gerekiyor - karaciğer lekeleri, takma dişler ve hepsi. Eğer yapamazsam, her ihtimale karşı Viagra'yı araştırmaya başlamalıyım."

"Aman Tanrım!" O sırtınca ben de güldüm. "Sen delisin."

Tatlı ayından bir yudum almak için elimi bıraktı. Karidesimden bir ısırık aldım, hâlâ gözlerinin içine bakıyordum.

"Peki... bir gün ocuk sahibi olmaya ne dersin? Hâlâ istemiyor musun?" Aklımdaki ana soru buydu. Gereğimi öğrendiğinden beri ocuk konusunu pek açmamıştım. Unuttuğum için değil, mkemmел anlarımızı onu ya da kendimi kötü hissettirerek mahvetmek istemediğim için.

İ çekti ve bakışları biraz alaldı. "Seninle birlikte olmalarını çok isterdim." "Ama yapamazsın." Başıımı ne eğdim ama o masanın öbür ucuna uzanıp çenemin ucuyla. "Kim demiş? Bir doktorun sana birkaç fikir vermiş olması bunun kesin olduğu anlamına gelmez Kandy. Başka görüşler için her zaman başka doktorlara gidebiliriz."

"Evet, ama ben sadece... *Hissediyorum*, Cane. New York'ta seni neredeyse içime aldığım zamanı hatırlıyor musun?"

Bir kahkaha attı. "Nasıl unutabilirim ki?"

"O gün yumurtlama dnemimdeydim. Her şeyi planlamıştım, işe yarayacağını umuyordum ama hiçbir şey olmadı. Saat gibi adet oldum. Sanırım bunun bir önemi yok. O zamanlar ocuk sahibi olmaya hazır değildim zaten."

Cane uzun ve yorgun bir i çekti, sonra elimi tutup sıktı. "Kandy, sen hâlâ gençsin, tamam mı? Ve o zaman bedeninin tamamen iyileşmiş olamazdı. Şu anda bu konuda endişelenmene gerek yok. Daha okulunu bile bitirmedin. Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğini bile bilmiyorsun. Hiç düşündün m, belki de hiçbir şey olmadı çünkü henüz olması gerekmiyordu?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Surat asmayı bırak," diye hafifçe azarladı ve gözlerim onunkilere kaydı. "Bak, şuna ne dersin: Mezun olduktan ve boş zamanlarında ne yapmak istediğine karar verdikten sonra, bir kariyer ya da yarı zamanlı bir şey olarak, başka bir fikir için bir doktora görünebiliriz ve eğer gerçekten denemek istiyorsan, deneyeceğiz. Etraftaki en iyi doktoru bulacağım."

Glmsemeimi geri çektim. "Hazır olduğumda beni hamile bırakmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Benden ne yapmamı istersen yapacağımı söylüyorum, yeter ki yüzünde bir gülümseme olsun. Ayrıca," diyerek bir omzunu eğdi ve omuz silkti. "Kendime ait küçük bir bebeğim olması fikri beni rahatsız etmiyor."

"ocuk sahibi olmak için çok acele etmiyorum. O gece ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece yapıp yapamayacağımı bilmek için bir dürtü var ve bu beni rahatsız ediyor.

bir kadın, biliyor musun? Bir şeyler olduğunu görene kadar beni rahatsız etmeye devam edecek."

Başını salladı. "Anladım."

Hindistan cevizi suyum yudumladım.

"Pekâlâ. Şimdi soru sorma sırası bende," dedi, sesi alçalarak. "Elbette."

"Buruşuk ve ciğerlerim benek benek olduğunda benimle birlikte olabileceğini hissediyor musun?"

"Elbette yapabilirim, Cane. Seni seviyorum."

"İstedliğini biliyorum ama *gerçekten* benimle olmak ister misin?" Kaşları çatıldı. "Ne demek istediğini anlamıyorum..."

Sırıttı, sonra ayağa kalkmak için çatalını bıraktı. Masanın etrafında yürüdü ve tam yanıma geldiğinde yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi. Beni uzun süre öptü, dudakları esnek ve pürüzsüzdü. Mükemmeldi. Geri çekilerek gözlerimi inceledi, gözleri yukarıda asılı dekoratif ışıklardan parlıyordu.

"Tamam... Sana bir soru daha sorayım. Biraz daha mantıklı bir soru."

"Ne?" Ben sordum.

Cane ön cebini karıştırmak için yüzümü bıraktı ve kadifemsi siyah bir kutu çıkarıp tek dizinin üzerine çöktüğünde, keskin bir nefes aldım ve ona aşık olduğum andan beri duymayı beklediğim tek soruyu sorarken ağzımı kapattım.

"Kandy," dedi kutuyu açarken, sesinde tatlı bir kahkaha vardı. "Bu çılgınca gelebilir ama benimle evlenir misin?"

AFTERWORD

3.5. Kitap, Bayan Cane Olmak, 15 Kasım 2018'de yayınlanacak! Kandy Cane'in hikayesinin sonu hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir sonraki sayfaya geçmeniz yeterli!

BAYAN OLMAK İÇİN ÖN SİPARİŞ VERİN. CANE!

Loving Mr. Cane hakkında aklınıza takılan bir şey varsa ve bu konuda övünme veya atıp tutma ihtiyacı hissediyorsanız, Facebook'taki spoiler odasına katılın, Loving Mr. Baston Kurtarma Odası!

Güncel kalmak ve roman, gelecek kitaplar ve çok daha fazlası hakkında özel bilgiler almak için Bültenime Kaydolun!

Güncellemeler, tanıtımlar ve daha eğlenceli ayrıcalıklar için Beni Instagram'da takip edin veya Facebook Okuyucu Grubuma katılın!

BENİ TAKİP ETMEKTEN ÇEKİNMEYİN!

Facebook | Instagram | Twitter

Okuyucu Grubuma Katıl | Beni Arkadaş Olarak Ekle

Daha fazla bilgi ve ayrıntı için www.shanorawilliams.com adresini ziyaret edin.

psssttt... bu arada, en çok Instagram'da, okuyucu grubunda ve Twitter'da aktifim ;-)

**ONLARIN HİKAYESİ HENÜZ BITMEDİ!
BEING MRS. CANE & KANDY'NİN HİKAYESİNİN TUTKULU VE
SÜRÜKLEYİCİ SONU! GELİYOR
15 KASIM!**

Her aşk hikayesinin sonunda mutluluk vardır derler, ama oraya ulaşmak için çekilen zorluklardan hiç bahsetmezler.

Cane'le birlikte cehennemi yaşayıp geri dönmüştüm ve şimdi, uğruna her şeyi kumara yatırdığım bir adama hayatımı adayacaktım.

Bazıları bana aptal derdi.
Bazıları beni deli olarak
görür.

Diğerleri aşık bir aptal olduğumu söylerdi.
Ama ne olduğumuzu biliyordum ve sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu biliyordum.

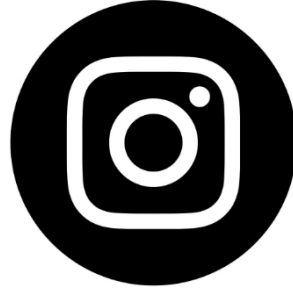
Her evlilikte sizi engelleyebilecek ya da iki kez düşünmenize neden olabilecek bir şey vardır ve bu şey şimdiye kadarki en büyük savaşlarımızdan biri ya da en büyük zaferimiz olacaktı.

BAYAN OLMAK İÇİN ÖN SİPARİŞ VERİN. CANE!

FOLLOW SHANORA

Beni Instagram'da takip etmekten çekinmeyin! Orada her zaman aktifim ve okuyucularım ile konuşmaya her zaman hevesliyim

>>BENİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN<<

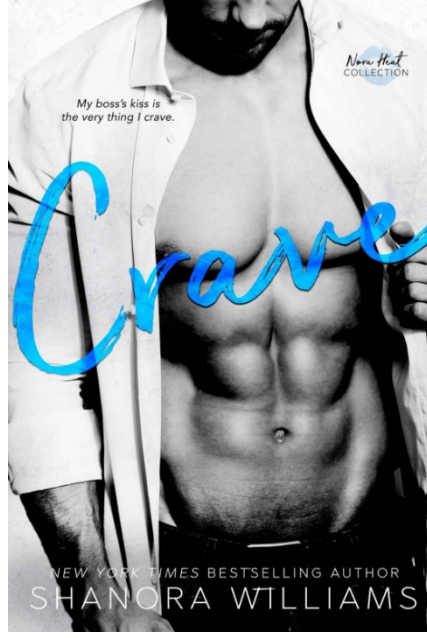
Beni takip et:

[Facebook](#) | [Instagram](#) | [Twitter](#)

[Hayran Grubuma Katıl](#) | [Beni Arkadaş Olarak Ekle](#)

Daha fazla kitap bilgisi ve ayrıntı için www.shanorawilliams.com adresini ziyaret edin.

SHANORA'DAN ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

**HABER BÜLTENİME KAYDOLUN VE KOPYANIZI TALEP EDİN
CRAVE, SEKSİ BİR OFİS ROMANTİZMİ!**

>> KAYIT OL <<

SHANORA'DAN MORE BOOKS

BASTON SERİSİ
BAY'I İSTİYOR CANE
BAY'I KIRMAK CANE
BAYANI SEVMEK CANE (Eylül
2018) BEING MRS. CANE
(Kasım 2018)

NORA ISI TOPLAMA
CARESS
CRAVE
KİRLİ KÜÇÜK SIR

STANDALONLAR
GEÇİCİ ERKEK ARKADAŞ
100 PROOF
KIYAMET GÜNÜ AŞKI
SEVGİLİ BAY BLACK
FOREVER MR. SİYAH
SONSUZLUK

SERİ
FIRENINE SERİSİ
SAKININ DÜETİ
VENOM ÜÇLEMESİ
TATLI SÖZ SERİSİ

Bu kitapların çoğu Kindle Unlimited'ta mevcuttur. Daha fazla bilgi için www.shanorawilliams.com adresini ziyaret edin.

